

ДЖУЛИ КАГАВА НОКЪТ

Част 1 от „Нокът“

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2016

chitanka.info

1

ЕМБЪР

— Ембър, кога починаха родителите ти и как се случи?

Потиснах стон и откъснах очи от тъмното стъкло на колата, зад което проблясваше слънчевият град Кресънт Бийч. Въздухът в черния седан бе студен и задушен, но шофьорът беше включил защитата за деца и не можех да сваля прозореца. Бяхме в тази кола от часове и аз копнеех да се измъкна от подвижния затвор и да изляза на слънце. Зад стъклото пътят бе опасан от палми, очарователни къщи делиха тротоара с избелели сиви будки, рекламиращи храна, тениски, вакса за сърф и какво ли не. Отвъд тротоара, зад ивицата искрящ бял пясък, Тихият океан блещукаше като огромен тюркоаз и ме приканваше с пенливите си вълни и безбройните плажувачи, които пляскаха радостно из сияйната вода.

— Ембър? Чуваш ли ме? Зададох ти въпрос.

Въздъхнах и се облегнах на студената кожа.

— Джоузеф и Кейт Хил загинаха в катастрофа, когато бяхме на седем години — издекламирах и видях безстрастния поглед на шофьора в огледалото. До него тъмнокосата глава на господин Рамзи подскочи в потвърждение, без да поглежда назад.

— Продължавай.

Разшавах се под предпазния колан.

— Отидоха да гледат „Уестсайдска история“ на Бродуей и на връщане бяха ударени от пиан шофьор. С брат ми заживяхме при баба и дядо, докато дядо Бил не се разболя от рак и вече не можеше да се грижи за нас. Затова дойдохме тук при леля и чичо. — Хвърлих изпълнен с копнеж поглед към прозореца и видях двама човеци на сърф да се плъзгат по вълните. Любопитството ми се събуди. Никога не се бях качвала на сърф, не и в моето малко, прашно пустинно кътче. Изглеждаше забавно почти колкото летенето, макар да се съмнявах, че нещо може да се сравни с това да се рееш по въздушните течения и да усещаш вятъра в лицето си и под крилете. Не знаех как ще изкарам

цялото лято на земята. Хората бяха късметлии, мислех си, когато колата отмина и сърфистите се изгубиха от поглед. Не знаеха какво изпускат.

— Добре — прошепна господин Рамзи, звучеше разсеян. Представих си го как се взира във вечния си таблет, преглежда нашите файлове и миналото ни. — Данте, каква е истинската ти цел, докато си в Кресънт Бийч?

Моят близък спокойно извади слушалките от ушите си и натисна бутона за пауза на айпода. Имаше необичайната способност да слуша музика или телевизия и все пак да е съвсем в час с онова, което се случва около него. Аз нямах този талант. Моите учители трябваше да ме перват по главата, за да привлекат вниманието ми, ако имаше нещо дори съвсем слабо разсейващо.

— Да наблюдавам и да се слея с тях — заяви той с хладен, невъзмутим глас. — Да се науча как да общувам с хората, как да бъда човек. Да се внедря в тяхната социална структура и да ги накарам да повярват, че съм един от тях.

Извъртях очи. Той улови погледа ми и сви леко рамене. С Данте не сме истински близници, не и в буквалния смисъл на думата. Разбира се, на една възраст сме. Разбира се, много си приличаме; и двамата имаме впечатляващо червени коси и зелени очи. И сме заедно, откакто се помня. Но не сме излезли от една утроба. Изобщо не сме излезли от утроба. С Данте сме от едно люпило, което също е крайно необичайно, защото нашият вид обикновено не снася повече от едно яйце. Това ни правеше странни дори сред своите. Но с Данте се бяхме излюпили заедно, бяхме отгледани заедно и за всички той беше моят близък, мой брат, мой единствен приятел.

— Мм. — Явно доволен, че не сме забравили измисленото си минало, втъпнено толкова дълбоко в главата ми, че можех да го рецитирам и насън, господин Рамзи се върна към таблета си, а аз — към съзерцанието през прозореца.

Океанът остана в далечината и блестящият хоризонт изчезна от поглед, когато свихме от главния път и навлязохме в квартал с впечатляващи бяло-розови къщи, обградени от съвършени морави и палми. Някои от тях бяха огромни и аз се втренчих изумена. Никога не бях виждала такива големи къщи, освен по телевизията или по документалните филми, които учителите ни караха да гледаме преди

години, когато започвахме да изучаваме хората. Къде живеят, как действат, поведение и семейни единици, език; изучихме всичко.

Сега щяхме да живеем сред тях.

Вълнението отново се надигна и нетърпението ми нарасна. Исках да съм навън. Исках да докосна, усетя и видя нещата отвъд стъклото, най-сетне да ги изпитам. Досега моят свят беше огромно подземно съоръжение, което никога не бях виждала отвън, а после частно училище наскрив Големия басейн^[1], като на километри от нас нямаше никого — бяхме само аз, брат ми и учителите. Безопасно, защитено, далеч от човешки очи... и вероятно най-скучното място на планетата. Отново се размърдах в седалката и, без да искам, ритнах облегалката на тази пред мен.

— Ембър — каза господин Рамзи, леко подразнен. — Стой мирна.

Смръщих се, облегнах се назад и скръстих ръце. Стой мирна, успокой се, кротувай. Най-познатите фрази в живота ми. Никога не ме е бивало да стоя мирна дълго, макар че учителите ми усилено се опитваха да ме научат на „малко търпение“. *Търпение* — казваше ми едрият господин Смит неведнъж. — *То е добродетел, която е особено характерна за твоя вид. Най-добрите планове никога не се създават за един ден. Ти разполагаш с много време — време да мислиш, да планираш, да пресмяташ и да видиш как всичко се осъществява. „Нокът“ е оцеляла векове и ще продължи да оцелява, защото знае колко ценно е търпението. Така че защо е това трескаво бързане, малката?*

Извъртях очи. „Трескавото бързане“ идваше оттам, че рядко имах време за себе си. Те искаха да седя, слушам, уча, да кротувам, а аз исках да тичам, викам, скачам и летя. Целият ми живот бе изтъкан от правила: не може това, не прави онова, бъди там еди-кога си, следвай инструкциите в писмото. Докато растях, ставаше по-зле — и последната подробност от живота ми бе регулирана и предначертана и аз имах чувството, че ще се взривя. Единственото, което ме удържаше да не се развилнея, бе денят, когато щях да стана на шестнайсет. Денят, в който щях да се „дипломирам“ в онова изолирано местенце на Ничията земя и, ако бъдех сметната за готова, да започна следващия етап от обучението си. Правех всичко по силите си, за да бъда „готова“ за това, и слава богу, явно се получи, защото ето ни тук. Наблюдавай,

адаптирай се, слей се — това бе официалната ни мисия, но за мен бе важно само, че излязох от училището и от „Нокът“.

Най-сетне щях да видя света, който бях изучавала през целия си живот.

Седанът сви в една задънена уличка с малки, но все така елегантни къщи, и спря пред алея по средата ѝ. Погледнах през прозореца към мястото, което щеше да се превърне в мой дом за неопределен период от време, и се усмихнах развълнувана.

Сградата се издигаше над малка морава с храстчета и една-единствена палма, опасана от тухлена ограда. Стените бяха боядисани във ведро бледожълто, а керемидите бяха тъмnochервени. На горния етаж имаше огромни прозорци, които улавяха следобедната светлина, а предната врата се гушеше зад арка, подобно на вход на замък. Но най-хубавото бе, че в пролуката между тази и съседната къща виждах сребристия отблясък на вода и сърцето ми подскочи при мисълта, че океанът е точно зад задния ни двор.

Най-много от всичко на света исках да отворя вратата, да изскоча навън и да хукна към пясъчните дюни, докато не стигна до океана, който ме очакваше в подножието им. Но господин Рамзи, нашият официален придружител този ден, се извърна на мястото си да ни погледне, и по-конкретно да погледне мен, сякаш знаеше какво съм намислила.

— Чакайте тук — каза той и едрите му ноздри потрепнаха. — Ще съобщя на настойниците ви, че сте пристигнали. Не мърдайте, докато не се върна.

Отвори вратата си, пусна кратък, опияняващ топъл полъх, който ухаеше на море, и я затръшна след себе си. После тръгна по очуканата тухлена пътечка към къщата.

Започнах да барабаня с пръсти по кожената седалка.

— Еха — ахна Данте, като се взираше през рамото ми, изпънал врат да види цялата къща. Усещах присъствието му зад себе си и как сложи ръка на гърба ми, за да се задържи. — Е, най-сетне се случи — каза той тихо. — Край с училището, край със ставането в шест всяка сутрин, вече няма да сме затворени наред нищото.

— Няма класни стаи, няма читални, няма оценяващи, които идват всеки месец да видят доколко „човешки“ сме станали. — Ухилих му се аз. Шофьорът ни гледаше и слушаше, но не ме беше грижа. —

Шестнайсет години и най-сетне започваме живота си. Най-сетне сме свободни.

Близнакът ми се изсмя.

— Не бих прибързвал толкова — прошепна той и леко дръпна кичур от късата ми червена коса. — Не забравяй, че сме тук, за да се слеем с хората, да ги изучаваме и да се внедрим в тяхното общество. Това също е част от обучението. Не забравяй, че в края на лятото ще започнем втората година в гимназията. Но по-важното е, че истинските ни инструктори ще се появят и ще решат къде ни е мястото в организацията. Това сега е по-скоро кратък отдых, затова гледай да му се насладиш.

Направих физиономия.

— Това ми е намерението.

И така беше. Той представя си нямаше даже. Бях изморена от правила и изолация, от това да гледам как светът се върти без мен. Бях изморена от „Нокът“ и техните безкрайни правила, закони и ограничения. Не, стига толкова. Лятото беше мое и аз имах големи планове, неща, които исках да направя, преди да е свършило и да ме принудят да се върна в системата. Това лято щях да си поживея.

Ако някога ми позволяха да изляза от тъпата кола.

Входната врата се отвори отново и господин Рамзи ни помахаше да се приближим. Но вместо да отключи вратите, шофьорът слезе от колата и сам ги отвори. Разбира се, пусна Данте пръв и аз едва не се плъзнах по седалката след него. Буквално подскачах от нетърпение, когато шофьорът заобиколи от моята страна и най-сетне ме пусна.

Щом краката ми докоснаха земята, аз протегнах ръце над главата си, прозинах се, вдишах напоения със слънце въздух и го оставих да сгрее кожата ми. Вече обичах аромата на това място. Океан и пясък, прибой и гореща настилка, шумът на далечните вълни, които гаят брега. Чудех се какво ще кажат господин Рамзи и бъдещите ми настойници, ако ги зарежа и хукна към океана, без да поглеждам назад.

— Ембър! Данте! — Господин Рамзи стоеше в сянката на арката и ни махаше да се приближим. Въздъхнах и направих крачка към багажника да извадя чантата си, но шофьорът ме спря.

— Аз ще донеса багажа, госпожице Ембър — каза той тържествено. — Вие вървете в къщата.

— Сигурен ли си? Мога и аз да го взема. — Пристъпих напред, протегнала ръка, а той се сви назад и извърна очи. Примигнах и спрях, защото си спомних, че някои хора в организацията — онези, които знаеха какви сме — се страхуват от нас. Учителите ни бяха казали това; макар че бяхме цивилизовани и се бяхме внедрили идеално в човешкото общество, все още бяхме хищници, по-високо в хранителната верига, и те го знаеха.

— Хайде, сестричке — извика Данте, когато отстъпих назад. Стоеше в края на алеята с ръце в джобовите и слънцето блестеше по алената му коса. Вече изглеждаше съвсем у дома си. — Колкото по-скоро се срещнем с тях, толкова по-скоро ще правим това, което искаме.

Прозвуча ми добре. Кимнах и го последвах по алеята, а после господин Рамзи ни въведе в очарователна, добре осветена дневна. Въпреки че големите еркерни прозорци гледаха настрани, аз успях да видя паянтова оградка и отвъд нея — плажа, дълъг дървен пристан и примамливия океан. Двама човеци стояха пред зелен кожен диван и ни чакаха.

— Ембър, Данте — каза господин Рамзи и кимна на човеците, — това са леля ви Сара и чичо ви Лиам. Те ще се грижат за вас, до нови инструкции.

— Приятно ми е — каза вечно любезният Данте, а аз останах назад и огледах с любопитство новите ни настойници. С някои малки разлики, всички човеци ми изглеждаха еднакви. Но нашите учители ни бяха инструктирали, че е изключително важно да виждаш различията и да разпознаваш индивидите, затова го сторих и сега. „Чичо“ Лиам беше кльощав, загорял от слънцето, с кестенявочерна коса и късо подстригана брада, осеяна с бяло. Имаше строго лице, не се усмихваше, очите му бяха с цвят на блатна вода и ни огледаха критично, преди да кимне рязко.

„Леля“ Сара беше пълна и ведра на вид, кестенявата ѝ коса бе прибрана на стегнат кок, а тъмните очи ни гледаха със зоркия поглед на ястреб.

— Е — рече господин Рамзи и прибра таблета си под мишница. — Моята работа тук приключи. Ще накарам Мъри да занесе багажа ви в стаите. Господин О'Конър, вие знаете на кого да се обадите при спешен случай. Ембър, Данте... — Кимна ни и ме фиксира с твърд

поглед. — Подчинявайте се на настойниците си. Не забравяйте обучението си. Оценителите ще дойдат да ви проверят след три месеца.

И тогава прекоси стаята, излезе през входната врата и изчезна. Не каза довиждане, а и не очаквахме да го направи. Сантименталностите не са присъщи на нашия вид.

— Ембър и Данте Хил, добре дошли в новия си дом — обяви чичо Лиам, но прозвуча, сякаш го е репетира. Вероятно така беше направил. — Сигурен съм, че вашите инструктори са ви информирали за правилата, но позволете да ви ги напомня, в случай че сте ги забравили. Докато сте тук, ние със Сара сме ваши настойници, затова носим отговорност за вас. Храната се сервира в осем сутринта, в един и в шест и половина. Не е задължително да се храните всеки път у дома, но трябва да ни се обаждате, за да знаем къде сте. Вече трябваше да сте запомнили номерата, затова нямаме извинение. „Нокът“ ви осигури кола — разбрах, че и двамата имате шофьорски книжки, — но трябва да искате разрешение, преди да я вземете. Вечерният час е точно в полунощ, без изключения, без въпроси. И разбира се, най-важното правило. — Присви зелено-сивите си очи. — При никакви обстоятелства няма да се Преобразявате в истинската си форма. Никога няма да летите, по каквато и да било причина. При толкова хора, технологии и скрити заплахи, рискът да ви забележат, е твърде голям. Старото ви училище се намираше в собственост на „Нокът“ и те контролираха въздушното пространство около него, затова рискът е бил минимален, ако стане нужда да се Преобразите, но тук не е така. Ако не получите заповед директно от „Нокът“, летенето в истинския ви вид е строго забранено, на сто процента. Разбрахте ли?

Успях да кимна, макар че при тази мисъл буквално ми прилоша. Как е възможно да очакват да не летя отново? Със същия успех можеха просто да ми откъснат крилете.

— Ако не спазите някое от тези правила — продължи Лиам — или ако ви сметнем непригодни за човешкото общество, ще информираме незабавно „Нокът“ и ще бъдете оценени, за да се установи дали е необходимо допълнително обучение. Иначе сте свободни да излизате, когато пожелаете. Имате ли някакви въпроси?

Аз имах. Явно нямаше да летя, но това не означаваше, че щях да стоя тук.

— Ами плажа? — Той изви вежда мен. — Можем ли да слизаме там по всяко време?

Сара се засмя.

— Това е обществен плаж, Ембър. Стига да се приберете преди вечерния час, може да стоите на плажа колкото искате. Всъщност той е подходящо място за срещи с местните — много деца на вашата възраст ходят там. — Тя се обърна и ни помахаше с пухкавата си ръка. — Елате сега да ви покажа стаите и да се настаните.

Музика за ушите ми.

Стаята ми беше на горния етаж, светла и просторна, с голи, но приятни оранжеви стени и големи прозорци. Имаше прекрасна гледка към плажа, сякаш ми бе нужна допълнителна подкана да ида там. Още щом Сара излезе, аз изрових зелено потниче и къси панталонки от куфара си, без да си правя труда да разопаковам останалите дрехи. „Нокът“ ни бяха снабдили с гардероб за слънчева Калифорния, затова разполагах с много бански, панталонки и безброй сандали. Явно наистина искаха да се впишем добре.

Преди да направя нещо друго, внимателно извадих кутията си за бижута от гнездото ѝ сред ризите и я сложих на новата си тоалетка. „Нокът“ ни снабдяваха с всичко — дрехи, храна, забавления, — но в тази малка дървена кутийка, изработена по подобие на стара ракла, аз пазах личните си вещи. Отключих я със скритото ключе и го пяхнах пак на мястото му. Погледнах вътре. Ярката слънчева светлина озари моето малко съкровище: два пръстена, златна огърлица, няколко златни монети, събрани през годините. Извадих късче кварц, което бях намерила един следобед в пустинята, и го вдигнах към светилната, за да заблещука на дланта ми. Не, не мога да се сдържа. Обичам искрящи неща — в кръвта ми е.

Прибрах кристалчето, затворих кутията и се огледах в огледалото над тоалетката. Оттам ме погледна момиче с къса, малко рошава коса. Като че ли след цяла вечност вече бях започнала да свиквам с това лице: от много време човекът в огледалото вече не ми изглеждаше напълно непознат.

Завъртях се и тръгнах към вратата, отворих я и налетях право на Данте.

— Оф — изсумтя той и отстъпи назад, докато аз се опитвах да не се стоваря отгоре му. Също като мен, и той бе обул къси панталони и

свободна тениска без ръкави, а червената му коса беше разбъркана, сякаш вече разрошена от вятъра. Изгледа ме мрачно, опря се на перилата и потърка гърдите си.

— Ох, тъкмо щях да те питам дали искаш да идем до плажа, но явно вече си ме изпреварила.

Ухилих му се с познатата непокорна и предизвикателна усмивка, която разменяхме в училище.

— Да се надбягваме към водата.

Той извъртя очи.

— Стига, сестричке. Сега не сме на обучение... — Но аз вече профучавах покрай него по коридора и го чух, че хукна след мен.

Изхвърчахме от къщата, прелетяхме по стълбите, прескочихме оградката и се втурнахме презглава към океана. Обичах да тичам, обичах бързината и усилието, да усещам как мускулите ми се разтягат и как вятърът гали лицето ми. Това ми напомняше за летенето и макар че нищо не може да се сравни с чистата тръпка от реенето през облаците, надбягването с моя близък и изобщо тичането донякъде се доближаваше до нея.

За нещастие с Данте бяхме равностойни и стигнахме до водата по едно и също време. Когато най-сетне нагазих в тюркоазеното море, аз изпъшках, останала без дъх, защото една вълна се появи отникъде, стовари се отгоре ми, изпълни устата ми със солена вода и ме повали.

Данте посегна да ме издърпа, но се смееше толкова силно, че едва си стоеше на краката. Аз го сграбчих за китката, дръпнах го и го съборих при мен точно когато друга вълна долетя със съсък и покри и двама ни.

Данте се изправи, плюещ, и започна да изтърсва водата от косата си и да изстиска ризата си. Аз успях да се надигна, докато морето се отдръпваше и ме влачеше за глезените, сякаш искаше да ме вземе със себе си.

— Знаеш ли — измърмори брат ми и ме погледна с крива усмивка, — че обикновено трябва да се съблечеш, преди да се бухнеш в океана. Поне нормалните хора правят така.

Усмихнах му се нахално.

— И какво? Вече имаш извинение да си свалиш ризата и да покажеш на всички огромните мускули, по които работи цяла година.

— Ха-ха. Я гледай — акула.

Посочи зад мен. Обърнах се и той ме блъсна в друга вълна. Изскочих с писък и се втурнах след него по брега, а пенливата морска вода облизваше пръстите ми.

Малко по-късно и двамата бяхме подгизнали, сгорещени и покрити с пясък. Освен това се бяхме отдалечили доста по брега, покрай плажувачи и семейства, макар че на плажа имаше по-малко хора, отколкото очаквах. По-нататък видях сърфисти с техните цветни дъски. Плъзгаха се по вълни, които бяха много по-големи от тези близо до брега. Пак се запитах какво е да сърфираш и дали прилича на летенето. Реших непременно да разбера.

Близо до края на плажа в пясъка бе издигната волейболна мрежа и няколко тийнейджъри отблъскваха топката напред-назад над нея. Бяха шестима, четири момчета и две момичета, всички с шорти или бански. Бяха загорели, сякаш цял живот се бяха пекли на слънце, момичетата бяха стройни и красиви, а момчетата — голи до кръста и мускулести. Наблизо лежаха два жълти сърфа и подсказваха, че поне двама от тях са сърфисти. Аз спрях да ги погледам от безопасно разстояние, но Данте ме побутна по рамото и кимна към тях.

— Хайде — прошепна и закрачи към групата.

Последвах го смръщена.

— Ей, какво правим?

Той ме погледна и смигна.

— Адаптираме се.

— Какво, сега ли? — Погледнах към хората, после към брат си. — Значи просто ще отидеш при група смъртни и ще говориш с тях? Какво ще им кажеш?

— Предполагам, че ще започна със „здрасти“.

Помъкнах се след него леко притеснена. Когато приближихме мрежата, едно от момчетата, с тъмна, изрусена по краищата коса, скочи и запрати топката към едно от момичетата от другата страна. Тя веднага се гмурна към пясъка, за да я отбие, и бялата сфера полетя към нас.

Данте я хвана. Играта спря за момент и всички се обърнаха към нас.

Брат ми се усмихна.

— Здравейте. — Хвърли топката на едно от момичетата, но то едва не я изпусна, защото го зяпаше с отворена уста. — Трябват ли ви

още двама играчи?

Те се поколебаха. Забелязах как момичетата зяпат Данте и едва не изсумтях. По човешките стандарти моят брат беше очарователен и изключително хубав, и той го знаеше. И това не беше случайно. Когато си избираме облик, който ще е наш цял живот, всички в „Нокът“ се стремят към най-високите стандарти за човешка красота. В организацията няма грозни „човеци“ и затова си има основателна причина. Смъртните се влияят от красотата, богатството, властта и харизмата. Те ги правят по-лесни за манипулиране и контролиране, а Данте бе природен талант в това отношение. Това със сигурност щеше да надуе още повече огромното му самочувствие. Но поне три от момчетата зяпаха мен.

Един от тях, строен и загорял, с руса коса до раменете, каза:

— Разбира се, приятел. — Говореше небрежно и спокойно. — Колкото повече, толкова по-весело. Елате и си изберете отбор. — Усмихна ми се, сякаш се надяваше да избера неговата страна на мрежата. Поколебах се малко, после му угодих. *Слей се, сприятелявай се, адаптирай се.* Нали затова бяхме тук?

Другото момиче от моята страна, онова, което се беше хвърлило да отбие топката, ми се усмихна, когато отидох при нея в предната редица.

— Здравей — каза тя и отметна дългата кестенява коса от лицето си. — Нови сте тук, нали? Дошли сте на ваканция?

Взирах се в нея и за секунда главата ми опустя. Какво да кажа? Какво да направя? Тя беше първият човек, ако не броим учителите и настойниците, който ме заговаряше. Не бях като брат си, който не се притесняваше от хората и знаеше как да реагира във всяка ситуация. Взирах се в нея, чувствах се като в капан и се чудех какво ще стане, ако просто се обърна и хукна към дома.

Но момичето не ми се изсмя, не ме подразни, нито ме погледна странно.

— Е, разбирам — рече тя, когато хвърлиха топката на Данте, за да бие сервис. — Не ме познаваш, нали? Аз съм Лекси. Това е брат ми Калвин. — Тя кимна към високия рус човек, който ми се беше усмихнал. — А това са Тайлър, Кристин, Джейк и Нийл. Ние живеем тук — продължи тя, докато Данте вървеше към един самотен сандал на няколко метра от мрежата, който бележеше края на игрището. — Освен

Кристин. — Тя кимна към момичето от другата страна, което беше русо, загоряло и красиво като модел. — Но нейното семейство има къща на плажа и идват всяко лято. Останалите сме вечно тук. — Изглежда ме странишком, докато Данте се подготвяше за сервис. — Е, вие откъде сте? Играли ли сте волейбол досега?

Опитвах се да схвана безкрайния низ от думи, за да намеря време да отговоря, когато Данте хвърли топката, скочи грациозно и я удари с отекващ плясък, който я изстреля над мрежата и зад главата ми. Тя бе отбита умело от русото момче, което я удари с пръсти, и аз подскочих да я засиля. Не бях играла волейбол, само го бях гледала по телевизията. Слава богу, на моя вид му се удават всякакви физически дейности и инстинктивно разбрах какво да направя. Скочих във въздуха и ударих топката право към Изрусените крайчета. Тя полетя към него като снаряд и той се втурна трескаво към нея. Топката се удари под ъгъл в ръката му, отскочи и се понесе весело към океана. Той изруга и хукна подире ѝ, а нашият отбор започна да ликува.

— Чудесен удар! — усмихна се Лекси, докато гледаше как Изрусените крайчета догонва своенравната топка и крачи обратно. — Явно това отговори на въпроса ми, нали? А как ти беше името?

Стягането в гърдите ми се отпусна и аз ѝ се усмихнах.

— Ембър. — Калвин се ухили и кимна. — Това е брат ми Данте. Ще прекараме тук цялото лято.

Играхме, докато слънцето не започна да потъва към океана, озарявайки небето в ярки оттенъци на оранжево и розово. По едно време Данте трябваше да вземе назаем телефон да се обади на чичо Лиам, защото бяхме оставили нашите в къщата, за да не ги намокрим. Когато светлината започна да изтънява, а групата да се разотива, Лекси и Калвин поканиха мен и Данте в заведението в края на плажа и ние приехме с удоволствие.

Докато седях до Лекси, дъвчех мазни пържени картопки и отпихах смути от манго, нещо съвсем ново за мен (както и за стомаха ми и целия ми храносмилателен тракт), аз бях смаяна. Значи това бяха нормални младежи и това беше лятото. Пясък, слънце, волейбол и мазна храна. Никакви обучители. Никакви оценители с техните студени ръце и още по-студени очи, които следят всяко твое движение. Двата сърфа, които бях видяла, сега бяха подпрени на масата до нас, защото принадлежаха на Лекси и Калвин, които ми предложиха да ме

научат. Да, определено първият ми ден като човек вървеше като по вода.

После, докато седях до масата, а слънцето залязваше над океана и небето се осейваше със звезди, усетих странна тръпка по тила си. Същото чувство, както когато бях „наблюдавана“ от оценител: тръпка и притеснение. Те винаги означаваха, че някой ме гледа.

Извърнах се в стола си и огледах паркинга, но не видях нищо необичайно. Две момичета вървяха към своето камаро с напитки в ръце. Семейство с две малки деца се насочваше към вратата. Никой не се взираше в мен. Но тръпката, която пробягваше по тила ми, не отминаваше.

Тогава на паркинга спря дракон на мотоциклет.

Не, не беше в истинската си форма, очевидно. Изкуството на Преобразяването — превръщането в човешка форма — бе толкова широко разпространено, че вече го владееха всички дракони. Всички от нашия вид знаеха как става. А онези, които не знаеха, или бързо се научаваха, или бяха преследвани от „Ордена на свети Георги“, ужасния култ на убийци на дракони, чиято единствена цел беше нашето унищожение. Превръщането в човешка форма бе най-добрата ни защита срещу геноцида на тези убийци на дракони и света на нищо неподозиращите смъртни; затова никой не се разхождаше в рептилската си форма, ако му беше мил животът.

Та драконът, който спря небрежно в края на паркинга, изглеждаше като човек, и то много хубав човек. Беше малко по-голям от нас, висок и строен, с разрошена черна коса и кожено яке над широките плещи. Не спря двигателя, но седеше на мотора и се взираше в мен, а на устните му играеше крива усмивка — дори в човешка форма излъчваше опасност, а очите му бяха така светлокафяви, че приличаха на златни. Докато го гледах, кръвта ми се сгорещи и кожата ми порозовя — мигновена реакция към представител на нашия вид, и то непознат.

Лекси забеляза, че се взирам към паркинга, и проследи погледа ми.

— О — въздъхна тях някак замечтано. — РММ се върна.

— Кой? — прошепнах, докато се чудех дали „Нокът“ са го изпратили тук. Беше крайно необичайно да се натъкнем на друг дракон, където и да било; „Нокът“ никога не изпращаха поверениците

си в един и същи град, от съображения за сигурност. Твърде много дракони на едно място бяха поканата за Ордена. Единствената причина с Данте да бъдем изпратени заедно тук, беше фактът, че наистина бяхме брат и сестра, а това бе почти нечувано в организацията.

— Разкошното момче на мотор — отвърна Лекси, а странният дракон продължаваше да се взира в мен почти предизвикателно. — Никой не знае кой е. Появи се преди няколко седмици и обикаля всички популярни места. Не говори с никого, само оглежда мястото, сякаш търси някого, и си тръгва. — Кракът ѝ побутна моя под масата и аз подскочих, а тя се усмихна закачливо. — Май че намери каквото търсеше.

— А? Кой? — Откъснах очи от непознатия дракон, който форсира мотора си, излезе от паркинга и изчезна така бързо, както се беше появил. — Какво искаш да кажеш?

Лекси само се засмя, а аз внезапно улових погледа на Данте над масата и опаковките от бургерите, и стомахът ми се сви. Моят брат имаше студено, опасно изражение, докато се взираше в мястото, където преди малко бе спрял другият дракон. Зениците му се свиха, превърнаха се в черни процепи в зелените ириса и той вече не приличаше на човек, а на влечуго.

Изритах го под масата. Той примигна и очите му пак станаха нормални. Стомахът ми се отпусна.

За бога, Данте. Какво беше това?

— Трябва да си тръгваме — обяви той и стана. Лекси изсумтя разочаровано и се нацупи, но той не отстъпи. — Днес е първият ни ден тук, чичо ще се тревожи, ако не се приберем скоро. Ще се видим, нали?

— Сто процента, човече — отвърна Калвин. — Ние буквално живеем на плажа. Ембър, ще дойдеш ли утре следобед? Ще има страхотни вълни.

Обещах да ида, после забързах след брат си.

— Хей — прошепнах и леко го плеснах по ръката. — Какво ти става? Едва не се превърна в гушер психопат пред двама човеци.

Той ме погледна виновно.

— Знам, съжалявам. Просто... — Прокара ръка през косата си и тя щръкна от солта. — Имаш ли представа какво беше онова на паркинга?

— Имаш предвид дракона? Да, видях го.

— Ембър. — Данте спря и срещна погледа ми сериозно и малко изплашено. И това изплаши и мен. Данте винаги беше спокоен и овладян. — Той не беше от „Нокът“. Беше отцепник. Залагам живота си на това.

Аз изтръпнах.

Отцепник.

Непознатият беше отцепник. Дракон, който, по неразбираеми за мен причини, се беше отделил от „Нокът“, бе прекъснал всички връзки с тях и бе избягал. Това бе непростимо престъпление в очите на организацията; драконите, които ставаха отцепници, незабавно бяха обявявани за предатели и престъпници и им се предлагаше само една възможност — да се предадат. Ако откажеха, ужасните Усойници бяха изпращани да ги върнат, за да изтърпят наказанието си за своето предателство.

Дракон отцепник в Кресънт Бийч. Взираш се в мен. Сякаш знаеше, че ще съм там.

— Какво ще правим сега? — попитах аз. — Според теб откога е извън „Нокът“?

— Вероятно отскоро — прошепна Данте, докато гледаше напрегнато последните хора по плажа. — Не мога да си представя, че ще се застои тук. Ембър, не казвай на Лиам и Сара за това, когато се приберем.

Смръщих се объркана.

— Защо?

— Защото ще кажат на „Нокът“ — отвърна Данте и стомахът ми се сви. — Защото организацията може да ни върне обратно, ако заподозрат, че в района има отцепник. — Сигурно видя ужасения ми поглед, защото сложи ръка на рамото ми и се усмихна. — Няма страшно. Остави на мен. Ще се погрижа за всичко.

Повярвах му. Данте винаги удържаше на думата си. Той умееше да получава каквото искаше, без значение от обстоятелствата. Учители, непознати и приятели: той трябваше само да се усмихне, да пусне в ход огромния си чар и те се превръщаха в глина в ръцете му. Трябваше да съм облекчена.

Но си спомних очите на непознатия дракон, изражението му, докато се взираше в мен, и как кръвта ми пламна, щом го видях.

Спомних си жегата на погледа му и мигновеното пробуждане на нещо яростно и първично в мен, когато очите ни се срещнаха.

Драконът отцепник беше опасен. Чисто и просто опасен.

И аз бях заинтригувана.

Следващият ден започна съвършено. Успях се вероятно за първи път в живота си, станах почти на обяд и установих, че Данте вече е отишъл на плажа. Намерих го с неколцина от новите ни приятели и прекарахме следобеда в разговори, плуване, волейбол и още мазна храна от заведението на плажа. Този път беше по-лесно да се слея с обстановката, да се впиша и да стана част от групата, макар че някои неща ме смущаваха. Докосването, например. Лекси много си падаше по докосването и когато за първи път ме хвана за ръката, едва се съдържах да не се отдръпна със съскане. Тя и Кристин често се смееха и говореха надълго и нашироко по напълно непознати за мен теми. Дрехи, обувки, пазаруване и момчета. Особено за момчета. Тази мания по други хора ме объркваше. Дрехите можех да разбера; обувките ми изглеждаха човешкия еквивалент на лъскавите неща и съкровищата. Може би те събираха обувки, както аз събирах скъпоценни камъни. Това го разбирах. Но всеки път, когато Лекси хванеше ръката ми и посочеше към някой човек на плажа, аз кимах и се съгласявах, че е „разкошен“, както тя се изразяваше, но не разбирах какво я привлича.

В края на деня обаче, когато приливите и отливите на човешкия разговор затихваха, аз установих, че започвам да „схващам“. Лекси потвърди, че ще ме научи да сърфирам, и обеща да ме заведе на „тайно местенце“ надолу по брега, където нямало хора и вълните били постоянни. С приближаването на вечерта и спускането на слънцето зад океана се върнахме на пясъка. Калвин изкопа плитка яма, напълни я с плавен и запали огън. Омагьосана, аз зарових крака в хладния пясък и се втренчих в пламъците. Лекси дърдореше до мен, а едно момче, което бе донесло китара, удари ловко по струните. Огънят пукаше по дървата, красив и разкошен, процеждаше се в кожата ми и сгряваше лицето ми. О, да. Животът бе хубав. А в момента беше направо съвършен.

И тогава телефонът ми изписука рязко в тишината.

Бръкнах в джоба си и го вдигнах точно когато и телефонът на Данте се обади. Спогледахме се, после погледнахме екраните. Имаше

ново съобщение от Лиам и Сара и стомахът ми се сви на студен възел, докато го четях.

Приберете се — гласеше то. — *Веднага.*

Данте незабавно се изправи и се изтупа от пясъка.

— Трябва да вървим — каза на останалите, които възкликнаха в протест. Той се усмихна и сви рамене. — Съжалявам, но семейството зове. Ембър, хайде.

Не помръднах. Още не беше настъпил вечерният час. Лиам и Сара бяха казали, че можем да ходим, където си искаме, стига да знаят къде сме. Те бяха само човечи. Какво щяха да направят, да излязат и да ни повлекат за ухото към дома.

— Още не съм готова — казах му и той отвори широко очи. — Ти върви. Ще те настигна.

Очите му се присвиха в заплашителни зелени цепки, докато се взираше в мен. Разбрах какво ми казва само е поглед. Познавахме се много добре, думите почти отекнаха в главата ми.

Трябва да вървим — казваше ми той. — *Трябва да се подчиняваме на настойниците, защото са определени от „Нокът“.* *Не прецаквай нещата.*

Изгледах го кръвнишки.

Искам да остана. Тъкмо започнах да свиквам.

Погледът му стана още по-остър.

Ще ни навлечеш неприятности.

Ти върви тогава. — Свих рамене, облегната на лакти и напълно невъзмутима. — *Аз оставам тук.*

Всичко това се случи само за секунда. Но след това Данте спря да ме гледа така и доби умолително изражение: *Моля те.*

Отпуснах се. Можех да се справя с гневния Данте, но не и с уплашения и умоляващ Данте.

— Добре — прошепнах, станах и изтупах пясъка от дрехите си. — Да вървим тогава. — Изгледах го за последно, в смисъл на „Длъжник си ми“, и той се усмихна. Хвърлих последен, изпълнен с копнеж поглед към пламъците, които възторжено ближеха дървото, обърнах гръб на групата и тръгнах с брат си по брега.

Леля Сара и чичо Лиам ни чакаха в дневната, но явно не бяха сами.

Още щом влязохме, първичните ми инстинкти се обадиха, засъскаха и се свиха уплашено, защото чифт студени и невъзмутими очи срещнаха моите. Това бяха дракони; властното излъчване не можеше да се сбърка и моят дракон се сви, готов да избяга от друг, посилен хищник. Да, „Нокът“ бяха добре организирани и пръснати по целия свят, но вековните инстинкти за оцеляване не можеха да бъдат забравени само защото вече бяхме „цивилизовани“. И когато един млад дракон е изправен пред двама страховити, зрели възрастни дракони, макар и в човешка форма, му е трудно да се овладее, защото всичките му инстинкти настояват да подвие опашка и да се измъква.

— Здравейте, ученици. — Единият пристъпи напред, отровназелените му очи бяха искрящи и пронизващи. Всъщност тя беше по-страховитата от двамата; висока елегантна жена в черен костюм „Армани“, с руса, прибрана на кок коса. Мъжът, също облечен в черен костюм „Армани“, ни гледаше със скръстени на гърдите ръце. Тъмната му коса бе пригладена назад, а очите бяха безизразни и студени, но именно от жената се излъчваше опасност, макар че ми се усмихваше. Високите токчета затракаха по плочите, тя спря в края на дневната и ме огледа, сякаш бях странна буболечка, пропълзяла под вратата.

— Настъпи промяна в плановете.

[1] Пустинна хълмиста област в Северна Америка. — Б.пр. ↑

2

ГАРЕТ

Свивах се във влажния храсталак на бразилската джунгла, наоколо жужаха насекоми и усещах как потта струи по гърба ми под бронираната жилетка. До мен в папратите клечеше неподвижно друг войник, стискаше автомата М-16 с две ръце и дулото клюмаше пред гърдите му. Останалите от отряда, общо осем души, бяха пръснати зад нас, тихи и зорки.

На около стотина метра, на тесния чакълест път през вехнешката морава, в следобедната жега се мержелееха ниските кирпичени стени на хасиендата. Пазачите обикаляха периметъра, праметнали на рамо автомати АК-47, и не знаеха, че са наблюдавани. Преброих шестима отвън; сигурно имаше два пъти повече вътре, да не споменаваме неизвестния брой цивилни. И, разбира се, нашата мишена. Пазачите и цивилните не бяха важни; очакваха се жертви и от двете страни. Но най-важната и единствена цел бе да повалим мишената.

Казах тихо в микрофона до устата ми:

— Браво на позиция.

— Добре — отвърна ръждив глас в ухото ми. — Алфа ще се приближи при изстрелването на първите снаряди. Останете на позиция, докато мишената се покаже.

— Разбрано.

Войникът до мен пое дълбоко и тихо дъх и го изпусна бавно. Беше по-голям от мен с няколко години и лъскав белег покриваше почти половината му лице. Беше влизал в битка и преди; всички в този отряд бяха влизали в битка. Някои бяха ветерани, убивали неведнъж. Тук нямаше новаци, не и при тази задача. Всички знаехме какво ни очаква, от ударния отряд до снайперистите на Тристан сред дърветата. Огледах екипа си и усетих острото пробуждане на примирението. Някои от нас щяха да умрат днес. Когато се изправиш пред толкова могъщ враг, смъртта е почти сигурна. Ние бяхме готови. Всички бяхме готови да умрем за Ордена. Без колебание.

— Пригответе се — казах на хората си. — Започваме след трийсет секунди.

Те кимнаха, сериозни и тихи. Свивахме се в гъстата джунгла, сливахме се с растителността. Аз отброявах наум секундите, а погледът ми не се откъсваше от стените на хасиендата.

Три, помислих си, точно когато се чу свистене, отначало слабо, но все по-силно и по-силно, докато звукът не стана почти оглушителен. Две... едно...

Снарядът се удари в хасиендата и избухна огън и дим, парчета от покрива се разхвърчаха във всички посоки. Отрядът, който чакаше в края на поляната пред къщата, веднага откри огън и въздухът се изпълни с рева на автоматите. Викове долитаха от сградата, докато вражеските войници тичаха към предния двор, търсеха прикритие и отвърщаха на огъня. Една граната прелетя над стената, хвърлена от някой пазач, и вдигна експлозия от пръст.

Усещах напрежението на войниците зад мен, докато гледахме развитието на събитията. *Не още* — помислих си, когато един от Алфа войниците потрепери и се срина на моравата. — *Остани на позиция*.

Алфа отрядът продължи напред, изстрелвайки кратки откоси, докато напредваше към къщата. Изстрелите рикошираха в дървета и хоросан, мъже крещяха, ревят на автоматите отекуваше над покрива на хасиендата.

Подкрепленията хукнаха напред, за да се присъединят към битката, но мишената не се появяваше.

Хайде — мислех си, втрънчен в стената. Друг Алфа войник потрепери и падна окървавен на тревата. На поляната пред хасиендата нямаше къде да се прикрият, докато врагът се свиваше зад ниските стени и само дулата на оръжията им стърчаха над тях. Още един войник падна и аз присвих очи. Хайде, захапи стръвта. Знаем, че си там. Къде си?

Алфа отрядът бе прекосил половината морава, когато покривът се взриви.

Нещо тъмно, люспесто и огромно изригна от хасиендата сред дъжд от керемиди и греди и се устреми към небето. Сърцето ми подскочи при вида на чудовището, което се понесе над дърветата. Беше огромен, напълно развит възрастен, висок колкото слон и три пъти по-дълъг. От тесния му череп се извиваха спираловидно рога, а

по врата към дългата млатеца опашка се простираше грива от шипове. Слънцето блестеше по черните люспи и кожестите криле хвърляха дълги сенки по земята, докато драконът се носеше във въздуха и взираше се в битката долу. Накрая се спусна за атака.

Размахал криле, той се приземи на моравата с рев, който разтърси земята, после изпрати огнена струя към войниците. Те падаха, крещяха и се мятаха, докато адският драконов огън поглъщаше брони и плът като прахан. Драконът подскочи и се вряза в редиците с ноктите си, разкъсваше войници със зъби и ги запращаше настрани. Опашката му шибаше като камшик и помете цяла група, която приближаваше зад него, поваляйки ги като кегли.

Сега! Сkochих на крака, последван от другарите си, и открих огън по огромното влечуго. Автоматът ми изплю три куршума и аз се прицелих внимателно в хълбока на дракона, точно пред задния крак, където трябваше да е сърцето. Кръв бликна по бронираната кожа и драконът изрева, когато няколко куршума проникнаха през люспите, но все пак не успяха да го убият. Аз продължих мрачно напред, концентрирайки огъня в слабата точка. Колкото по-скоро го убиехме, толкова по-малко щети щеше да нанесе и по-малко животи щеше да отнеме. Нямахме право на колебание; или ние, или той.

Точно срещу нас един черен джип с картечница „Браунинг М2“ петдесети калибър изскочи от храстите и трещенето ѝ се сля с какофонията, докато джипът ускоряваше към огромното влечуго. Хванат в кръстосан огън, драконът изрева. Отскочи настрани, отвори кожестите си крила и се изстреля във въздуха с мощен замах.

— Целете се в крилата! — изрева командирът в ухото ми, макар че аз вече бях сменил целите си и методично стрелях в огромните мембрани. — Свалете го! Не му позволявайте да отлети.

Но драконът нямаше намерение да отлети. Обърна се и се спусна от небето — петнайсет тона люспи, зъби и нокти се устремиха право към целта си. Стовари се с пълна скорост върху джипа, уби инерцията му, разкъса капака и шофьорът се заби в предното стъкло. Картечарят излетя от стойката си, претърколи се по земята и се просна неподвижен в папратите. Драконът нададе победоносен рев, преобърна джипа и започна да троши стъкло и метал. Потреперих, но нямаше време да мисля за изгубените животи. Щяхме да почетем падналите след битката.

Отрядът ми отново откри огън към хълбока на дракона. Целият в кръв, той потрепери, дългата му шия се замята, а страховито блесналите червени очи се втренчиха в нас.

— Останете на позиция! — наредих на хората си, когато драконът изрева предизвикателно и се извърна, размятал опашка. — Аз ще го подмамя. Продължете огъня!

Неколцина от тях ме погледнаха мрачно и примирено, но не възразиха. По-добре да падне един, отколкото целият отряд. Аз бях водачът, ако загинех, за да могат братята ми да продължат войната, жертвата щеше да си струва. Те знаеха това не по-зле от мен.

Напуснах укритието си и се втурнах напред, изстрелвах кратки, контролирани откоси, насочвайки се към хълбока на дракона. Той ме забеляза, отдръпна глава назад, пое си дъх и пулсът ми се учести. Хвърлих се встрани, когато от челюстите му лумна огън, който се вряза в джунглата и подпали дърветата. Изправих се и вдигнах глава към връхлитащия огромен гушер с раззината челюст. Сърцето ми бумтеше, но ръцете ми не потрепваха, когато вдигнах автомата и започнах да стрелям в рогатия череп, защото знаех, че дебелите плочи предпазват гърдите и корема му. Драконът потрепери, разтърси глава, когато куршумите се удариха в челото и скулите му, и продължи да напредва.

Хвърлих се настрани, щом той стрелна глава напред и щракна челюсти точно на мястото, където стоях преди миг. Бърз като змия, изви шия и нападна отново, а зъбите, които можеха да прекършат телефонен стълб, се устремяваха право към мен. Избегнах ги, но огромната рогата глава ме удари отстрани и въпреки бойната жилетка в ребрата ми лумна болка. Земята пропадна под мен, защото полетях във въздуха, светът се завъртя, аз се стоварих долу и се претърколих. Стиснах зъби, надигнах се на лакти и погледнах нагоре...

... в алените очи на моя враг.

Драконът се извисяваше над мен тъмен и масивен, крилата му бяха леко разтворени и хвърляха огромна сянка върху земята. Взирах се в това древно, чуждо лице, видях отражението си в тези студени червени очи, в които нямаше милост, нямаше жал или разбиране; само сурова омраза и свиреп триумф. Той пое дъх, ноздрите му потрепнаха и аз се стегнах в очакване на пламъците. Нямаше страх, нямаше разкаяние. Аз бях войник на свети Георги; и единственото, на което

можех да се надявам, бе да умра с чест в битка срещу най-стария ни враг.

Някъде от джунглата рязко прогърмя изстрел и отекна силно дори в хаоса. Драконът се извърна с рев и от хълбока му шурна яркочервена кръв, защото петдесеткалибровият куршум на снайпера беше пронизал бронята точно зад предния крак и се бе забил право в сърцето. Съвършено точният изстрел, с който се бе прочул Тристан Сейнт Антъни.

Драконът политна и се стовари на земята, която потрепери от сблъсъка. Започна да вие и опита да се надигне, забиваше нокти в земята, крилата и опашката му млатеха отчаяно. Но той умираше и съпротивата му ставаше все по-слаба, а войниците не спираха да го обсипват с куршуми. От мястото, където лежах, видях как главата удари с тътен земята и постепенно замря неподвижно. Само слабото, затруднено издигане и спадане на гърдите и трескавото потрепване на опашката подсказваха, че все още е вкопчен в живота.

Докато лежеше там и не можеше да поеме дъх, той внезапно извърна очи и ме погледна — продълговатите яркочервени зеници се взираха в мен. За миг останахме втренчени един в друг, дракон и неговият убиец, впримчени в безкрайния обръч от война и смърт.

Сведох глава, без да откъсвам очи от дракона, и прошепнах: *In nomine Domini Sabaoth, sui filii qui ite ad Infernos.* „В името на Господаря на Всинца ни и Неговия син, оттегли се в ада“. Всички войници знаеха това заклинание, защото вярваха, че драконите са демони, които могат да те обсебят в последен опит да останат на този свят. Знаех, че не е така. Драконите бяха от плът и кръв; проникнеш ли през люспите и бронята, те умираха като всички останали. Но бяха и воители, смели воители, а всеки воин заслужава достойно изпращане.

От умиращия дракон долетя нисък тътен. Той отвори уста и от нея излезе дълбок, нечовешки глас:

— Не си мисли, че си победил, свети Георги — изхриптя той, като ме гледаше с презрение. — Аз съм само една люспа от тялото на „Нокът“. Ние ще устоим, както винаги, и ще станем по-силни, докато вашата раса се разрушава отвътре. И ти, и целият ти род ще паднете преди нас. Скоро.

Тогаваше светлината зад алениите очи потъмня. Драконът затвори клепачи, главата му се отпусна на земята и цялото му тяло потрепери.

С един последен спазъм крилата замряха, млатецата опашка застина, а огромното влечуго се отпусна, сякаш най-сетне отказало се от борбата си за живот.

Аз се стоварих по гръб в пръстта и наоколо се надигнаха радостни викове. От дърветата изскачаха войници, които мятаха оръжията си и крещяха победоносно. Отвъд огромния труп моравата беше осеяна с телата на хора и от двете страни, някои помръдваха слабо, други бяха само овъглени останки. Пламъците още ближеха дърветата и към небето се издигаха черни колони дим. Смачканите остатъци от джипа тлееха наред бойното поле като доказателство за неимоверната сила на огромното влечуго.

Престрелката с пазачите бе спряла. Сега, когато господарят им вече го нямаше, всички врагове бягаха към джунглата. Никой не издаде заповед да ги последваме; вече бяхме изпълнили целта си. След няколко минути друг отряд щеше да пристигне с хеликоптер, за да разчисти останките, да срина хасиендата и да накара телата да изчезнат. Никой никога нямаше да разбере, че чудовищно огненищо създание от легендите е умряло тук този следобед.

Погледнах към безжизнения дракон, свлечен в пръстта, докато войниците се суетяха около него ухилени и се тупаха по гърбовете. Неколцина се доближиха до огромния труп и клатеха глави с изумление, а на лицата им бяха изписани отвращение и смайване. Аз останах на мястото си. Не за първи път виждах мъртъв дракон, макар че този беше най-големият, срещу който се бях изправял. Нямаше да е последният.

За миг се запитах дали някога ще има „последен“.

Драконите са зло, на това бе учен всеки воин на свети Георги. Те са демони. Дяволски изчадия. Тяхната крайна цел е да поробят човешката раса и ние единствени се изправяме между тях и невежите.

Макар да не бях сигурен, че са дяволски изчадия, врагът ни определено беше силен, лукав и свиреп. Бях преживял достатъчно битки, бях видял на какво са способни и знаех, че са безмилостни. Безжалостни. Нечовешки. Имаха огромна мощ и ставаха по-силни с възрастта. Слава богу, не бяха останали много древни дракони на света, или поне повечето ни битки бяха срещу по-дребни и по-млади дракони. Да повалиш такъв огромен, силен възрастен бе невероятна победа. Не изпитвах никакво разкаяние за смъртта на звяра; този

дракон беше централната фигура в южноамериканските картели и бе отговорен за смъртта на хиляди души. Без него светът щеше да е по-добро място.

Усещах пулсираща болка в ребрата и стиснах зъби. Сега, когато адреналинът си отиваше и битката бе приключила, насочих вниманието си към раната. Бойната ми жилетка беше поела голяма част от удара, но ако се съдеше по болката, имах поне едно-две счупени ребра.

— Е, беше забавно. Ако някога ти омръзне войнишкият живот, можеш да направиш кариера като футболна топка за дракони. Прелетя поне шест метра при последния шут.

Вдигнах глава, когато една купчинка растения и лишей се откъсна от храсталаците и тръгна към мен. В едната си ръка носеше снайпер „Барет“ М107А1 петдесети калибър, а другата посегна да свали качулката и да разкрие ухилен тъмнокос войник, четири години по-голям от мен, с така тъмносини очи, че изглеждаха почти черни.

— Добре ли си? — попита Тристан Сейнт Антъни и клекна до мен. Маскировъчният костюм зашумоля, когато Тристан се измъкна от него, остави го настрана и свали снайпера. — Нещо счупено?

— Не — казах през зъби и пак стиснах челюст, защото болката ме прониза. — Добре съм. Нищо сериозно, едно-две пукнати ребра. — Вдишах внимателно, когато от дърветата изникна командирът и бавно тръгна през бойното поле. Гледах го как издава заповеди на отрядите, сочи дракона и разпилените тела, и опитах да се надигна. Лекарят щеше да е тук до минути, за да прегледа ранените и да види кой може да бъде спасен. Не исках да създавам впечатлението, че съм сериозно пострадал, не и когато толкова войници бяха на ръба на смъртта. Командирът срещна погледа ми над касапницата, кимна ми одобрително и продължи.

Погледнах към Тристан.

— Пак отбеляза точка, нали? Колко е залогът този път?

— Триста. А би трябвало вече да са поумнели. — Тристан не опита да скрие самодоволството в гласа си. Огледа ме оценяващо. — Но май трябва да ти дам процент, защото ти се погрижи за мишената.

— Не го ли правя винаги? — С Тристан бяхме партньори още откакто станах на четиринайсет и започнах да участвам в истински мисии, преди три години. Той бе изгубил партньора си в драконов огън

и не беше особено доволен, че ще „бави хлапе“, въпреки че по онова време и самият той бе едва на осемнайсет. Но отношението му се промени при първата ни обща мисия, когато го спасих от засада и едва не ме убиха, а после успях да застрелям врага, преди да унищожи и двама ни. Сега, три години и десетина битки по-късно, не можех да си представя, че някой друг ще ми пази гърба. Бяхме се спасявали взаимно толкова пъти, че вече им бях изгубил бройката.

— Все пак. — Тристан се намести на коляно и се ухили лукаво. — Ти си ми партньор, едва не те изядоха и можеш да поставиш световен рекорд за прелитане след удар с драконова глава. Заслужаваш нещо. — Той кимна, порови в джоба си и извади десет долара. — Ето, партньоре. Не ги харчи наведнъж.

Дългата кампания най-сетне приключи.

И бяхме оцелели.

Или поне някои от нас. Късметлиите. Аз, Тристан и неговите другари снайперисти, и моят отряд Браво се измъкнахме почти невредими. Обаче имаше много загуби в другите отряди, особено в Алфа, които трябваше да примамят дракона навън. Все пак това се очакваше. Такъв мащабен удар не беше типичен за Ордена, обикновено ни изпращаха само на взводове след дракони, а не цяла армия. Поради естеството на нападението събраха най-добрите войници от няколко метрополии на Ордена, за да се справят с дракона и последователите му, включително мен и Тристан. Тази операция изискваше цялата мощ на „Ордена на свети Георги“ най-вече защото щяхме да се бием с рядък възрастен дракон, а не искахме да поемаме рискове. Не биваше да го оставим да се измъкне и да изчезне в „Нокът“. След като спечелихме битката, армията се разпръсна и ние се върнахме в базите си, за да чакаме по-нататъшни заповеди.

За мен и Тристан това означаваше завръщане в Щатите и в западната метрополия на Ордена, самотен аванпост дълбоко в пустинята Мохаве, близо до границата между Аризона и Юта. Орденът имаше няколко метрополии в Англия, САЩ и други страни, но тази беше дом за мен и другарите ми. Падналите в Южна Америка бяха погребани като герои и положени в нашето голямо, пусто гробище, белязани само с прости бели кръстове. Те нямаха семейства, които да присъстват на погребението, нито близки, които да положат цветя на

гробовете. Никой, освен техните командири и братя по оръжие нямаше да ги изпрати при последния им път.

Церемонията беше проста, както винаги. Бях присъствал на много погребения, бях виждал как погребват в спретнати редици в пясъка войници, които познавах от години. Това бе постоянно напомняне за останалите — какво ни чака в края на пътя. И ние го бяхме приели. След церемонията се върнахме в казармите, където няколко койки бяха вече празни, и животът в метрополията на Ордена продължи постарому.

Седмица след нападението над хасиендата с Тристан бяхме извикани в кабинета на лейтенант Мартин.

— Свободно, момчета. — Посочи към два стола пред бюрото си и ние послушно седнахме, а аз се поразмърдах, за да се настаня удобно, защото ребрата още ме боляха. Габриел Мартин беше едър човек с кестенява коса, посивяваща на слепоочията, и пронизителни черни очи, които можеха да са развеселени или леденостудени, в зависимост от настроението. Кабинетът му бе стандартен за повечето метрополии на Ордена, малък и оскъден, защото Орденът не вярваше в излишеството. Но зад писалището на Мартин бе окачена червена драконова кожа — първата му жертва, — а дръжката на парадния му меч беше от полирана драконова кост. Той ни кимна и седна зад бюрото си. Устните му се извиха в слаба, рядко виждана усмивка.

— Тристан Сейнт Антъни и Гарет Ксавие Себастиан. Имената ви често се споменават сред войниците напоследък. Първо искам да ви поздравя за поредната успешна мисия. Разбрах, че ти имаш заслугата за фаталния изстрел, Сейнт Антъни. Себастиан, видях те как отклони звяра от взвода си. И оцеля. И двамата сте сред най-добрите ни бойци, Орденът има късмет с вас.

— Благодарим, сър — казахме почти едновременно. Лейтенантът ни огледа за миг, събрал пръстите си, после ги отпусна с въздишка.

— Заради това — продължи той, сякаш неохотно, — Орденът иска да ви изпрати на още една мисия, която е малко по-различна от всичко досега. И двамата сте изключителни на бойното поле — надяваме се, че ще се справите и в по-... деликатна среда.

— Сър? — попита Тристан, смръщил чело.

Мартин се усмихна мрачно.

— Нашето разузнаване ни уведоми за възможна активност на „Нокът“ в Южна Калифорния — каза той и ни изгледа поред. — Смятаме, че използват мястото, за да внедряват дракони сред населението. Както знаете, внедрените дракони са много коварни, защото изглеждат съвсем като хора, а „Нокът“ ги обучават да се сливат със средата. Разбира се, не можем просто да отидем там и да отведем заподозрения без никакво доказателство, че е дракон. Последствията от подобно действие ще са ужасни, а Ордена трябва да остане в тайна на всяка цена. И двамата го знаете.

— Да, сър — отвърнах, когато ме погледна. Той изчака, затова добавих: — Какво ще искате да направим, сър?

Мартин се облегна назад, потърка брадичката си и продължи:

— Проведохме подробно проучване в района и смятаме, че скоро там ще бъде внедрен нов дракон. Дори успяхме да ограничим предполагаемата област до град, наречен Кресънт Бийч. — Погледът му стана по-остър. — И по-важното — имаме причина да смятаме, че този дракон ще е женски.

С Тристан се напрегнахме. Свещената мисия на Ордена беше да унищожи всички дракони, и най-вече женските. Ако успеехме да убием женска — драконеса, — това означаваше, че всяка година ще бъдат снесени по-малко яйца и ще се излюпват по-малко дракони. „Нокът“ ревностно пазеше своите драконеси; носеха се слухове, че голяма част от женската им популация се държи под ключ за размножителни цели и никога не вижда външния свят. Да откриеш женски дракон извън организацията беше рядка, златна възможност. А убийството му — огромен удар по врага и още една стъпка към победата в тази война.

— Да — каза Мартин, забелязал реакциите ни. — И двамата знаете колко важно е това. „Нокът“ внедрява своите дракони през лятото, за да наблюдават, да се слоят със средата и да установят контакти за организацията. И двамата ще сте под прикритие и ще следите за драконова дейност, но Себастиан, искаме ти да действаш директно и да разкриеш внедрения дракон.

Примигнах.

— Аз ли? — Мартин кимна. Тристан изправи гръб, дори той изглеждаше смаян. *Под прикритие?* — помислих си. — *В нормален*

град, с цивилни? Как? Не знам как да бъда... нормален. — Моля за разрешение да говоря свободно, сър.

— Имаш го.

— Но, сър, защо аз? Със сигурност има по-квалифицирани за тази задача. Аз не съм шпионин. Аз съм просто войник.

— Ти си един от най-добрите — настоя тихо Мартин. — Уби първия си дракон на четиринайсет години и поведе успешно нападение над тяхно гнездо на шестнайсет, убил си повече дракони от всеки друг на твоята възраст. Чух, че напоследък другарите ти те наричали „перфектния войник“. Отива ти. Но има още една причина да те изберем. На колко години си, Себастиан?

— На седемнайсет, сър.

— Повечето войници са твърде възрастни, за да минат за гимназисти. Или това, или им липсва опит. Трябва ни човек, който ще се впише в група подрастващи и няма да събуди подозрение. — Мартин се наведе пак напред, гледаше ме настойчиво. — Когато капитанът попита кой е най-добрият за тази задача, макар че и двамата ми трябвате на бойното поле, аз препоръчах теб и Сейнт Антъни.

— Черните му очи се присвиха. — Знам, че няма да разочаровате и мен, и Ордена. Нали, войници?

— Не, сър — отвърнахме в един глас. Мартин кимна, после взе една дебела кафява папка и ни изгледа над нея. Удари я три пъти в бюрото и я вдигна.

— Тук е всичко, което е нужно да знаете — каза той, като ми подаде папката. Взех я, отворих я и видях на първата страница фалшиви свидетелства за раждане, карти за социално осигуряване и шофьорски книжки. — Имате седемдесет и два часа да запомните всичко в тази папка и да измислите план за разкриване на внедрения дракон. Когато го намерите, убийте го — ако трябва извикайте подкрепления, но се погрижете да не избяга.

— Да, сър.

— Добре — кимна Мартин. — Предлагам да побързате. Няма определен срок за елиминиране на целта, но трябва да я ликвидирате преди края на лятото. Иначе „Нокът“ ще я преместят и ще изгубим възможността да убием още един от тези демони. — Черните му очи се присвиха. — И няма нужда да ви напомням колко трябва да внимавате

с цивилните. Те не бива да узнават за нас или за съществуването на „Нокът“. Секретността е от първостепенна важност. Разбрано ли е?

— Да, сър.

— Много добре. — Мартин махна с ръка и ние се изправихме и козирувахме в синхрон. — Заминавате за Калифорния в края на седмицата. Късмет и на двамата.

3

ЕМБЪР

Океанът днес не сътрудничеса особено.

Взирах се в дълбоката синя вода и се мръщех, докато тя се плискаше в дъската от фибростъкло, която бях възседнала, и ме поклащаше леко на повърхността. Седях тук от двайсет минути, слънцето напичаше главата ми, а единствените „вълни“, които видях, не ставаха и за детско басейнче. Трябваше да послушам Калвин вчера, когато каза, че водата ще е свършено спокойна. Той има шесто чувство за океана, кога вълните ще са най-високи и кога водата ще е идеална за сърфиране. Днес не беше такъв ден.

О, я стига — казвам мислено на океана, на Тритон или Посейдон, или на който там капризен бог на морето ме слуша. — Една вълна. Дай ми само една хубава вълна и ще призная поражение. Ще те оставя на мира, ако ми осигуриш едно добро сърфиране. За предпочитане преди залез и ще си ида у дома.

Морските богове ми се изсмяха и океанът остана спокоен.

Въздъгнах, внимателно положих гръб на тясната дъска и се вгледах в небето. Също като океана — плоско и свършено синьо. Една чайка закръжи около мен, поръбените с черно криле се разтвориха широко, за да уловят бриза, и аз се изпълних с носталгия. Спомних си как се носех по въздушните течения, слънцето сгряваше мембраните на крилата ми, а опашката се нижеше след мен, докато летях над облаците. Тичането, пързаянето, сърфирането; те са страхотни, но нищо не може да се сравни с летенето.

Макар че язденето на петметрова вълна, която се носи с рев към брега, е най-близкото подобие до този чист прилив на адреналин.

Днес щях да съм доволна и на двуметрова вълна.

Още една двойка чайки се плъзнаха над мен, подиграваха ми се с пронизителните си кръсци и аз сбърчих нос. Какво не бих дала да забравя всичко и да се понеса през облаците с чайките и пеликаните.

Особено сега. След нейната поява точно преди месец, когато с Данте се прибрахме у дома и заварихме двама възрастни дракони в дневната.

— Промяна на плановете? — успях да попитам, когато женският дракон продължи да ме гледа с лека усмивка на пълните червени устни. — Да не... да не сте дошли да ни върнете обратно?

Леката усмивка на жената се разшири и ми се стори, че стана малко по-зла.

— Не, скъпа — каза тя и аз се отпуснах от облекчение. — Но в светлината на последните събития организацията реши, че ще е най-добре да ускорим обучението ви. Ние... — тя посочи към дракона зад нея — ще се заемем с обучението ви през лятото.

— Какво? — Не, не можеше да бъде. Лятото трябваше да си е наше — три месеца свобода без обучители, уроци, правила или отговорности. Последният етап от обучението трябваше да се случи след процеса на асимилация, когато „Нокът“ ни сметнеше готови за постоянно присъствие в човешкото общество. — Мислех, че организацията ни изпрати тук, за да се слеем — възразих аз. — Как ще го направим, докато учим... каквото там трябва да учим?

Гласът ми бе станал писклив от отчаяние и жената вдигна развеселена вежда. Не ми пукаше. Стените се затваряха и моята свобода, колкото малка и крехка да беше, се изплъзваше през прозореца. Не бях готова за това, не още. Не знаех много за последния етап от обучението, само че ще трае няколко години и че е специално пригодно за позицията, която от „Нокът“ бяха избрали за нас. Можеше да е решено да бъде Хамелеон, драконите, които заемаха властови позиции в човешкото общество. Или да бъде изпратена при Гилите, копоите и охранителите на важните членове на „Нокът“. Имаше и други позиции, разбира се, но важното бе, че всеки дракон получаваше някаква. *Ut omnes sergimus*, беше мотото на „Нокът“. „Като един въставаме“. Всеки дракон имаше място и всички трябваше да работим за благо на организацията и за собственото си оцеляване. Само че нямахме право на избор. Дори не бях се замисляла какво искам да направя, когато „порасна“. Имаше няколко позиции в организацията, които не изглеждаха зле и не ми бяха съвсем противни, но нямаше смисъл да се надявам на нещо извън „Нокът“. Аз бях дракон. Целият ми живот вече беше предначертан.

Именно затова чаках с такова нетърпение лятото, последното ми развихряне, преди да се превърна в отговорен член на организацията. Преди да стана пълноправен член на „Нокът“ до живот, което означава дълго, дълго време. Три месеца, само толкова исках. Нима исках прекалено много?

Явно да. Плашещата дама от „Нокът“ ме погледна развеселена, сякаш смяташе, че съм сладка.

— Не се тревожи, скъпа. — Никак не ми хареса усмивката ѝ. — Ще се погрижа да не кривнеш от правия път. Оттук насетне с теб ще прекарваме много време заедно.

Зловещата усмивка се задържа още малко, преди тя да се извърне към настояниците ми, които чакаха сковани.

— И помнете, човеци — присви отровнозелените си очи. — Пълната дискретност е много важна. Погрижете се да използват алтернативния изход до мястото на срещата утре. Не искаме никой да проследи движението им, нито да ги разпитва къде ходят всяка сутрин. Никой не бива да ги вижда как излизат или се връщат. Ясно ли е?

С Данте се спогледахме, след като Лиам и Сара побързаха да потвърдят: *Супер, още правила* — беше първата ми мисъл, последвана почти веднага от: — *Чакай, какъв алтернативен изход?*

Страховитата дама от „Нокът“ се обърна към мен и пак се усмихна:

— Ще се видим утре, малката — каза тя, но прозвуча почти като заплаха. — Рано-рано.

Когато си тръгнаха, аз веднага се обърнах към Лиам, който въздъхна, сякаш знаеше какво ще го попитам.

— Насам — рече той и ни даде знак да го последваме. — Ще ви покажа къде трябва да идете утре сутрин.

Последвахме го до мазето, което беше студено и почти празно: бетонен под, нисък таван, пералня и сушилня до отсрещната стена и стар подежник, който събираше прах в ъгъла. До него имаше невзрачна дървена врата, която приличаше на вход към баня.

Лиам отиде до нея, отключи я и се обърна към нас.

— При никакви обстоятелства няма да казвате на никого за това, ясно ли е? — каза тихо и твърдо. Кимнахме и той хвана дръжката, после вратата се отвори със скърцане.

Примигнах. Вместо баня видях дълъг тесен тунел, който се простираше в мрака. Стените и подът бяха от бетон, не от камък или пръст, значи някой го беше построил вероятно като път за бягство. Не трябваше да се изненадвам. Нашето старо „училище“, мястото, където с Данте израснахме, имаше няколко тайни изхода, в случай че ни нападнат древните ни врагове, „Орденът на свети Георги“. Това не се случи, никога не бях виждала воин на свети Георги, освен на снимка, но горе-долу всеки месец имаше изненадващи „учения“.

— Утре сутрин трябва да сте тук точно в шест и петнайсет. Сега слушайте добре. Къде ще отидете и какво точно ще стане там е строго поверително. Този тунел не съществува — не споменавайте за него на никого. Всъщност от мига, в който минете през тази врата, докато се върнете, по никаква причина няма да говорите с никого извън организацията. Ще оставите телефоните си у дома — те няма да ви трябват там. Ясно ли е?

— Да — отвърна веднага Данте, но аз сбърчих нос и се втренчих в тунела, който изчезваше в мрака. Скрит проход към нашето мазе? Какви още тайни се криеха зад тези стени? Подобна параноя беше ли обичайна за „Нокът“, или ние с Данте бяхме с нещо по-специални?

Любопитството ми се събуди и аз пристъпих напред, но Лиам бързо затвори вратата. Видях как ключът изчезва в джоба му и се зачудих дали някога го оставя без надзор на скрина си. Вероятно щеше да е твърде трудно да „заема“ ключа и да се прокрадна сама по тунела, особено след като трябваше само да изчакам до утре, за да разбера къде води той. Все пак бях любопитна.

— Къде води този тунел? — попитах, когато отново ни подкара по стълбите.

Лиам изсумтя.

— Няма никакъв тунел — рече рязко, щом влязохме в кухнята. — Това е съвсем нормална къща.

Извъртях очи.

— Добре де. Това е несъществуващ таен проход, за който не трябва да говорим, схванах. Накъде води?

— Утре ще видиш.

И видях. На следващата сутрин бързах по стълбите с Данте и установих, че вратата ни чака отключена. Отворихме я, тя изскърца и

аз погледнах в тунела, който бе слабо осветен от голи крушки на всеки двајсетина крачки, после се ухилих на брат си.

— Мислиш ли, че ще ни отведе в тайна подземна пещера, пълна с дракони и съкровища?

Той се изсмя.

— Това да не ти е роман от Толкин? Много се съмнявам.

— Изобщо не си забавен.

Вървахме по правия тесен проход горе-долу около три пресечки, докато не стигнахме до стълбище с подобна на предишната дървена врата на върха. Нетърпелива и любопитна, аз я отворих, но не видях огромна пещера, нито очакващи ни дракони, нито оживено подземно съоръжение с компютри покрай стените.

Зад вратата видях съвсем обикновен гараж. Имаше напукан бетонен под, нямаше прозорци и бе широк колкото за две коли. Двойните врати бяха затворени, а рафтовете по сетните бяха изпълнени със съвсем обичайни за един гараж неща: инструменти и маркучи, стари велосипедни гуми и прочее. Ако не броим тайния тунел, по който бяхме дошли, всичко беше разочароващо нормално. Освен, разбира се, двата черни седана, които вече бръмчаха в гаража.

Вратите на шофьорските места се отвориха и слязоха двама мъже с еднакви черно-бели костюми и тъмни очила. Те отвориха в синхрон вратите за пътниците, после застанаха до колите, събрали ръце пред себе си.

Огледах ги предпазливо.

— Предполагам, че трябва да тръгнем с вас?

— Да, мадам — отвърнаха те пак като един, втрепенени право пред себе си.

Потиснах тръпка. Мразех да ми викат „мадам“.

— И има две коли, защото...?

— Ще ви откараме до вашите дестинации, мадам — отвърна мъжът, сякаш беше очевидно. Макар че още не ме поглеждаше.

Примигнах.

— Отделно?

— Да, мадам. Точно така.

Смръщих се. С Данте никога не бяхме правили нищо отделно. Всички учебни часове, домашни, всякакви дейности, събития, всичко вършихме заедно. Не ми харесваше мисълта, че брат ми ще бъде

отведен от непознат човек с непозната кола на място, за което не знаех нищо.

— Не може ли да пътуваме заедно?

— Опасявам се, че е невъзможно, мадам. — Човекът говореше любезно, но категорично. — Няма да ходите на едно и също място.

Още по-притеснена, аз скръстих ръце, но Данте пристъпи зад мен и ме докосна по лакътя.

— Хайде — прошепна ми, когато се озърнах към него. — Не се инати. „Нокът“ наредиха така — трябва да правим каквото ни казват.

Въздъхнах. Беше прав: щом „Нокът“ ни казваха да отидем там, нямаше какво да направим.

— Добре — прошепнах и погледнах към шофьорите. — Коя е моята кола?

— Няма значение, мадам.

Преди да отговоря, Данте мина покрай мен към една от колите и се качи отзад. Шофьорът бързо затвори вратата и седна зад волана.

Тръгнах неохотно към другата кола, без да обръщам внимание на моя шофьор, и се тръснах на задната седалка. Когато вратата на гаража се вдигна и ние излязохме на слънчевата светлина, аз се обърнах да погледна другата кола, с надеждата да зърна за последно брат си. Но стъклата бяха затъмнени и не го видях. Седаните излязоха на пътя и ускориха в различни посоки.

Пътуването беше кратко и тихо. Знаех, че не бива да питам къде отиваме. Облегнах лакът на вратата и се вгледах през прозореца в града, който прелиташе покрай мен, докато не навлязохме на паркинг пред съвсем обикновена офис сграда. Беше на няколко етажа, с много тъмни, отразяващи безоблачното небе прозорци.

Шофьорът зави около сградата и спря пред нещо като товарна рампа. Металната врата беше плътно запечатана, но входът до нея зееше отворен, тъмен и приканващ. Въздъхнах.

Отдалечих се от колата и шофьора, който още не ми продумваше, и влязох в сградата. Последвах дълъг, покрит с плочи коридор до една отворена врата в края му. Отвъд нея имаше офис с метален стол пред огромно дървено бюро. Разкошното кожено кресло зад него се завъртя и русата жена с черния костюм „Армани“ ми се усмихна.

— Здравей, малката — поздрави ме тя и прокара свършените си червени нокти под брадичката си. — Закъсня.

Преглътнах с усилие и не отговорих. Не бива да отговаряш на по-старшите, особено ако са с няколкокостотин килограма по-едри и с няколко смъртни живота по-мъдри от теб. Отровназелените ѝ очи ме гледаха още миг и устните ѝ се извиха леко, преди да посочи към стола.

— Седни.

Направих го. Металният стол беше твърд и неудобен, вероятно нарочно. Страховитата дама от „Нокът“ се облегна в креслото си и кръстоса дългите си крака, като все още ме гледаше с немигация поглед на хищник.

— Е, ето ни тук — рече накрая. — Сигурно се чудиш защо, нали? — Вдигна вежда заради мълчанието ми. — Не се страхувай да говориш с мен, малката. Поне днес. Самият старши вицепрезидент на „Нокът“ ме помоли да се заема с обучението ти, но в момента просто се опознаваме. Учител и ученик. — Леката усмивка изчезна и гласът ѝ стана твърд. — Но не се заблуждавай — от днес нататък нещата ще станат много по-трудни. Ще се бориш и ще бъдеш наранявана. Няма да ти е лесно. Затова, ако имаш въпроси, малката, сега е времето да ги зададеш.

Стомахът ми се сви.

— На какво ще ме обучавате? — почти прошепнах аз.

— На оцеляване — отвърна без колебание Страховитата дама и обясни: — Да оцеляваш в свят, който, ако разбере какво представляваш, няма да се спре пред нищо, за да те унищожи. — Тя замълча, за да осъзная изреченото, после продължи: — Всички от нашия вид трябва да се научат да се защитават и да бъдат нащрек за онези, които искат да ни навредят. Които искат нашият вид да изчезне. Почти успяха, веднъж. Не можем да позволим да се случи отново. — Тя пак замълча и ме огледа. — Каж ми, малката, коя е най-голямата заплаха за нашето оцеляване? Защо едва не изчезнахме първия път?

— Свети Георги — отвърнах. Това беше лесен въпрос. Още от излюпването ни ни предупреждаваха за ужасния „Орден на свети Георги“. Знаехме цялата кървава история, от първите убийци на дракони през фанатичните рицари тамплиери чак до военизирания орден, който представляваха сега. Разказваха ни истории за воините на свети Георги, които убивали новоизлюпени, застрелвали ги най-хладнокръвно, въпреки че са деца. Бяхме предупреждавани винаги да

се пазим от непознати, които задават прекалено много въпроси и изглеждат необичайно заинтригувани от миналото ни. Свети Георги беше безмилостен, лукав и свиреп враг на нашия вид. Всеки дракон знаеше това.

— Не, не е вярно.

Примигнах изненадана. Жената срещу мен се наведе напред, гледаше ме напрегнато.

— Едва не изчезнахме — започна бавно тя, — защото не можехме да се доверяваме един на друг. Бяхме по-загрижени за притежанията си и за защитата на териториите си, отколкото за оцеляването на нашата раса. И така, хората ни избиваха един по един и почти ни затриха. Чак накрая, когато бяхме останали малцина, един дракон — Древният змей — ни събра заедно и ни принуди да се обединим. Научихме се да се превръщаме в хора, да се крием и да изчезваме сред тълпата. Но най-важното е, че се научихме, че трябва да работим заедно, за да оцелеем. Един дракон, колкото и да е могъщ, не може да устои на този заразен с човеци свят. Ако искаме да процъфтяваме и да имаме някаква надежда за бъдещето, трябва да приемем мястото си в организацията. Сами ще загинем. Като един въставаме. — Страховитата дама присви очи, отровният ѝ поглед се връзваше в мен. — Това, на което ще те уча, ще е от полза за всички ни. Ще го запомниш ли, малката?

Кимнах.

— Добре. — Моята обучителка се облегна отново, устните ѝ се извиха в зла усмивка. — Защото оттук нататък няма да е никак лесно.

Права беше. От този ден всяка сутрин точно в шест алармата започваше да пищи в ухото ми. Обличах се, слизах долу, за да грабна някоя поничка или геврек, а после с Данте се срещаме с шофьорите си в края на тайния тунел и се разделяхме. Щом стигах до офис сградата, влизах в същата стая и Страховитата дама от „Нокът“ — така и не ми каза името си — ме чакаше зад огромното дървено бюро.

— Докладвай — излайваше тя всяка сутрин. И аз трябваше да ѝ разкажа какво бях правила предишния ден. Кого съм срещнала. Къде сме ходили. Какво сме правили. Тя ми задаваше конкретни въпроси за моите приятели, настояваше да обясня защо са казали нещо или защо са реагирали по някакъв начин. Мразех това, но не то беше най-лошата част от сутринта.

Не, най-лошата част идваше след „разпита“. Тя ме водеше в един склад в сградата, който беше огромен и почти празен, с твърд бетонен под и метални перила, кръстосващи стените. И тогава започваше истинската веселба.

— Строши онези сандъци — нареждаше тя и посочваше огромна купчина сандъци — и ги струпай в отсрещния ъгъл.

— Премести тези палета в другия край на склада. А когато приключиш, ги върни обратно. И по-бързо.

— Вземи тези кофи с вода и обиколи десет пъти сградата с тях. Когато приключиш, направи десет обиколки в обратната посока.

— Струпай тези гуми на купчини по осем, по една във всеки ъгъл на склада, възможно най-бързо. Не, не можеш да ги търкаляш, трябва да ги носиш.

Всеки ден. Цели два часа. Без въпроси. Без приказки или оплакване. Просто тъпи, монотонни, безсмислени задачи. През цялото време Страховитата дама от „Нокът“ гледаше как се справям, без да ми обяснява нищо, само ме подтикваше да побързам и да работя по-усилено. Все не й беше достатъчно, колкото и усърдно да се трудох, колкото и бързо да изпълнявах задачата. Винаги бях твърде бавна, твърде слаба, все нещо не ми достигаше, но въпреки това нямах право да се Преобразявам в истинския си вид.

Тази сутрин най-накрая се пречупих.

— Защо? — изръмжах и гласът ми отекна в огромния склад, нарушавайки едновременно две от правилата й. Никакви приказки и никакви въпроси. Вече не ми пукаше. Бях изпуснала една тухла на крака си, изругах и се вбесих. А Страховитата дама от „Нокът“, вечното присъствие, вечно наблюдаваща, изрева някаква обида, преди да ми каже да побързам. Болеше ме, ръцете ми горяха, потта се стичаше в очите ми, а сега и пръстите на крака ми пулсираха. Стигаше ми толкова.

— Това е безсмислено! — възкликнах аз. — Все ми казваш да съм по-бърза, по-силна, но не ми позволяваш да се Преобразя? — Посочих към планините от тухли в двата края на стаята, като си мислех колко по-лесно щеше да ми бъде, ако можех да полетя. — В истинската си форма ще се справя десет пъти по-бързо. Защо да не мога да го направя?

— Защото не това е целта на упражнението — отвърна тя студено и вбесяващо. — И току-що си спечели още един час носене на тухли, само че сега искам и да ги броиш. Аз също ще броя и в случай че изгубиш бройката, ще започнеш отначало. Ясно ли е?

Кипях от гняв, искаше ми се да се Преобразя в истинската си форма и да се издигна през една от капандурите. Да се отърва веднъж завинаги от саркастичната си треньорка и нейните безсмислени упражнения. Разбира се, подобна лудост нямаше да ми се размине, особено посред бял ден. Дори един човек да ме забележеше, щеше да настане хаос и паника, истинска лудница. Дори никой да не повярваше на очите си, от „Нокът“ щяха да се намесят и да се опитат да ограничат щетите, което щеше да е скъпо и неприятно за тях. „Орденът на свети Георги“ вероятно щеше да се появи, защото винаги изникваха, когато се случеше нещо необяснимо, и тогава някой щеше да бъде призван, за да оправи кашата. С две думи, щях много да загазя.

Стиснах зъби, наведох се и грабнах тухлата. После я понесох на рамо, както ми беше наредено. Още един час. Още един час от това мъчение, а после денят щеше да е мой.

— Не чувам да броиш — пропя от другия край на склада Страховитата дама от „Нокът“. Стиснах зъби, преглътнах пламъците, които исках да избълвам, и изръмжах:

— Едно!

Нямах търпение да се разкарам оттам. Когато мъчението най-сетне свърши, излязох от тайния тунел, хукнах към стаята си, грабнах дъската и веднага се устремих към водата. Трябваше ми нещо да ми прочисти главата, а сърфирането беше съвършеното разсейване.

Само че днес и океанът беше особено неприятен. Това бе заговор!

Сърфът подскочи леко по водата, докато се взирах в небето. Един самотен облак, малка пухкава топка далеч горе, увисна в безкрайното синьо. Затворих едното си око, вдигнах ръка и си представих как го загребвам в шепа, докато се носеше по вятъра. Спомних си как слънцето сгриваше гърба и крилете ми, ускорението, което ме изпълваше, когато се спусках и се понасях по теченията. Сърфирането беше най-близкото усещане до тази тръпка, но все пак бледнееше. Исках да летя.

Обзалагам се, че драконът отцепник може да лети, когато си пожелае.

Скръстих ръце на корема си и се замислих за него. Беше изминал месец от онази кратка размяна на погледи на паркинга и оттогава не бях виждала нито него, нито мотора му. Не че не се бях оглеждала. Оглеждах се, все се взирах в хората по плажа, по паркингите, дори в тъмните ъгълчета на пристаните. Нищо. Данте никога не говореше за него, а попитах ли, ставаше уклончив и много зает с друго. Нямаше да ми каже какво е направил и дали е направил нещо, и именно тази потайност ме дразнеше. Ако не беше потвърждението на Лекси, че РММ наистина съществува, щях да си помисля, че съм си въобразила всичко.

Смръщих се. Напоследък Данте беше потаен за много неща. Не само за дракона отцепник, но и за неговите тренировки. Бях го попитала няколко пъти какво правят с неговия обучител цяла сутрин и той отговаряше доста мъгляво. Политика и социология на човешките общества, изучавали различните правителства и имената на световните лидери, тем подобни. Подозирах, че нарочно ми казва такива скучни неща, за да изгубя интерес. И не знаех защо; аз му разказвах всичко, което Страховитата дама от „Нокът“ ме караше да правя, и той показваше съчувствие, но рядко говореше за своите тренировъчни сесии.

Нещо се раздвижи покрай мен във водата и аз седнах, внезапно напрегната. Морето беше спокойно, нищо не се беше променило, но можех да се закълна, че усетих движение вдясно.

Тъмна триъгълна перка разкъса повърхността на около стотина метра от мен и сърцето ми подскочи лудо. Бързо издърпах крака от водата и коленичих на сърфа. Перката изчезна за миг, после пак се появи, този път по-близо. Определено ме преследваше, обикаляше ме. Виждах издължената сянка под водата: тъмно, устремено към мен торпедовидно тяло.

Усмихнах се. Не че друг път щях да се уплаша, но тази сутрин бях съвсем готова за битка. Когато се приближи, притиснах длани към сърфа, сведох глава и нададох нисък рев.

Внезапно сянката се извърна и опашката вдигна ситни капчици във въздуха от бързане да вземе завоя. Гледах как перката пори водата

и се смалява все повече, докато не изчезна отново в дълбините. Усмихнах се тържествуващо.

Ха. Сигурно не си се натъквал на по-гаден хищник от теб, качен на сърф, нали? Въздъхнах. Е, с изключение на този неочакван посетител, в тази част на океана днес не се случваше нищо особено. И бях обещала на Лекси да се срещнем в „Смути Хът“. Тя мъдро бе решила да последва съвета на брат си и да прекара следобеда на плажа, за да зяпат момчетата с Кристин. Нищо, че Кристин имаше приятел в Ню Йорк. Тя обичаше да „оглежда артикулите“, докато беше във ваканция, и Лекси се присъедини с радост. А задвижваната от тестостерон част от нашата група, включително Данте, щяха да ходят на състезание по теглене на камиони или нещо такова, затова тази вечер щеше да е само за момичетата. И макар че припичането на плажа и клюките за човешки момчета да ми бяха крайно скучни, пак бе по-добре от седенето наред нищото в компанията на чайки и любопитни акули.

Легнах по корем и започнах да гребя към брега. После хванах една жалка вълничка, която ме пренесе през остатъка от пътя. В твърде спокойната вода днес имаше доста народ, дори семейства с малки деца. Спомних си за неочакваната среща в дълбокото и макар че посетителят ми сигурно отдавна си беше отишъл, не исках да рискувам, в случай че още се мотаеше наоколо. Не и когато тези малки пухкави дечица се плацикаха в плитчините в пълно неведение.

— Акула! — извиках, щом краката ми удариха пясъка. — Навътре има акула! Излизайте от водата!

Олеле, не сте виждали такива бързаци? Изкрещиш ли това на претъпкан плаж, гледай какво става. Невероятно е колко много се страхуват хората от тези острозъби хищници. Водата се изпразни за секунди, родителите наградиха децата си и избягаха от плажа. Стори ми се малко иронично. Бяха толкова ужасени от голямото лошо чудовище във водата, а по-голямото и по-страшното, че и по-смъртоносното беше тук, на пясъка.

След като поговорих с двама спасители и обясних, че да, наистина съм видяла акула във водата, и не, не съм вдигнала тревога, за да се забавлявам, аз открих Лекси и Кристин в края на паркинга. Стояха до един жълт джип и говореха с трима непознати голи до кръста младежи. Когато се приближих, пак усетих странната тръпка по

тила си и се огледах за тъмна коса и мотор. Нямахте. Вероятно ме хващаше параноя.

— Ето те! — Лекси ме сграбчи за ръката, сякаш се страхуваше, че ще избягам. — Тъкмо щяхме да те търсим. Хората казват, че във водата имало акула.

— О, да. Имаше. Затова излязох. Но не е голям проблем. — Погледнах към тримата непознати. Бяха малко по-големи от нас, вероятно на възраст за колеж, и не бяха тукашни. Освен загорелите ръце, кожата им беше съвсем бяла, сякаш за първи път сваляха ризите си. Единият видя, че го оглеждам, и ми смигна. Настръхнах, но реших да не се обаждам.

— Лекси — казах аз и се извърнах от смигащия тип. — Ще ме представиш ли на новите си приятели?

— О, да. Това е Ембър, за която ви говорех. — Лекси махна към мен като асистентка в телевизионно предаване, която представя наградата за деня. — Ембър, това са Дрю, Травис и Колин. Тъкмо са пристигнали от Колорадо и с Кристин ще им покажем плажа.

— О... — Погледнах към Кристин, която седеше небрежно на капака на джипа, опряла дълъг загорял крак на бронята. Двама от тримата младежи не спираха да я зяпат; почти се виждаше как точат лиги. — Е, мисля, че днес няма да искате да припарвате до водата — казах аз. — Все пак Челюсти се разхожда наблизо.

Тя се нацупи, но аз бях облекчена. Не ми харесваше как ни зяпат тези тримата, нито как единият небрежно прегърна Лекси през раменете. Драконът в мен изръмжа неспокойно, беше разпознал друг хищник, когато погледът на Колин се спря на мен.

— Няма проблем — рече той, а Лекси се изчерви. — Можем да идем другаде. Чух, че имало някакво много тайно място, където се събирали местните. Пиратският залив, Заливът на мъртвеца... нещо такова май?

— Имаш предвид Залива на Самотната скала? — попита Лекси, ухилена. Прииска ми се да я изритам. Това беше съвсем малко заливче на няколко километра надолу по брега. Трябваше да се отклониш по един черен път, за да стигнеш до него и беше доста изолирано. А и според Лиам там се случваха „нередни неща“. С Данте бяхме предупредени да не ходим в този залив, особено след залез.

Момчетата се ухилиха още по-широко.

— Да, същият. Е, дами, ще ни го покажете ли? Имаме бира и „Доритос“. Може да си направим пикник.

Не — помислих си. — *Няма.*

— Нека идем в „Смути Хът“ — предложих аз. *Където ще има много хора.* — Умирам от глад и копнея за пържени картофки още от обяд.

— О, Ембър, къде ти е приключенският дух? — въздъхна Кристин и се смъкна лениво от капака, като се погрижи да плъзне хубаво бедра по метала. Ако джипът беше момче, щеше да се възпламени от само себе си. Тя отметна коса назад и се усмихна прелъстително на момчетата. — Ще ви заведем там — измърка, а Лекси закима в съгласие. — Ако ни купите по нещо довечера.

Момчетата се спогледаха ухилени, сякаш бяха спечелили от лотарията.

— Е, бива те да се пазариш, кукло — каза онзи, който ми беше смигнал. — Но мисля, че сделката ни устройва.

Аз потиснах стон. Не исках да ходя; по някаква причина тези тримата не ми харесваха. Бях виждала как се държат мъжете в присъствието на момичета; често ставаха много глупави и проявяваха собственическо чувство. Все пак не бях голяма специалистка по нюансите на човешкото поведение, особено по въпросите на ухажването и чифтосването. Може пък да беше нормално?

Наистина трябваше да послушам своя дракон.

4

ГАРЕТ

Не бях особено възхитен от тези дрехи.

Когато се биеш със създания със зъби, които разкъсват сухожилия, нокти, които могат да те разпорят като хартия, и дъх, който може да стопи кожата ти, бронята е жизненоважна. Една хубава бронирана огнеупорна жилетка може да поеме голяма част от огъня и силата на удара и е изненадващо по-ефективна от кевларените жилетки срещу естествените оръжия на драконите. През годините обаче нашите врагове започнаха да осъзнават, че огнестрелните оръжия са не по-малко ефикасни, и сега бе също толкова вероятно да те застрелят, колкото и да те изпепелят. Все пак, когато бъдеха принудени да преминат в истинската си форма, драконите винаги се връщаха към най-смъртоносните си оръжия. Нашите черно-сиви бойни униформи бяха от огнеупорна материя и подплатени със стоманени плочи; те не можеха да ни защитят от всичко, особено от директен драконов огън, но бяха за предпочитане пред нищо.

Работата беше там, че бях свикнал с бронята си. Колкото повече стомана ме делеше от врага ми, толкова по-добре. Бях оцелявал в мисии, в които бронята ми беше станала на парцали, и без нея щях да съм мъртъв. Не ми харесваше да съм така открит и уязвим. А и малко дрехи са по-смуцаващи от шорти и свободен черен потник, с каквито бях пременен сега. Все едно се разхождах чисто гол по брега.

— Пак си намусен — отбеляза Тристан от шофьорското място, без да откъсва поглед от прозореца. Също като мен, и той бе с шорти и потник с картинка на юмрук с щръкнали палец и кутре. За разлика от мен обаче, него не го притесняваха.

— Не съм намусен.

— Добре, тогава замислен. — Замълча, защото млада двойка мина покрай джипа, точно до ръката му, която висеше от прозореца, но той дори не погледна към тях. Погледът му не се откъсваше от групата в края на паркинга. — Тук сме повече от три седмици, партньоре —

информира ме, сякаш не бях наясно. — Все по някое време ще трябва да свикнеш. На това му се казва адаптация и сливане. Не можем да се разхождаме по брега в пълна бойна униформа, дори да има дракон наблизо.

Знаех това. Знаех и че Ордентът иска да довършим тази мисия, без значение как се чувстваме. Оръжия и дракони, битки и смърт: в това бях добър. Дългото наблюдение в някакво си весело градче сред обикновени цивилни — с това не бях толкова свикнал.

— Виждаш ли още мишените? — попитах, макар че вече знаех отговора.

Той изсумтя, пак, без да ме поглежда.

— Гарет, мога да държа косъм на прицел с часове, без да шавна или да помръдна мерника — рече подразнен. — Мисля, че съм способен да държа под око група тийнейджърки.

Не отговорих. Тези три седмици бяха вбесяващи. Три седмици проучвания, денонощно наблюдение на брега, проследяване на различни групи, отсяване на туристи, семейства, бедни, работещи. От данните, с които разполагахме, знаехме, че драконът е млад, с добро положение и че ще е привлечен от група красиви, популярни хора, за да може да се впише. Иначе казано, кликата, която „владее“ плажа. След безброй часове на разследване най-сетне стеснихме кръга до група тийнейджъри, които бяха тук почти всеки ден и обикновено заедно. Всеки от тях можеше да е нашата мишена.

Първа фаза завършена. Сега бяхме почти готови за втора фаза, която ме ужасяваше. Трябваше да се внедря в групата, да спечеля доверието им и да открия кой от тях е огнедишащо чудовище от легендите.

Нямах представа как ще го направя.

— Така, така — измърмори Тристан и аз погледнах отново към паркинга. — Май че ще ходят някъде е онези типове. Това може да е проблем.

Проследих погледа му към подобен на нашия джип, който потегли от паркинга. Две от момичетата, русото и брюнетката, седяха между двама непознати типове отзад. И четиримата се смееха и говореха, държаха бири. Другата, дребната червенокоска, седеше отпред, но гледаше през прозореца, сякаш не ѝ се искаше да е там. Сърфът ѝ стърчеше от багажника, когато полетяха по шосето.

Погледнах партньора си.

— Сега какво?

Той пое на задна, за да излезе от паркинга.

— Спокойно. Ще ги проследим.

5

ЕМБЪР

Беше късен следобед, когато стигнахме до залива, обграден от обветрени скали, които го пазеха от вълните и от случайни туристи. Малкият бял плаж, който се спускаше към водата, беше съвсем пуст, макар че ако изчакахме няколко часа до залез, положението щеше да се промени. Заливът на Самотната скала обикновено не се посещаваше през деня, както подсказваха счупените бутилки, боклуците и другите неща, които го осейваха. Самотна канара се издигаше в центъра на плажа, между скалните стени и океана, и бе дала това име на залива.

Направих физиономия. Не исках да съм тук. Трите момчета пиха през целия път, нищо че е незаконно, и караха Лекси и Кристин да правят същото. Опитаха се да накарат и мен и при обичайни обстоятелства щях да се присъединя. Но те още ме изнервяха и не смятах, че е добра идея да съм замаяна в тяхно присъствие. Единият, Колин, не спираше да ме прегръща, а аз не спирах да се измъквам от ръката му и търпението ми изтъняваше все повече. Само да знаеше какво е истинското лице на момичето, към което напираше толкова... вероятно щеше да се подмокри.

Сдържай се, Ембър. Не искаш да изпечеш този идиот като маршмелоу, нищо че си го търси.

— Хей — рече Дрю, заслони очи от слънцето и ги присви към далечните скали. — Това ли е... пещерата?

— О, да — сви рамене Кристин. — Не е много голяма. Просто дупка, която се пълни с вода, когато дойде прилив.

— Да идем да я видим.

— А, по-добре не — казах твърдо. Нямах намерение да пускам приятелки си в тъмна пещера с тези типове. Бях взела решение: определено не ги харесвах. Отстъпих встрани от Колин, хванах Кристин за ръката и я издърпах от Дрю, който се смръщи. — Благодаря, но ние трябва да се прибираме. Обещах на леля си да съм у дома до шест. — Излъгах, но исках да се махна оттук. — Хайде, Лёке.

Кристин издърпа ръката си и я потърка смръщена.

— Искам да остана — рече тя. — Вие двете си вървете. Искам да покажа на Дрю пещерата.

Това нямаше да го бъде. Втрених се в нея, чудех се какво ли ще направи, ако я повлека за косата на красивата, но празна глава.

— Дойдохме с една кола, гениалната ми. Да не искаш да се връщаш на стоп, ако останеш.

— Хей, по-спокойно. — Едри ръце ме обгърнаха откъм гърба и Колин ме придърпа към гърдите си. — Отпусни се — прошепна в ухото ми. — Много си напрегната. Нека видят пещерата — какво толкова? Ти може да чакаш тук с мен.

Сковах се и се извих в ръцете му, но той се изсмя и затегна хватката си.

— Стига де. Недей така.

— Пусни ме — изревах и го блъснах в гърдите. Не се Преобразявай, Ембър. Ако се Преобразиш и изядеш този трол, „Нокът“ ще те заключат до края на живота ти. Освен това вероятно ще получиш хранително отравяне.

— Пусни я, скапаняко — сопна се Лекси, най-сетне усетила опасността. Малко късно, помислих си, докато опитвах да държа лицето си далеч от устните му, а задника си — далеч от ръцете му. — Тя каза, че не иска, остави я. Кристин, хайде. Да се махаме оттук.

Другите момчета също се намесиха. Колин не им обърна внимание и ме стисна по-силно.

— Отпусни се, красавице — шепнеше той и се навираше в шията ми. — Ще е по-приятно, ако се отпуснеш. — Вдигна глава и притисна дебелиите си гнусни устни в моите.

Гневът и отвращението се надигнаха. Забих крака в земята и го отблъснах. Силно.

Той полетя назад, приземи се по задник на пясъка и изсумтя от изненада. Втрених се в мен за секунда. После лицето му се зачерви, той скочи и изрева:

— Кучка!

Не видях как ме зашлеви. Всъщност видях, но не го очаквах. През всичките ми шестнайсет години никой не ме беше удрял. Понякога ме първах изнервени по главата или ме почуквах с показалката, когато не внимавах, но никога не ме бяха удряли. Дори

Страховитата дама от „Нокът“ не ме беше пипала с пръст. Не бях подготвена за експлозията от болка зад очите ми. Светът се килна рязко и аз усетих пясъка под ръцете и коленете си.

Във вените ми лумна огън, драконът се надигаше с рев, готов да изпепели това жалко човече.

Лекси и Кристин изпищяха. Аз опитвах да овладеея гнева и стисках зъби от усилие да не се Преобразя, да не се превърна в същество с люспи, зъби и нокти и да покажа на това човече какво е истински страх. Пръстите ми се забиваха в земята, ноктите се издължиха и изкривиха и аз ги зарових в пясъка. Ноздрите ми потрепваха и дробовете ми горяха, когато сведох глава в опит да се овладее. Знаех, че очите ми са станали като на влечуго, с издължени зеници, и не смеех да вдигна глава, когато отвратителният човек пристъпи към мен. Стиснах очи, треперех. Ако ме докоснеше, от него щяха да останат само кости и пепел.

— Хей!

Викът долетя някъде зад нас. Вдигнах глава точно когато нещо се блъсна в Колин и го вдигна от земята. Той отново полетя назад и се просна на пясъка. Извърнах се, примигваща, и видях момче.

Сърцето ми странно потрепна. Бях с Лекси вече почти месец, все я слушах как въздиша по момчета и я гледах как сочи „разкошните“. Вече разбирах човешката красота и дори понякога аз я побутвах, за да ѝ покажа някой готин тип, а тя се съгласяваше, че е секси, макар че на мен не ми влияеше.

Може би цялото това зяпане на момчета беше дало резултат, защото този непознат беше, да използвам любимите думи на Лекси, абсолютно разкошен.

Бе горе-долу на моята възраст, може би малко по-голям, с къса коса, която блестеше като светло злато на слънцето. Беше строен, с тен, мускулист, сякаш прекарваше много време на слънце, а останалото във фитнеса. А очите му. Те бяха в най-светлия нюанс на сивото, който бях виждала. Не сребристо, ами... металическо. Метални. Бяха приковани в мен и сърцето ми подскочи, щом той ми подаде ръка.

— Добре ли си?

Кимнах.

— Да — почти прошепнах. Уверих се, че ноктите ми са нормални, сложих ръка в дланта му и той внимателно ме вдигна.

Разкошните очи се взираха в моите и стомахът ми затанцува.

— Благодаря.

— К'во става тука!

Колин се беше изправил и вървеше към нас, следван от приятелите си. Вече не изглеждаха дружелюбни и очарователни. Но тогава се появи още един непознат, който беше по-висок от моя спасител и също толкова як. Имаше къса черна коса и тъмносини очи, а устните му бяха извити в опасна усмивка, когато пристъпи до нас. Колин и останалите спряха наскоро крачка, численото им превъзходство намаляваше. Втренчиха се едни в други за миг.

— Е — рече тъмнокосият непознат, гласът му бе пропит със сарказъм. Вдигна вежда към тримата тъпаца. — Още един чудесен пример за обратна еволюция. Добре, че решихме да се поразходим, нали, Гарет? Щяхме да изтървем атракцията с маймуните.

Светлокосото момче, Гарет, не помръдна, но устните му потрепнаха в мрачна усмивка.

— А казват, че кавалери вече нямало.

— Теб кой те пита? — Колин явно се беше окопитил, но не успя да отвърне с остроумие. Изпъчи се, пристъпи напред и Гарет бързо ме дръпна зад себе си. — Това е моето момиче, хлапе — рече Колин и лицето му се изкриви в грозно смръщване. — Не ти влиза в работата. Разкарай се, преди да съм те изпратил в спешното.

— Не съм твоя! — сопнах се аз. — И ако отново приближиш гнусните си устнички до мен, ще те изрита там, където слънце не огрява!

Колин примигна, вероятно срещаше затруднения да разбере думите ми, но момчето със сивите очи пред мен се изсмя. Прозвуча някак... дрезгаво. Сякаш е отвикнал, отдавна не се е смял и аз съм го изненадала.

Приятелят му също се изсмя.

— Тя май вече не си пада по теб — рече той, докато Колин кипеше от гняв. — Поне на мен така ми се струва. Ти какво мислиш, Гарет?

Гласът на Гарет беше студен, тих и смъртоносен:

— Мисля, че трябва да си тръгват. Веднага.

Колин скочи, размахал юмрук към по-дребния си противник. Аз се сепнах, но Гарет някак го хвана за ръката и я изви така, че Колин се

превъртя, просна се по гръб на пясъка и дъхът му излезе от дробовете с едно уууф. Примигнах смаяна, а приятелите на Колин изреваха и скочиха да се бият.

Отстъпих назад заедно с Кристин и Лекси, далеч от внезапното меле. Искях да помогна; моят дракон ме подтикваше да се намеся, но аз, разбира се, не можех да го направя. Освен това двамата непознати се справяха чудесно и сами. Не знаех дали са учили някакви бойни изкуства, или просто им се удава, защото отскачаха, отбиваха и посрещаха удари без проблем, движеха се плавно заедно и един около друг. Тъмнокосият блокира един удар, приведе се, заби коляно в корема на противника си и той се преви. Гарет избегна един особено гаден замах, после заби юмрук под брадичката на онзи и отметна главата му назад. Аз извиках окуражително.

Само след секунди всичко свърши. По-високият непознат халоса противника си в челюстта и той се просна в пясъка, Гарет стовари лакът в слепоочието на Колин и го повали. Колин опита да се надигне, не успя, свлече се назад и се хвана за главата.

Двете момчета огледаха повалените си противници, после се обърнаха към нас. Тъмнокосият се усмихваше.

— Е, беше много забавно — рече сухо, като потъркваше кокалчетата на ръката си. — Напомни ми за много други такива забавни моменти, нали, братовчеде? — Русото момче поклати глава и се обърна към мен.

— Искаш ли да те откараме? — попита тихо, който знае защо, а светлите очи отново изпратиха тръпка в стомаха ми. — Можем да те оставим у вас или до главния плаж, ако искаш. Уверявам те, че сме повъзпитани от тези идиоти. Дори Тристан.

Другият изсумтя.

— Няма да удостоя това изявление с внимание.

Съвзех се, трябваше да съм в час, защото Лекси и Кристин изглеждаха доста стресирани. Лекси се притискаше трепереща към мен, а Кристин се взираше ококорена в проснатите на пясъка тела.

— Ще е чудесно, ако ни закарате до плажа — казах на Гарет.

Той кимна сериозно, но в този миг Колин изстена и се изправи. Олюля се, втрени се отровно в двамата непознати, после извърна гневния си взор към мен.

— Ти... кучко — изрева той и Лекси ахна от ужас. — Вие от Западния бряг сте едни и същи. Търсеше си го, направо си го просеше, а после се отмяташ. Ти си просто една курва! Ти си просто курва...

Пуснах Лекси, тръгнах към олюляващия се тъпанар и го изритах там, където слънцето не огрява.

— Това е защото ми открадна първата целувка — казах му, когато изсумтя задавено и пак се свлече на пясъка, притиснал слабините си. Не знаех дали това е чак толкова важно, но според филмите така излизаше, а и той наистина нямаше представа колко леко му се размина този път. Обърнах се към непознатите, които се взираха смаяни в мен, и вирнах брадичка. — Е? Ще тръгваме ли? Мисля, че приключихме тук.

6

ГАРЕТ

Поехме към главния плаж, аз и Тристан отпред, а трите ни пътнички и сърфа на задната седалка. Момичетата, особено русата и брюнетката, не спираха да говорят с развълнувани, пискливи гласове; дърдореха толкова бързо, че почти не им разбирах. Не че се опитвах особено усилено. Вече знаех много за тези момичета, като се започне с имената им. Кристин Дъф и Алекс Томсън, и благодарение на дългото наблюдение на групата им знаех навиците и привичките им. И разбира се, Ембър Хил. И за нея знаех това-онова. Беше на шестнайсет. Умееше да сърфира. Доста вечери прекарваше в „Смути Хол“ с приятелите си. Но нищо не можа да ме подготви за този следобед, когато тя отиде право при онова много по-високо и по-тежко от нея момче и го изрита „където слънце не огрява“.

Тогава ми стана смешно, макар че бях твърде смаян, за да реагирам. Тристан се закикоти като хиена. Но сега ме беше яд, че не направих нищо, а просто си стоях там, когато тя отиде при онзи цивилен и го изрита в слабините. Не че тъпакът не си го заслужаваше, но колебанието ми можеше да ни убие. Защото за миг, когато очите ѝ просветваха и устните ѝ се бяха извили в свирепа гримаса, си помислих, че тя е нашата мишена. Че това крехко тяло ще избухне в съскаща грамада с огромни нокти, зъби и люспи, и ще откъсне главата на цивилния. А ние щяхме да сме следващите, защото аз бях достатъчно глупав да оставя глока си в джипа и не разполагах с никаква защита пред един разбеснял се огнедишащ дракон, освен с джапанките.

Ембър Хил, превъртах името ѝ в главата си. Всички отличителни белези бяха налице: статусът ѝ, пристигането ѝ в Кресънт Бийч, дори името ѝ. Всичко в нея говореше, че може да е внедрен дракон, освен едно.

Тя имаше брат. Всъщност близник. И въпреки че бяха богати, могъщи и влиятелни, нашите врагове създаваха само по един потомък.

Драконите нямаха братя и сестри, но Ембър и Данте Хил определено бяха брат и сестра. Изглеждаха много близки; спореха и се заяждаха като нормални брат и сестра, но освен това се грижеха един за друг, защитаваха се взаимно дори пред приятелите си. Беше очевидно, че са израснали заедно. И освен това твърде много си приличаха, за да не са роднини. Което означаваше, че въпреки яростта ѝ и дръзкото поведение, червенокосото момиче на задната седалка не можеше да е нашата мишена.

Тя изглеждаше напълно като човек, говореше развълнувано с приятелките си, понякога успяваше да зададе по някой въпрос на мен или на Тристан. И трите бяха изключително любопитни, искаха да узнаят възрастта ни, къде живеем, дали сме от Кресънт Бийч, или сме туристи. Аз не говорех много, оставих на Тристан да им пробутва измислената история: че с него сме братовчеди, че баща му ни е довел в Кресънт Бийч за лятото, че имаме апартамент на главната улица. Когато ме притиснаха за още информация — откъде съм, къде са моите родители, — аз също имах отговори. Бях от Чикаго. Татко работеше в Европа, но чичо ме бе поканил тук за лятото. Лъжите излизаха съвсем лесно, макар че момчето от историята — онова, което учеше в гимназия „Кенеди“, живееше на Мълиган Авеню и имаше бийгъл на име Отхе — ми бе напълно непознато.

Зачудих се дали някоя от тях не прави същото.

Накрая спряхме на паркинга до главния плаж и момичетата слязоха. Лекси и Кристин се препънаха леко, но Ембър подхвана плавно Лекси за ръката и я издърпа настрани, за да не налети на един минувач, после се обърна към мен.

— Ами... — Зелените ѝ очи ме изучаваха доста дръзко. — Благодаря ти за днес. Че ни отърва от онези тролове. Благодаря на теб и на Тристан. Лекси и Кристин са малко подпийнали, за да осъзнаят какво можеше да се случи там, но... благодаря.

— Няма защо — отвърнах и срещнах погледа ѝ. — Радваме се, че помогнахме.

Тя се усмихна и аз усетих странно свиване в стомаха. В този момент обаче лицето на Кристин се появи на прозореца. Наведе се навътре усмихната.

— Тази седмица имам рожден ден — каза задъхано и леко завалено. Ембър извъртя очи и тръгна назад да си вземе сърфа, но

Кристин продължи да се обляга на вратата ми. — Ще правя парти в събота, без родители. Те ще заминат за целия уикенд, така че... Билиард, джакузи, отворен бар? — Тя ме изглежда изпод пърхащи мигли. Зачудих се дали не ѝ е влязло нещо в окото. — Ще дойдете ли, момчета? Ще ви дам адреса.

— О, да, непременно трябва да дойдете! — добави Лекси, която надничаше над рамото ѝ. Аз се отдръпнах назад. — Елате да купонясваме. Ще е страхотно!

Събота. Днес беше понеделник; дотогава имаше пет дни, доста време, през което щяхме да следваме тези тричките, за да научим повече за тях. Погледнах Тристан.

Той вдигна вежди и аз се обърнах към момичетата. Свих рамене.

— Разбира се, звучи чудесно.

Те засияха. Кристин ни даде адреса, после и трите тръгнаха през паркинга към вече опустяващия плаж. Слънцето залязваше над вълните. Изчаках да се отдалечат достатъчно и прошепнах:

— Сега какво? Какъв е планът?

Тристан се усмихна мрачно и подкара на заден ход.

— Ами сега започва истинската мисия.

ЕМБЪР

Гледах от края на паркинга как черният джип излиза на пътя, набира скорост и изчезва от поглед. Светлата коса на Гарет засия за миг на залязващото слънце.

Въздъгнах.

— Боже... — отекна Лекси, облегната на рамото ми. Съвсем доскоро неочакваният контакт би ме притеснил, но сега забих крака, за да удържа и нея, и сърфа си от другата страна. — Тези двамата са адски готини. Мислиш ли, че ще дойдат на партито?

— Не зная — измърморих. Откакто бях тук, бях виждала доста хора да идват и да си отиват. От стройни сърфисти, до волейболни играчи със страхотен тен, очарователни момчета и прелъстителни момичета, търсеци някоя лятна забегка или просто добро прекарване. Тримата тролове, на които бяхме налетели днес, определено спадаха към най-противната категория на „доброто прекарване“, но не бяха нещо необичайно. Бяха дошли тук за определен брой дни и щяха да си отидат, като всички останали.

Вероятно Гарет също. Красиво лице, което щях да видя само веднъж, преди да изчезне завинаги в непознатото. Знаех го. Всички местни в Кресънт Бийч следваха едно неписано правило: не се привързвай към туристи. Летните флиртове бяха хубаво нещо. Целувки, дълги разходки по плажа нощем под звездите, купони, джакузи. Но никога не обещавай, нито им позволявай да обещават, че ще е „завинаги“. Защото колкото и да ги харесваш, колкото и свършени да са, в края на лятото ще се върнат у дома. И ти ще си останеш с хубавите спомени и копнежа по онова, което е отминало и никога няма да се повтори. Естествено аз не разбирах това привличане, как някой ще е толкова привързан към друг. Предполагах, че е чисто човешко, и не се тревожех особено по въпроса.

Само че в Гарет имаше нещо... странно. Нещо, което не можех да определя. Вероятно заради поведението му — внимателно и

контролирано. Или заради онова мимолетно изражение в очите му точно преди Колин да го нападне: някак сурово и опасно. Той излъчваше увереност, но в същото време в него се усещаше и несигурност, сякаш не беше съвсем наясно какво да прави и как да се държи. Чувствах, че спокойствието, стоическата фасада, която си е поставил, е само стена и ако проникна малко по-дълбоко, ще открия съвсем различен човек от другата страна.

Питах се дали ще го видя отново. Ако да, дали можех някак да стигна през тази черупка до човека под нея.

Но какво ми ставаше? Гарет беше непознат и нещо по-важно — беше човек. Нямах да си проваля остатъка от лятото с копнежи по едно — определено разкошно — човешко момче. Особено след като трябваше да се справям със Страховитата дама от „Нокът“ още цели два месеца. Лятото и без това беше достатъчно кратко.

— Вероятно не — казах на Лекси, която въздъхна прочувствено, изправи се и отметна косата си назад. Взех сърфа и се насочих към плажа. Кристин вече беше отпътувала с мустанга си, защото у тях щяло да има някакво скучно семейно събиране, а момчетата нямаше да се върнат скоро, така че бяхме само двете.

— Хайде, ела с мен в „Смути Хът“. Трябва ми един шейк с манго, за да си оправя вкуса в устата. Ти черпиш.

По-късно, докато слънцето се спускаше над водата, ние отпихахме от шейковете и дърдорехме за приключенията от деня. На масата между нас имаше купа с панирани сиренца. Говорехме за храбрата намеса на Гарет и Тристан и за ужасния вкус на Кристин за момчета. Разбира се, Лекси беше напълно съгласна, че онези тримата бяха абсолютни смотаняци, и яростно отричаше, че е смятала за готин някой от тях. Но когато изрази желанието си да кастрира Колин с ръждиви градинарски ножици, задето ме беше ударил, стомахът ми се сви при мисълта какво можеше да се случи.

Какво ли щяха да ми направят от „Нокът“ — запитах се, — ако бях убила онзи човек? Ако се бях Преобразила и му бях отхапала главата? Ако го бях изпепелила пред очите на Лекси, Кристин и останалите?

Спомних си тлеещата жегата в дробовете си и как усетих болката в гърба си, от който крилата и люспите бяха готови да изригнат. Как човешкото ми тяло внезапно ми отесня, докато усилено се опитвах да

не се преобразя. Спомних си и огъня на гнева, когато драконът ми се надигна с рев, готов да разкъса онзи човек на кървави конфети.

Потреперих, ужасена от собствените си кръвожадни мисли. Но по-плашещото беше, че ме беше яд, че не се Преобразих и не спухах онзи като балон. Дали да кажа на Данте за това — запитах се, докато Лекси съобщаваше, че отива до тоалетната. — Май че трябва; вероятно ще разбере от Лекси или Кристин. Само дано не откачи като типичен свръхпокровителствен брат.

И тогава усетих странната тръпка на тила си. Секунда преди драконът отцепник да се настани на стола срещу мен.

— Здравей, огнено момиче.

Спокойният саркастичен глас премина като вълна през мен и пробуди пламъка. Сякаш моят дракон не се беше успокоил и никога не беше отстъпвал. В присъствието на отцепника той се надигна отново, внезапно пробуден. Отворих широко очи, облегнах се в стола си и се втренчих в него.

Младежът насреща ми се усмихваше и спокойно си взе едно сиренце, неподозиращ за жегата, която пееше във вените ми.

— Нещо против да седна тук?

Виждах дракона в него, в почти златните му очи, в леко опасната усмивка на хищник. Усещах пламъците в себе си; моят дракон се надигаше, за да го предизвика или приеме, не знаех точно. Но знаех едно: разговорът с отцепника можеше да ми докара големи неприятности, както от обучителката ми, така и от „Нокът“. Но изобщо не ми пукаше.

Моят дракон напираше да излезе. Поех дълбоко дъх, за да се успокоя, и се усмигнах.

— Това е свободна страна — свих рамене. — Прави каквото искаш.

— Интересен избор на думи. — Той наклони глава настрани, едното ъгълче на устните му потрепваше. Забелязах татуировка, която се подаваше от яката на ризата, нещо като келтски знак. Бях изненадана. Не мислех, че в „Нокът“ позволяват такива нещо. — Но за нас не е съвсем свободна, нали?

Примигнах и се смръщих леко.

— Ами... здравей, аз съм Ембър. Приятно ми е да се запознаем, като оставим настрани неясните забележки. — Моят дракон изсумтя в

мен отвратен. Той много добре знаеше за какво става дума.

Онзи се усмихна и аз се изчервих.

— Значи не знаеш какъв съм, така ли?

— Ти си отцепник — зарязах всякакви преструвки. Те и без това не ми се удаваха. Усмивката му стана по-широка, показа бели зъби и аз казах тихо: — Не ми пука, че си отцепник, но защо си тук? Ще имаш големи неприятности, ако „Нокът“ те открият. Не те ли е страх, че Усойниците може да те търсят?

Той буквално се изсмя на думите ми.

— Сигурен съм, че ме търсят. Ами ти, огнено момиче? Осъзнаваш ли, ти какви неприятности ще си навлечеш само защото говориш с мен? Ако „Нокът“ разберат, че тяхното уязвимо малко отроче си говори с голям опасен отцепник, може да те приберат в гнездото. Или да те сметнат за заговорница и тогава Усойниците ще погнат и двама ни. Това не те ли плаши?

— Не съм ти казала да се разкараш, нали? — избегнах аз отговора. Макар че той, естествено, беше да. Никой с всичкия си не искаше Усойниците да го подгонят. За тези мистериозни агенти на „Нокът“ се носеха зловещи слухове и всички до един бяха ужасяващи. Определено не исках да ме гони Усойница, но нямах намерение да споделям това с него.

Отцепникът вдигна вежда и аз срещнах дръзко погледа му. Усойници или не, бях любопитна. Освен брат ми и обучителите, които не се брояха, не бях виждала друг дракон от години.

— Кой си ти? — попитах, решена да задоволя любопитството си. — Как се казваш?

— Как се казвам? — Той се облегна назад и се усмихна лениво. — Не съм сигурен дали мога да се доверя дотолкова на една непозната. Откъде да знам, че няма да ме предадеш? Да изтичаш в организацията и да им доложиш, че си видяла отцепник да се мотае около „Смути Хът“? — Той взе още едно сиренце и го размаха пред лицето ми. — Няма да ми се отрази добре.

— Няма да те предам — обещах аз. — Не го направих и когато те видях за първи път преди месец. — Той не обърна внимание на думите ми, захапа сиренцето ухилен и аз се смръщих. — Търсеше мен, нали? — предположих заради начина, по който ме гледаше тогава — златните очи буквално ме пронизваха. — Защо?

— Много въпроси задаваш.

— Досега не си отговорил и на един. — Отблъснах ръката му от последните сиренца. — Спри да ме разиграваш. Ако те беше страх, че ще те издам, нямаше да седнеш тук. Така че казвай какво искаш?

Той се засмя с дълбок, тих смях, от който в мен се надигнаха горещи филизи.

— Добре, хвана ме. Ще спра да шикалкавя. — Тръсна глава и пак ме изгледа преценяващо. — Нека те питам нещо. Колко всъщност знаеш за „Нокът“?

Погледнах крадешком другите маси, за да се уверя, че никой не ни чува. Или че Лекси не се връща от тоалетната.

— Що за въпрос е това? — попитах тихо. — Знам колкото всички останали. Организацията съществува, за да осигури нашата безопасност и оцеляване. Всеки неин член си има място и всички работят за укрепването на нашата раса.

Отцепникът се изсмя.

— Като по учебник, огнено момиче. Браво, знаеш точно онова, което те искат да знаеш.

Настръхнах.

— И това го казва предател, който е избягал от „Нокът“ и сега се крие като престъпник. Предполага се, че всяка твоя дума е лъжа.

— Не се заблуждавай. — Гласът му внезапно стана сериозен, а изражението — мрачно. — Знам неща за... тях... които ти не знаеш. Виждал съм организацията отвътре. Знам как работи. И дойдох да те предупредя, малката. Внимавай. Те ти показват само повърхността.

Помислих си за садистичната ми учителка, за напрегнатия ѝ поглед, който ме следеше из склада, и потреперих.

— Какво искаш да кажеш?

— Искаш отговори? — Той стана със скърцане на кожа и подрънкване на рокерски вериги. Вгледа се в мен. — Ела при Скалата на любовниците утре в полунощ. — Почти златните му очи танцуваха и той се усмихна злокобно. — Знам, че е след вечерния час, затова ще трябва и ти да станеш отцепница, за да научиш истината.

Скръстих ръце.

— Значи искаш да се срещна с напълно непознат на някаква самотна скала посред нощ? Явно очакваш твърде много доверие от моя страна.

Той се усмихна.

— Браво. — Сложи ръка на масата, наведе се напред и рече съвсем тихо: — Казвам се Райли — и от близостта му всичко в мен кипна. Миришеше на прах, вериги и кожа, а под това усещах дъх на вятър и небе. Не можеш да го доловиш, ако не си бил там. — Това е човешкото ми име — продължи той. — Ако искаш да разбереш истинското, ще ти го кажа утре... стига да се появиш. Ако те е страх, не идвай, и няма да ме видиш отново.

— А ако реша да дойда?

Той се изсмя.

— Огнено момиче — прошепна още по-тихо, — помисли си. Два дракона на изолирана скала до океана, без хора на километри наоколо, и без „Нокът“, които да ни спрат. Какво си мислиш, че ще правим?

Вече едва успях да удържам дракона си. Гърбът ме болеше под дрехата, крилете искаха да се освободят, да се разгърнат и да се понесат веднага към небето. Отцепникът — Райли — се усмихваше, сякаш усещаше реакцията ми, после се изправи, без да откъсва очи от мен.

— Утре вечер — прошепна, после си тръгна, без да се обърне. Дълбоко в мен нещо вече тъгуваше за него.

— О, Господи! — изписка Лекси и се тръшна срещу мен ококорена. — Това Разкошното момче с мотора ли беше? Той наистина ли говори с теб? Какво ти каза? Какво искаше?

Свих рамене.

— Нищо, Лёке. — Беше ми неприятно, че я лъжа, но, разбира се, не можех да ѝ кажа истината. Случилото се между мен и Райли беше драконова работа и не засягаше хората. Тя ме погледна недоверчиво и аз въздъхнах. — Добре де, но само не ми се сърди, че ти развалям илюзията. Попита дали искам да ме повози на яката си машина. — Замълчах и добавих: — Не на мотора.

— О... — Лекси се замисли за секунда, после сбърчи нос.

— Уф! Значи излезе просто отвратителен перверзник, така ли? Много жалко, наистина беше готин.

— Да — съгласих се тихо и станах, мислех за последните думи на дракона отцепник. За предизвикателството му да ида при него след вечерния час, да летя с него, когато знаеше колко е опасно и за двама ни.

Не можех. Трябваше да кажа на „Нокът“, че отцепникът още е наоколо. Това трябваше да направя. Драконите отцепници бяха опасни; всички в организацията знаеха това. Те бяха нестабилни, непредвидими и излагаха на опасност оцеляването на расата ни. Той сигурно лъжеше за „Нокът“ само за да ме примаме. Моята разумна, логична страна ме предупреждаваше дори да не си помислям да се измъкна след вечерния час, за да се срещна с напълно непознат на пуста скала посред нощ.

За нещастие моят дракон имаше други планове.

8

ГАРЕТ

— Още не си ми казал какъв е планът — казах на Тристан, докато минавахме през плъзгащите се стъклени врати. След като оставихме момичетата на плажа, той тръгна към най-близката бензиностанция и се запъти към много рекламираната „бирена пещера“ в дъното. Последвах го в хладното помещение и оставих вратите да се затворят след нас. — Партито на момичетата е само след няколко дни. Каква ще е целта през уикенда?

— Гарет — Тристан ме изглежда. — Отпусни се. Това е парти. Няма да има никаква цел. Просто ще се отбиеш, ще се впишеш в обстановката, ще спечелиш доверието им. Със сигурност можеш да го направиш.

— Никога не съм ходил на парти — казах студено и беше истина. Според Ордена подобни неща бяха твърде фриволни и всичко, което не беше свързано с тренировките, се смяташе за пражосване на време и дори за опасно. — Не съм сигурен какво означава да се „впиша“.

— Сигурен съм, че ще се сетиш. — Той тръгна към дъното, където до тавана бяха натрупани каси с алкохол. Продължих да се вирам в него и той въздъхна. — Виж какво, мисли за това като за упражнение. Наблюдавай и се слей със средата. Опитай да мислиш като врага. Правил си го, нали?

— Да.

— Е, същото е. Адаптираш се. Водиш разговор. Усмиваш се няколко пъти. — Той грабна най-близкия стек с дванайсет бири и го хвърли към мен. Аз го хванах и партньорът ми поклати ухилена глава. — Горкият Гарет. Може да се изправи пред огнедишащи дракони и да скочи от хеликоптер от шейсет метра височина, но вкарай го сред група тийнейджъри и с него е свършено.

Игнорирах тази забележка и вдигнах стека с бирите.

— Това защо е?

— Забрави за мъченията и разпитите. Ако искаш някой да изплюе камъчето, да издаде тайна или да разкрие дали всъщност е десетметров крилат гущер, който бълва огън... — Тристан се усмихна коварно и взе друг стек. — Това е най-бързият начин. Пък и повечето купони днес са СНП.

— Какво?

— Сам Носиш Пиячката. — Той извъртя очи. — Партньоре... Все пак имаме телевизор в казармата. Понякога прекалените тренировки не се отразяват добре.

— Аз не пия. — Орденът го забраняваше; те осъзнаваха, че в нашата опасна професия войниците имат нужда от разпускане, стига да не се изразяваше в пиянски изстъпления. Алкохолът притъпяваше сетивата и караше хората да правят глупави неща. Искях да се контролирам напълно, винаги.

— На тези купони всички пият, гарантирам ти — каза Тристан. — И ти, приятелю, ще пиеш, ако искаш да се слееш със средата. — Нараме касата и се насочи към изхода. Последвах го и взех една двулитрова бутилка кола за пътя към дома.

Щом влязохме в апартамента, оставих бирата до хладилника и седнах пред лаптопа на кухненската маса. Отворих безопасна връзка към Разузнаването на Ордена, спрях за миг, после написах в полето за тема: Молба за анализ на заподозрян. Продължих да пиша:

Гарет Ксавие Себастиан, ИН 870012. Моля да получа подробна информация за потенциални мишени: Алексис Томсън, Кристин Дъф и Ембър Хил. Местоположение: Кресънт Бийч, Калифорния. Приоритет: висок. Отговор: незабавен.

Натиснах бутона за изпращане, затворих лаптопа, облегнах се в стола и се замислих за срещата следобеда. Умът ми все отлиташе към червенокосото момиче Ембър. Другите две почти ги бях забравил, макар да знаех, че не бива да ги отписвам твърде бързо. Но важна беше Ембър. Когато ме погледна за първи път на плажа, цялото ми тяло се стегна за миг, не бях изпитвал подобно нещо. Не можех да си поема дъх; не можех да сторя нищо друго, освен да се взирам в нея. За част от секундата се запитах дали не е разбрала кой съм и защо съм там.

За щастие Тристан се появи и боят с колежаните прочисти ума ми, макар че още бях доста подразнен на себе си, че изгубих концентрация. Аз бях войник. Онова, което се случи между мен и

момичето, каквото и да беше... бе случайност и нямаше да се повтори. Знаех мисията си. Бях дошъл тук да открия и убия дракон. Нищо друго нямаше значение.

Трябваше да запазя концентрация. Не биваше да се разсейвам с мисли за червенокосо момиче с ярки зелени очи, макар че тя ме изненада днес и дори ме разсмя. Колкото и да бях смаян от яростта, с която защитаваше и себе си, и приятелките си.

Все пак часове по-късно още не можех да я прогоня от главата си.

ЕМБЪР

— Хей, Данте, летенето липсва ли ти понякога?

Моят близък ме погледна от бюрото си и отворения лаптоп. Бяхме в неговата стая, аз се бях проснала на леглото и прелиствах списание за сърфинг, а той гледаше клипове. Прозорецът беше отворен и хладният бриз нахлуваше през завесите и носеше дъх на пясък и море. Електронният часовник на тоалетката му показваше 11:22. Късно, но аз бях твърде нервна и развълнувана, за да заспя, въпреки доста изтощителния ден. Решена да си наваксам заради вчерашната липса на вълни, следобедът завлякох Лекси чак отвъд рифа и сърфирахме до залез-слънце. Разбира се, това беше след тренировъчната сесия с дракона от ада: влачене на чували с тор около сградата цели два часа. Трябваше да се къпя половин час и да измия косата си три пъти, за да се отърва от вонята, и вече бях напълно сигурна, че моята инструкторка е намерила извънгабаритни чували просто от злоба.

Данте ме изглежда странно.

— Да — отвърна той и се извърна в стола към мен. — Понякога. Защо? На теб липсва ли ти?

— Постоянно — признах и затворих списанието. — Затова обичам да сърфирам — защото е най-близкото нещо до летенето, но пак не е същото.

— Така ли? Мислех, че е защото обичаш вълните да те блъскат в скалите и да си на косъм от удавяне — усмихна се Данте и поклати глава. — Би трябвало да започнеш с малки вълни и да стигнеш до големите. Не се очаква да се втурваш към шестметрови вълни още при първия урок.

— Калвин каза, че съм роден талант.

— Леля Сара едва не му откъсна ухото, когато разбра какво става. — Изражението му помръкна. — Но чак след като твоят вбесен брат едва не му отхапа главата, когато те извадиха от водата онзи ден.

— Нали вече казах, че съжалявам. — Отклонявахме се от темата и аз вдигнах ръце. — Както и да е, става дума, че летенето ми липсва. Много. А ти... — Започнах да си играя с края на одеялото. — Мислил ли си някога да... нарушиш правилата?

Данте се намръщи.

— Какво имаш предвид?

— Ами... да се измъкнем. Да намерим някое пусто кътче на плажа, където никой човек не може да ни види, и... да са Преобразим. Само за няколко минути, колкото да полетим...

— Не.

Гласът му беше рязък. Примигнах от изненада и го погледнах. Лицето му бе сериозно и угрижено, беше смръщил вежди.

— Не можем да направим това, Ембър. Никога. Кажи ми, че не си го мислиш.

Стомахът ми се сви, но само вдигнах рамене.

— Разбира се, че понякога си го мисля — отвърнах небрежно. — Това не означава, че възнамерявам наистина да го направя.

— Добре — отпусна се Данте. — Защото ако направим такова нещо и „Нокът“ разберат... — Потрепери. — В най-добрия случай ще ни върнат за повторно обучение. В най-лошия ще ни сметнат за отцепници. Като онзи дракон, когото видяхме през първия си ден тук. Не си го виждала оттогава, нали?

Изучавах една нишка от одеялото.

— Не съм.

Вината ме прободеше. Мразех да лъжа брат си, но определено нямаше начин да му кажа за отцепника. Първия път, когато го видяхме, Райли изчезна и съвсем случайно на следващия ден се появиха учителите ни. Данте не говореше за срещата на паркинга, избягваше въпроса или се правеше на разсеян. Много силно подозирах, че е направил нещо, информирал е „Нокът“ за отцепника и Райли е трябвало да изчезне от града, преди Усойниците да го погнат.

А сега, когато се върна, ме предизвика да изляза с него да летя, да не се подчиня на „Нокът“ и на техните правила. И въпреки че моят дракон направо подскочи от радост, ситуацията с Данте ме натъжаваше. Винаги бях казвала всичко на брат си, но не можех да му споделя тази малка тайна. Райли щеше да изчезне, този път завинаги, а аз нямаше да му позволя да си отиде отново.

Може би усетил настроението ми, Данте дойде при мен, седна и сложи ръка на гърба ми.

— Знам, че понякога е трудно — рече той, докато дърпах мрачно нишката. — Но няма да е вечно. Просто трябва да се радваме на времето си тук, докато можем. Не искам да рискувам да ни върнат. И... не искам да рискувам да ни разделят. Затова ще следваме правилата, нали, сестричке?

— Лесно е да се каже — измърморих аз. — Теб не те тренира садистичен дракон от ада. Обзалагам се, че никога не ти се е налагало да влачиш тухли или гуми, или чували с тор из склада, докато учителят ти крещи да действаш по-бързо. Като че ли винаги се прибираш у дома по-рано от мен. — Погледнах го почти предизвикателно. — Какво правиш всяка сутрин?

Той сви рамене.

— Нали ти казах — отвърна някак твърде небрежно. — Скучни неща. Политика, социология. Уча имената на световните лидери, техните закони и какво ядат за закуска. Изобщо не е вълнуващо като при теб.

Разроши ми косата, макар да знаеше, че мразя това, и аз го пернах по ръката. Сборичкахме се на матрака, накрая той уви ръка около главата ми и пак ми разроши косата, докато аз ръмжах и му крещях да ме пусне.

— Ембър. Данте. — Почука се на вратата и чичо Лиам надникна, присвил очи. — Ние си лягаме — обяви той, което означаваше, че вече е точно единайсет и половина. — Пазете тишина, ако няма да лягате все още.

— Да, чичо — отвърнахме заедно и той ме погледна.

— Ембър, твоята инструкторка се обади. Искат утре да започнете по-рано от обикновено, затова си нагласи будилника с час по-рано.

— Какво? Това означава да стана в пет!

— Тогава си легни по-скоро — отвърна рязко Лиам и затвори вратата.

Отблъснах Данте, станах и прокарах пръсти през косата си. Кипях от гняв, но се страхувах, че той ще чуе внезапно ускорения ми пулс.

— Май и аз ще трябва да лягам — промърморих и го изгледах смръщена, за да скрия смущението си. — След като ще ставам на

зазоряване. И не ме гледай така. Твоят учител не те вдига толкова чудовищно рано. — Той само се хилеше без капка състрадание и ме гледаше от смачканите одеяла. Въздъхнах. — Ами ти? Ще си лягаши ли?

Данте изсумтя.

— Не знам, леля Сара. Но ще ти кажа, когато ми се доспи, за да ми прочетеш приказка.

— О, я млъквай. — Обърнах се и отворих вратата. — Умник! Лека нощ, Туидълдум. — Тъп прякор, който му бях лепнала, когато гледахме за първи път „Алиса в Страната на чудесата“. Помня, че много ми харесаха онези двамата шишкови близнаци и започнах да наричам брат си така, за да го ядосвам. Всеки път се получавахе.

— Чакай. — Данте ме погледна престорено умолително. — Преди да тръгнеш, може ли да светнеш нощната лампа и да ми донесеш чаша вода?

Затръшнах вратата.

Къщата бе тиха, потънала в мрак. Обикновено през големите еркерни прозорци навлизаше бледа, сребриста лунна светлина, но тази нощ стаите изглеждаха потъмни и по-страховити. Прекосих на пръсти коридора до стаята си, като се уверих, че в спалнята на леля Сара и чичо Лиам не свети. При Данте още светеше, разбира се, но той нямаше да нахлуе в стаята ми посред нощ.

Затворих вратата, изключих осветлението и се облегнах за миг на стената, сърцето ми бумтеше диво. До този момент не съзнавах напълно, че ще го направя. Ще се измъкна, ще наруша вечерния час и ще се срещна с опасен дракон отцепник на самотна скала. Сега вече не се съмнявах. Райли беше казал, че не знам много неща за „Нокът“, и събуди любопитството ми, но това не бе единствената причина. Вече ми писваше от „Нокът“, от моята инструкторка, от обучението от вечните им правила. Имах нужда да летя, да чувствам вятъра под крилата си, иначе щях да превъртя.

Излязох на перваза, олюлях се за миг и скочих с тихо тупване на хладния пясък. Изправих се, залепих се до стената и поех към колелото си, което бе облегнато до ъгъла на оградата. Не можех да взема колата, разбира се, а и мястото, където отивах, беше само на осем километра. Не твърде далеч. Просто трябваше да се прибера преди изгрев.

Докато бутах колелото към ярко осветения тротоар, спрях да погледна към къщата. В стаята на Данте още светеше, но доколкото го познавах, сигурно беше залепен за компютъра. Настойниците ни си бяха в леглото, на тъмно, със спуснати завеси. Никой нямаше да ме види как се промъквам по улицата и изчезвам в нощта, за да летя с напълно непознат след полунощ.

Нали съзнаваш, че нарушаваш десетина свещени правила, Ембър.

Прогоних страха. Не, никакви колебания. Достатъчно следвах правилата им. Тази нощ щях да летя.

Поех дълбоко дъх, прехвърлих крак над колелото и поех по улицата, като усещах как съмненията ми се смаляват все повече и повече. Щом стигнах до ъгъла и къщата потъна в мрака зад мен, те бяха изчезнали напълно.

10

ГАРЕТ

— О, я стига! — прошепна Тристан от края на покрива. — Облечи нещо, човече.

Спрях пред вратата към покрива на нашата сграда и се зачудих дали да не се обърна и да се прибера вътре. Всяка нощ, откакто пристигнахме, дежурихме на покрива, оглеждаме небето и чакаме да зърнем люспи или криле. Доста несигурна работа, но по-добре, отколкото да седим и да не правим нищо.

Въздъхнах, затворих вратата и се качих при него. Той стоеше в ъгъла и се взираше през бинокъла в тъмния хоризонт.

— Има ли нещо?

— Освен един тип, който прави скара на балкона си, както майка го е родила, не. — Тристан не свали бинокъла, дори не помръдна. — Успя ли да прочетеш доклада?

— Да. — Тъкмо идвах от кухнята, където бях прочел имейла. Анализ на обекта, беше темата. В имейла бяха имената на посочените от мен обекти и малко информация за всеки от тях: години, родители, адрес, къде са родени. Всичко изглеждаше съвсем обикновено... освен едно нещо.

Ембър Хил: години 16. Майка: Кейт Хил, починала. Баща: Джоузеф Хил, починал.

И двамата родители мъртви. Явно загинали при катастрофа. Всичко нататък беше горе-долу нормално. Ембър и брат ѝ Данте бяха родени в болницата „Света Богородица“ в Пиер, Южна Дакота. В актовете зараждане пишеше, че са близнаци, а Данте се родил три минути преди сестра си и затова беше по-големият. Като че ли бяха имали нормално детство, макар че нямаше много информация, освен данните за раждането им и за смъртта на родителите. Повечето внедрени дракони на „Нокът“ имаха една обща характеристика. Всички бяха „сирачета“, които живеят с роднини или настойници, или са осиновени от друго семейство. Документите не означаваха нищо;

всички агенти на „Нокът“ имаха актове за раждане, данни къде са родени, номера на социални осигуровки, всичко. „Нокът“ бяха много прецизни, но все пак винаги ставаше дума за сираци.

— Е — продължи Тристан, когато взех втория бинокъл и застанах до него на ръба. — Мислех си за трите момичета, които срещнахме вчера. Някоя да ти заприлича на дракон?

— Не — отвърнах и вдигнах бинокъла. — Изглеждаха ми съвсем нормални.

— Така е — съгласи се Тристан. — „Нокът“ са ги научили да се адаптират. Но ако трябва да избираш от трите, коя би посочил като внедрен дракон?

— Ембър — казах веднага. Нямах никакво съмнение. Тя беше красива, интелигентна и яростна, за разлика от другите две. — Но тя има брат — продължих и го погледнах. — Доказано е, че драконите снасят само по едно яйце. Така че не може да е тя.

— Вярно — рече бавно Тристан. — Но точно тук е номерът, Гарет. Всяка правило си има изключение. Само защото е крайно невероятно един тигър да роди бяло тигърче, не означава, че това не се случва. Само защото китовете раждат само по едно малко, не значи, че никога нямат близнаци. Има аномалии при всички видове, така че защо един дракон да не може да снесе две яйца наведнъж? Знаем, че драконите са самотници и че внедряват само по един дракон. Но може би именно нашите предразсъдъци ни пречат. — Той свали бинокъла и най-накрая ме погледна. — Ами ако приемем, че е възможно да има повече от един дракон в Кресънт Бийч? Сега как ти се струва момичето?

Тръпка плъзна по гръбнака ми при тази мисъл.

— Да не казваш, че Ембър е нашият дракон?

— Не, още не. Не можем да действаме, докато не сме сигурни, разбира се. Това означава, че трябва да видим дракона в истинската му форма или да се сдобием с неопровержимо доказателство, че е дракон. Ако грешим и разкрием Ордена, или дори по-зле, ако убием цивилен... — Той потрепери. — Нека кажа само, че ще е най-добре да сме съвсем сигурни, че сме открили мишената.

— Още не съм наясно как ще го направя — признах аз и най-сетне изрекох на глас съмнението, което ме тормозеше от началото на мисията. — Да, имаме няколко следи, но нямам представа как ще

накарам един дракон да разкрие същността си. Та нали „Нокът“ на това ги учат — да не се разкриват?

След като признах съмнението си се почувствах много слаб. Не можех да понасям липсата на явен враг, срещу когото да се боря. Не бях като Тристан, търпелив, пресметлив, готов да чака колкото е необходимо, докато мишената се разкрие. Искях да я видя веднага, да знам пред какво съм изправен и по какво мога да стрелям.

Тристан поклати глава и пак започна да оглежда небето.

— Доверието е много важно. Ако спечелиш доверието им, те ще споделят с теб мислите си, страховете си, тайните на приятелките си, всичко. Ще ти кажат дали най-добрата им приятелка може понякога да издиша огън и дали са виждали странно създание да лети на фона на луната нощем. Всички правят грешки, изпускат по нещо. Просто трябва да сме там, когато това стане.

Не казах нищо и няколко минути мълчаливо оглеждахме хоризонта. Мислех за думите на Тристан и се чудех, смътно, как да накарам напълно непозната да ми се довери, когато аз не можех да отвърна със същото.

Внезапно се изнервих и отстъпих от ръба, а партньорът ми ме изглежда смръщен.

— Къде отиваш?

— Това е безполезно. — Посочих към небето. — Няма нужда двамата да гледаме към едно и също място. По-добре да се разделим. Ти стой тук и гледай плажа. Аз ще наблюдавам скалите.

— Сам? Ами ако видиш летящ дракон, какво ще... направиш? Ще го свалиш сам? — Тристан поклати глава. — Дори при малките са нужни двама души, Гарет.

— Ако видя дракона, ще го наблюдавам от разстояние и ще те известя веднага.

— Всеизвестно е, че обгорелите трупове трудно се обаждат по телефона.

— Той няма да ме нападне на открито. И откога стана такава загрижена квачка? — Тръгнах към стълбите и извадих ключовете от джоба си. — Отивам. Ако видиш нещо, обади се, аз ще ти звънна още щом забележа нещо дори малко интересно. — Отворих вратата и погледнах през рамо. — Ще се върна точно в пет. Ако не ти се обадя до час-два, вероятно ме е изял дракон.

— Добре. А ако аз не ти се обадя дотогава, значи се надявам да те е изял — отвърна той, преди вратата да се затръшне след мен.

11

ЕМБЪР

Скалата на любовниците, както я наричаха местните, беше самотен скален издатък, щръкнал над океана, на няколко километра от главния плаж и на сред нищото. През деня бе много живописна, направо за снимка. А нощем там се срещаха двойки, които искаха да докажат любовта си: хващаха се за ръце и скачаха в разпенените води долу. Според слуховете, оцеляваха, ако любовта им е достатъчно силна. Ако не, и двамата щяха да се удавят.

Лекси твърдеше, че било прекрасно романтично. Аз мислех, че е доста глупаво.

Поех с колелото по тесния път, докато не стигнах до малък паркинг в подножието на скалата. В края на настилката една стълба криволичеше към плоска издатина в скалата с изглед към вълните. Опасвах я перила и имаше голям предупредителен знак да не се приближаваш до ръба. Не че от него имаше някаква полза.

Оставих колелото си до перилата и изкачих стълбите да чакам. Над мен през облаците надничаше пълна луна, правеше ми компания. Зачудих се дали отцепникът ще се появи; дали наистина ще рискува да го разкрият, за да лети с напълно непозната. Може би ме изпитваше, за да види дали съм готова да наруша правилата, да се увери, че няма да го предам на „Нокът“. Или може би просто искаше да се подиграе с глупавата хлапачка и добре да се посмее за нейна сметка.

Докато минутите отминаваха, тревогата нарастваше. Десетина пъти си погледнах часовника; последния път той показваше, че са минали петнайсет минути след полунощ, а от дракона отцепник нямаше и следа.

Е, ти какво очакваше, Ембър? Той все пак е отцепник. Не може да му се вярва, точно както казват и „Нокът“.

Вече ядосана, тръгнах към края на настилката и прескочих перилата. Застанах на самия ръб и се втренчих в завихрената вода.

Е, сега какво? Да се прибирам ли? Или да кажа „Майната му!“ и да полетя сама?

Мисълта беше изкушаваща. Все пак се бях измъкнала, бяха нарушила вечерния час и бях дошла чак тук; щеше да е жалко да се върна у дома само защото един лъжлив непознат не се бил появил, както каза, че ще направи...

Крясък отекна над далечните вълни и сърцето ми спря.

Отдръпнах се от перилата и се сковах, броях секундите, оглеждах мрака за движение. Крясъкът се чу отново, този път по-близо, и аз затаих дъх.

И тогава огромно крилато създание изригна от вълните зад перилата и се устреми към небето сред взрив от пяна. Издигна се над мен, замлати въздуха с мощните си криле и вихрите развяха косата ми. После се спусна с тътен на земята и пак нададе крясък.

Отстъпих назад, когато драконът ми се надигна с радостен писък и едва не изригна от кожата ми. Трудно се сдържах да не се Преобразя веднага и да скоча към непознатия само на няколко метра от мен.

Беше по-възрастен, вероятно с едно-две десетилетия, ако се съди по размерите му. Ние, драконите, растем по-бавно от хората и достигахме юношество едва към петдесетата си година. В истинската си форма аз тежа може би към двеста и петдесет килограма и съм с размерите на голям тигър. Този дракон беше с няколкостотин килограма по-тежък от мен — все мускули и сухожилия, и макар че не беше голям като възрастен, все пак бе впечатляващ. Люспите му бяха тъмносини, с цвета на морските дълбини, а очите сияеха златни в мрака. Подобна на платно перка започваше между извитите черни рога и стигаше чак до върха на опашката. Той я сви като котка около ноктестите си крака, когато седна и започна да ме наблюдава.

Взирах се в тясното люспесто лице и осъзнах, че ми се смее. Доста приличаше на себе си, дори в тази форма. Раздразнението бързо замени въодушевлението и аз скръстих ръце. Ето ме тук, зяпам като смаян човек един от моя вид. Ако Данте знаеше, никога не би ми го простил.

— Това се казва впечатляваща поява — рекох и осъзнах, че съм напълно подгизнала от морската вода, която крилете му бяха вдигнали. Сега бяха свити на гърба му и под тях по скалата се образуваха локвички. — Сигурно очакваш аплодисменти?

Драконът — Райли — се ухили и показа доста остри бели зъби.

— Хареса ли ти, огнено момиче? — изтътна той, гласът му бе тих и подигравателен, и ако имах някакви съмнения, че това е отцепникът, те вече се разсеяха. — Честно казано, не очаквах да дойдеш.

— Не ме познаваш много добре.

— Сигурно. Но е хубаво да чуя, че не си забравила напълно какво е да си дракон.

Той говореше на драконски, езика на нашия вид. Израснах с този език и научих английски, когато започнаха да ни обучават човеци — години по-късно. Не бях отговорила на драконски, защото той не се състоеше само от вербална комуникация и много думи и фрази изискваха сложни и леки нюанси, за да ги схванеш. За човешкото тяло е физически невъзможно да имитира важни неща — например положението на опашката, ширината на зениците, затова няма как да се изразяваш добре на драконски, докато си в човешка форма. Но го разбирах идеално.

— Ти трябва да говориш — предизвиках го аз. — Ти си отцепникът, който изостави всичко, на което „Нокът“ се крепи. Дори не си ми казал истинското си име? Или това бе лъжа, за да ме доведеш тук?

— Не беше лъжа — рече кротко той. — Истинското ми име е Кобалт, или поне това е името ми, когато съм в тази форма. И не ми пробутвай глупостите за „Нокът“. Забравил съм за „Нокът“ повече неща, отколкото ти някога ще научиш, малката.

— Рнеш карр слитис — изсъсках в отговор, което на драконски значи „изяж си опашката“, — или драконовата версия на „майната ти“. Не е нужен по-подробен превод.

Той се засмя.

— О, внимавай как се изразяваш, огнено момиче. — Изправи се като котка и разпери крила. Кожени и синьо-черни, те хвърлиха тъмна сянка над мен и скалната земя и ме накараха да се почувствам съвсем мъничка. — Е, само ще си приказваме ли? — попита Кобалт и изви грациозната си шия, за да вдигне глава и да ме погледне. — Или наистина ще полетим?

Вирнах брадичка, усещах как драконът ми шава от нетърпение и вълнение. Обърнах се, изминах няколко крачки, пак се обърнах и поех

дълбоко дъх. Но забелязах, че синият дракон още ме гледа от ръба на скалата с познатата небрежна усмивка. Намръщих се.

— Ще може ли малко усамотение, ако обичаш? — сопнах се и той примигна изненадан. Затропах с крак и зачаках, но той като че ли не схвана намека. — Добре, ще бъда по-ясна — обърни се!

Наклони глава и се смръщи:

— Защо?

— Защото не искам да съсия страхотни панталонки, докато се Преобразявам, и не ми се ще да въртя педалите гола на връщане. — Той още изглеждаше объркан и аз извъртях очи. — Ще се събличам, гений такъв, но нямам намерение да ти правя шоу. Затова се обърни.

— Ти нали осъзнаваш, че и двамата сме дракони? Не ми пука за човешките ти скрупули.

— Е, на мен пък ми пука. — Скръстих ръце и се втренчих в него. Той ме изгледа сърдито. Може би бях твърде „човек“, но старите ми обучители бяха вкоренили скромността дълбоко в главата ми и твърдяха, че не можем да се размотаваме голи в обществото, макар че в истинската си форма никога не носехме дрехи. — Мръщи се колкото искаш, но аз няма да се Преобразя, докато ме гледаш. Затова, ако искаш да летим тази нощ, се обърни!

Той изсумтя, изправи се и с огромно негодувание се обърна. Седна с гръб към мен, сви опашка около себе си и извърна муцуна към океана.

— И не надничай! — извиках аз.

Нямаше отговор, но крилете му се отвориха, разпериха се настрани и оформиха кожена завеса между нас. Тържествуваща, аз изритах сандалите, свалих шортите и блузата си и ги сгънах спретнато под един храст. Трепереща от вълнение, отидох до центъра на скалата и се озърнах към отцепника, за да се уверя, че не гледа. Той седеше с гръб към мен и с разперени крила, явно се държеше прилично. Сега бе мой ред.

Вятърът засъска над скалата и студени морски пръски ужилиха голата ми кожа, когато затворих очи и поех отново дълбоко дъх. Сведох глава и всички съмнения, страхове и тревоги — всичко — се стопи и аз усещах само как жегата се надига към повърхността; драконът най-сетне се освобождаваше.

О... мина толкова време.

Извих се, изръмжах от болка и най-сетне се отърсих от слабото човешко тяло, позволих на истинската си форма да се развие като пружина. Гърбът ми се издължи, източих се с тихо пукане, сякаш се опитвах да се освободя от сковаността. Усетих как лицето ми се изопва, когато човешката кожа и зъби започнаха да се стапят, оформи се тясна муцуна с остри като бръснач зъби и костеливо чело, а от черепа ми се извиха бледи рокове. Люспи покриваха тялото ми, застъпващи се, здрави като стомана миниатюрни щитчета с цвят на огън и залез. Изправих се на задните си крака и нададох непокорен рев, когато крилете най-сетне се разгънаха и се разпериха рязко на вятъра като алени платна. Изпълни ме яростна, свирепа радост и аз ги размахвах няколко пъти, издигнах се от земята и увиснах на вятъра. Да, това ми липсваше! Чувствах се, сякаш твърде дълго бях държана в кутия и най-сетне се освобождавах.

Спуснах се към скалата, отърсих се и се обърнах към отцепника, който, за моя изненада, още гледаше към океана.

— Готова ли си? — попита, връхчето на опашката му удряше от нетърпение по земята. — Не ми се ще да наранявам човешките ти чувства. И в случай че си забравила, тези неща на гърба ти се наричат криле. Използват се за летене, ако все пак полетим тази вечер.

Бих отговорила, но порив солена вятър блъсна споменатите крила, изкушаваше ги да се отворят и аз не можех да издържам повече. Устремих се напред, прескочих перилата покрай все още седящия отцепник и се хвърлих от скалата.

— Настигни ме, ако можеш! — изревах през рамо, докато вятърът изпълваше крилата ми и се изстрелвах към небето.

Вълните се разбиваха под мен и вдигаха пенести фонтани, когато се блъскаха в скалите. Погледнати от земята може и да бяха страховити, но не и от небето. Издигах се бързо, извисявах се към нощта и полетях по-високо дори от чайките. Звездите висяха като диаманти над мен, а въздухът бе рядък и студен. Отдолу океанът се простираше до безкрай, както и блещукащите светлинки на градовете, плъзнали по брега му. Никога не бях летяла над гъсто населена местност и бях смаяна от количеството светлини, сгради, коли и — разбира се — хора. Толкова много хора. И никой от тях нямаше представа, че далеч, далеч горе един дракон се носи над главите им и ги наблюдава.

Нещо се стрелна покрай мен със свистене, въздушната вълна наруши полета ми и аз се олюлях. Съвзех се и погледнах към елегантната крилата фигура, която описваше лениви кръгове, а очите ѝ сияеха като звезди.

— Не е зле, малката. — Кобалт се извърна и се спусна до мен смайващо изящно. Усмиваше се предизвикателно. — Но да видим дали сега ти ще ме настигнеш!

Прибра криле и се гмурна към водата, сподирян от порив студен вятър. Размахах решително криле и се втурнах след него. Спускахме се като камъни от небето, а въздухът пищеше около мен. Щом наближихме океана, третата мембрана се спусна над очите ми, за да ги защити от пръските и солта, но Кобалт пак не забави.

Деляха ни секунди от удара във водата, когато една вълна се издигна зад нас — истинска водна стена, висока почти пет метра. Кобалт най-сетне отвори криле на метри от водата, издигна се в последния миг и само бръсна повърхността. Аз също рязко отворих моите и едва не забих муцуна в кипналото море. Но и двамата вече бяхме в сянката на огромната вълна, която започваше да се извива като лавина от вода и пяна и да се спуска право над нас.

Кобалт нададе непокорен крясък, размаха криле и се стрелна пред вълната. Аз го последвах, точно пред водната стена, както при сърфиране, и леко бръснах повърхността ѝ. Когато вълната започна да се разбива, ние свърнахме вляво, следвайки извивката ѝ и внезапно летях в тунел. Развълнувана, протегнах лапа и я прокарах по водната стена, която се плъзна през ноктите ми. Видях края на тунела, който вече се разбиваше на пяна, и размахах отново крила.

Кобалт изскочи от тунела и се изстреля във въздуха е победен рев. Аз бях точно след него, врязах се в бялата пелена, когато вълната се разби с тътен и закипя яростно. Изревах от радост, извих се в спирала във въздуха след отцепника, а всяка моя фибра бе изпълнена е адреналин.

— Това. Беше. Невероятно! — изпъшках, като минах на английски при последната дума, тъй като на драконски няма дума за „невероятно“. Кобалт летеше ухилен, махаше бързо с крила и дори не каза нищо остроумно. — Защо никой не го е опитвал преди?

Той се засмя.

— Не мисля, че „Нокът“ искат да го правим, огнено момиче. Те ще получат удар, ако знаят, че сме тук тази вечер. — Изсумтя и извъртя златните си очи. — Но майната им. Тази нощ е наша. Готова ли си за още един опит?

Ухилих се до уши.

— Да се състезаваме към водата!

Продължихме с този крилат сърф цяла нощ, носехме се над океана, докато зад нас се надигне вълна, яхвахме я към брега и отлитахме точно преди да се разбие на пяна. Беше невероятно. Сякаш сърфираш, но по-хубаво, защото сега летях. Кобалт беше точно до мен дори когато ми се струваше, че вълните ще ме пометат. Беше смайващо грациозен, извиваше се и се спускаше през водата сякаш през въздух и някои от въздушните му салта бяха впечатляващи, макар че не му го казах. Той явно имаше голям опит.

Все пак и аз не падах по-долу, когато опре до летене, и не бях пометена нито веднъж от вълна, макар че няколко пъти бях на косъм. Доста ми помогна фактът, че не бях на сърф, когато яздох огромните вълни, и винаги можех да отлеля, ако реша, че ще ме повалят.

Накрая Кобалт кацна на една скала, която стърчеше от водата, и ми направи знак да се приближа. Неохотно полетях към него, забих нокти в назъбения камък, седнах и го погледнах.

— Какво има? — подразних го, докато вълните се разбиваха в скалата и ме покриваха с пръски. Не исках да спираме. Изобщо не се бях наситила. — Да не се умори?

Той се усмихна многозначително и сви крила зад себе си.

— Не се надценявай, малката — предупреди ме, макар че не така саркастично като преди. — Просто исках да отбележа, че след два часа съмва. А ако твоите настойници стават рано, вероятно трябва да си тръгваш скоро, преди да са се събудили.

Сепнах се и погледнах към източния хоризонт, където слабо синьо сияние опитваше да изличи звездите. Драконовият кураж малко намаля и човешкият здрав разум се надигна.

— О, гадост! Колко е часът? Цяла нощ ли бяхме тук?

— И още как. — Кобалт ме гледаше с притворени клепачи. — Сигурен съм, че никога не си са забавлявала толкова, като нарушаваш правилата. Е, какво ще кажеш сега за отцепниците?

Намръщих се.

— Ти така и не отговори на въпросите ми. Или това ти беше планът?

— Донякъде. — Усмихна се самодоволно и аз се наежих. — Не ме гледай така, огнено момиче. Знаеш, че изобщо не се сети да задаваш въпроси. Сега имаш извинение да го направиш отново.

Отново? Можех ли да го направя отново? Дори веднъж бе достатъчно опасно; бях нарушила вечерния час, бях се Преобразила и бях летяла посред нощ с отцепник. Само едно от тези прегрешения бе достатъчно да ме върнат в „Нокът“.

— Защо смяташ, че ще има следващ път? — попитах аз.

— Защото те познавам. — Гласът му стана сериозен. — Защото ти си също като мен — не искаш да планират живота ти. Омръзнало ти е да следваш правилата на „Нокът“ и да нямаш дума за бъдещето си. Искаш да знаеш какви всъщност са те, но и нещо повече, нали? Искаш да си свободна. — Очите му сияеха, златни и искрящи в сенките. — И аз мога да ти покажа как.

Тръпка плъзна по гръбнака ми. Едно е да нарушиш вечерния час, но това?

— Това е измяна — прошепнах аз.

Кобалт сви рамене и крилете му потрепнаха.

— Седиш тук в истинската си форма и говориш с отцепник. Мисля, че това е нещо повече от просто нарушаване на правилата.

Имаше право. Все пак нямаше да му позволя да надделее. Бях дошла тук с причина. Позабравих за нея заради тръпката от летенето и нарушаването на десетина правила на „Нокът“, но нямаше да се откажа.

— Ти ми обеща отговори — настоях, като ясно усещах изтичането на времето, на всяка секунда. Скоро трябваше да тръгвам или щях да си навлека огромни неприятности. — Ти каза, че имаш информация за „Нокът“. Така ли е, или просто ме примамис да дойда тук?

— Имам информация — отвърна Кобалт. — Това беше по-скоро начин да разбере колко много я искаш. Поздравления, малката, премина изпитанието. Следващия път може и да споделя част от информацията.

— Не ти вярвам — сопнах се аз. — Ако наистина знаеш много за „Нокът“, кажи ми нещо, което аз не знам.

— Какво ще кажеш за кода за тайната стая в мазето на настойниците ти?

Изсумтах.

— Имаш предвид тунела под къщата? Онзи, по който всеки ден минаваме, за да се срещнем с учителите си? Вече знам за него. Не е смайваща новина.

Самодоволната усмивка не угасна.

— Не говоря за тунела, огнено момиче — рече той тихо. — Говоря за командната стая. Всяка база на „Нокът“ има тайно помещение, където настойниците докладват, получават заповеди от организацията и ги информират за вашия напредък. Това им е работата — да докладват за всичко съмнително на „Нокът“. Ако дори леко преминеш границата, организацията веднага научава и ще те приберат, преди да се усетиш. — Взирах се в него и той отново се настани на скалата, гледаше ме лениво. — Стаята е зад една тайна врата в мазето и се отваря само като въведеш специален код на панела до нея. Ако ме помолиш любезно, ще ти го кажа.

— Откъде знаеш всичко това?

Той се изсмя.

— Казах ти, огнено момиче. Въртя се наоколо. — Изгледах го скептично и той издържа на погледа ми. — Имам си начини, не се тревожи за това. Но не отговори на въпроса ми. Искаш ли кода, или не? Сменят го на няколко седмици, затова ще трябва да действаш бързо, ако решиш да го използваш.

Поспорих още миг със себе си, чудех се дали ми казва истината. Но ако имаше тайна стая... бях любопитна. Искях да знам какво казват Лиам и Сара на „Нокът“.

— Да го чуем — изръмжах накрая.

Кобалт избреди няколко цифри и ме накара да ги повтарям, докато ги запомня.

— И си сигурен, че с него ще вляза? — попитах накрая.

Той сви люспесто рамо.

— Провери сама, ако не ми вярваш. Просто се постарай да не те хванат. На „Нокът“ няма да им хареса. — Вдигна муцуна и ме погледна от края на дългата си и изящна шия. — Мога да ти кажа и повече, разбира се. Това е само началото. Но ако искаш да споделя с

теб всички малки мръсни тайни на „Нокът“, ще трябва да се видим отново.

— Кога? — попитах нетърпеливо. — Утре ли?

— Не утре. Нито вдругиден, нито тази седмица. Не е нужно да уговаряме място и време. Просто обещавай, че ще се видим отново, като дракон е дракон. И тогава ще ти кажа всичко за „Нокът“.

Изсумтах.

— Добре. Но дано не си играеш с мен. — Той само се усмихна, а аз присвих очи. — Как ще разбере къде да те намеря?

— О, не го мисли, огнено момиче. — Отстъпи назад, отвори криле и хвърли тъмна сянка на скалата. Очите му сияеха в жълто, когато се вгледа в мен. — Аз ще те намеря.

После се изстреля във въздуха и крилете му вдигнаха вятър и пръски. Аз извих шия. Гледах как изящният син дракон се смалява все повече, докато се носеше над бурните вълни и изчезваше в нощта.

12

ГАРЕТ

Нямах късмет.

Свалих бинокъла, хвърлих го на седалката до мен и потеглих назад, отдалечих се от перилата и се насочих към пътя. Това беше третата самотна скала, която избирах, оглеждах небето с уред за нощно виждане, но видях единствено самолети и един самотен пеликан, който се носеше над водата. Нито следа от летящо влечуго.

Телефонът ми иззвъня точно когато излизах на пътя; грабнах го от таблото и отговорих. Гласът на Тристан зажува в ухото ми:

— Нещо интересно?

— Не. Огледах от три различни места, но няма движение. Ако драконът е още тук, няма да лети през деня.

— Добре — въздъхна Тристан, звучеше подразнен. — И аз не видях нищо. Връщай се.

Затворих, и аз бях ядосан. Бяхме тук почти от месец и още нямахме нито една истинска следа. А лятото изтичаше бързо. Ако свършеше, без да сме убили дракона, щяха да ни извикат в Ордена и никога нямаше да го хванем. Не можех да позволя това. Досега не се бях провалял на мисия и не възнамерявах да го правя.

Когато свих в друга улица, видях някакво движение на светлината на фаровете. Някой подтичваше по тротоара вдясно и буташе велосипед. Яркочервена коса проблесна на фаровете и сърцето ми подскочи.

Ембър?

Поклатих глава, подразнен на себе си. Това момиче ми беше в главата цял ден. Всъщност донякъде тази нощ излязох от апартамента да търся дракони именно защото исках да се концентрирам върху нещо друго. Нещо различно от нея. Не ми хареса внезапното вълнение, внезапната надежда, когато видях някаква цивилна и реших, че може да е червенокосото момиче от следобеда.

Но, просто за всеки случай, се приближих и намалих. Примигнах от изненада. Наистина беше Ембър. Вървеше по тротоара, буташе велосипед и май че много бързаше. Предната гума на колелото бе спукана и тя не изглеждаше довольна.

Тогава проблесна подозрението и изличи всички останало. Защо е навън толкова рано? Защо е сама? Един възможен отговор изникна в ума ми: тя беше внедреният дракон, който се връща от нощно летене. Да, имаше брат, но... вероятно това бе най-новата хитрина на „Нокът“. Която трябваше да ни обърка. Или аномалия, както каза Тристан. И ако наистина беше така, тогава Ембър Хил заслужаваше много по-голямо внимание.

Приближих се до тротоара и забавих още повече. Един корвет ме заобиколи с вой на клаксона, но аз не му обърнах внимание.

— Ембър — извиках. — Ехо.

Тя вдигна глава и отвори широко зелените си очи.

— Гарет? Еха, колко е малък светът! — Не забави и аз натиснах педала на газта, за да не изоставам. — Какво правиш толкова рано?

Мога да те попитам същото.

— Ами разглеждам. — Не уточних какво, нито как. — А ти?

— Аз ли? Обичам да карам колело рано сутрин, преди да ида в морето. Прочиства ми главата. — Отговорът беше скован и бърз, без никакво колебание. Тя дори ускори ход. — Не бива да си разсеян, когато четириметрова водна стена се срутва отгоре ти. Хубаво е да станеш рано, да раздвижиш добре организма си.

Само че досега не я бях виждал толкова рано да кара колело или да е на плажа с приятелите ѝ, или където и да било. Не я бях виждал преди девет-десет часа.

— За нещастие — продължи Ембър, без да усеща подозрението ми, — спуках гума и сега трябва да бързам към дома, преди Данте да ми се разкреци, че отново съм взела колелото му без позволение.

Чудесна възможност.

— Скачай — казах ѝ и кимнах към задната седалка. — Сложи колелото отзад, ще влезе. Ще те откарам до дома.

— Наистина ли? — Очите ѝ светнаха. — Сигурен ли си?

Кимнах и спрях до тротоара. Тя засия, сложи колелото отзад, после седна до мен. Бързо скрих бинокъла в жабката, преди да влезе, и поехме по пътя.

— Много ти благодаря — рече тя и ми каза адреса, който вече знаех, но разбира се, не го споменах. — Господи, вече два пъти ме спасяваш. Да не си нещо като рицар на обучение?

Размърдах се притеснено, защото тези думи бяха доста по-близо до истината, отколкото тя предполагаше, и не отговорих. Ембър ме погледа известно време и се усмихна.

— Къде е братовчед ти? — попита, килнала глава настрани. — Той не иска ли да разглежда?

— Той е в апартамента и спи.

— Не е ранна птица, значи. — Загледа се през прозореца към брега и аз я погледнах крадешком. — Е, той губи. Ще ми се да можех да слизам по-често до океана. Толкова е спокойно точно преди изгрев. Само ти и вълните. — Пак ме погледна, усмихна се и нещо в очите ѝ накара стомаха ми да се свие. — Е, и спането е хубаво, донякъде съм доволна, че тази сутрин си сам.

Взирях се в пътя и не знаех какво да кажа. Цял живот ме бяха учили да се бия; познавах добре оръжията и битките, знаех как да убия по двайсет различни начина, как да уцеля огнената жлеза на дракон, за да го осакатя. И бях специално обучен за инфилтрация: пълно сливане със средата. Но това беше нещо съвсем друго. Нищо не ме беше подготвило за разговор с тийнейджърка на предната седалка на колата ми.

Адаптирай се — беше ми казал Тристан. — *Не е по-различно от всяка друга мисия. Говори с тях. Започни разговор. Спечели доверието им.*

Търсех нещо, каквото ѝ да е, за да я накарам да продължи да говори. Спомних си сърфа в джипа вчера и попитах:

— Значи... обичаш да сърфираш?

— О, да — отвърна тя искрено. — Обичам. Вятърът, вълните, вълнението да се носиш под огромна водна стена точно преди да те изхвърли към пясъка. Нищо не може да се сравни с това.

— Звучи страхотно — отвърнах, не се наложи да лъжа, такова си беше. — Винаги съм искал да опитам.

И тогава ми хрумна идея. Идея, която Тристан би одобрил.

— Би ли ме научила? — попитах момичето.

Тя примигна.

— Да сърфираш? — Аз кимнах. — Сигурно. Искам да кажа... — Наклони глава и ме огледа изпитателно. — Наистина ли искаш да те уча?

— Че защо да не искам?

— Не, просто... — Тя сви рамене. — Не съм голям специалист. Самата аз сърфирам само от месец. Не съм сигурна, че ще съм добър инструктор. Трябва да помолиш Калвин, той с това си вади хляба.

— Предпочитам да си ти — казах аз. Калвин и Лекси бяха от Кресънт Бийч и вече не влизаха в списъка на заподозрените. Ембър беше непозната, мистерия. Ако я накарах да ми се довери дотам, че да ме пусне в дома си или в стаята си, щяхме да се доближим още малко до внедрения дракон.

Поне тази причина изтъквах пред себе си.

— Ами... — Тя обмисли въпроса ми за миг, после се усмихна и очите ѝ проблеснаха. — Добре. Ще го направя, но съм те предупредила. Ако Лекси беше тук, щеше да ти каже всякакви ужасии за мен и сърфинга.

— Колко?

— Моля?

— Към апартамента, в който живеем, предлагаха и уроци по сърфиране — обясних аз. — Не е безплатно. Те взимат сто и петдесет на час за индивидуален урок.

— Наистина ли? — За миг на лицето ѝ се появи нетърпеливо, замислено изражение, сякаш си представяше какви пари може да спечели. Драконите са много алчни: вечно жадни за власт и за съкровища. Трупането на богатство е единственото, което ги интересува.

Но Ембър поклати глава и онова изражение премина в отвращение.

— Не ставай глупав — рече тя. — Калвин и Лекси ме научиха без пари. Няма да взимам пари за нещо, което обичам да правя.

Това ме изненада, но запазих неутрално изражение.

— Добре, щом казваш. Кога ще ти е удобно?

— Ами... — Тя сбърчи замислено чело. — Какво ще кажеш за днес следобед. — Вече навлизахме в добре поддържан квартал до главния плаж. — Чакай ме до „Смути Хът“ в два, не... по-добре в три часа, и ще ти дам първия индивидуален урок по сърфиране. Ако не се

страхуваш да паднеш няколко пъти във водата. — Усмихна се малко коварно. — Добър плувец си, нали?

Озърнах се към нея.

— Да, но не трябва ли да се започне с по-малки вълни? — Тя продължи да ми се усмихва лукаво и аз вдигнах вежда. — Или ще ме учиш безплатно само за да гледаш как се излагам?

— Не, за да видя дали наистина го искаш — отговори тя, внезапно бе станала сериозна. — Сърфингът не е за слаби сърца. Вълни ще те повалят, океанът ще ти нарита няколко пъти задника. Но не се тревожи. — Усмихна се и зелените ѝ очи засвяткаха. — Ще бъда много внимателна.

— Нямам търпение.

Тя пак се усмихна, но на лицето ѝ се появи сянка, когато посочи към тротоара.

— Може ли да ме оставиш на ъгъла. — Поглеждаше нервно към пътя. — Няма нужда да ме караш чак до къщата. Ще се прибера сама оттук.

Това бе странно, но не възразих. Спрях на ъгъла, слязох и свалих колелото от задната седалка, после го сложих на тротоара пред нея.

— Благодаря. — Тя посегна към дръжките, но едната ѝ ръка докосна моята, преди да се отдръпна и изпрати тръпка чак до рамото. — Задължена съм ти. Ти си моят спасител. Наистина.

Сърцето ми бумтеше и аз бързо отдръпнах ръка, всичките ми сетива зажужаха. Ембър като че ли не забеляза нищо и започна да бутат колелото по тротоара.

— Ще се видим в три — извика през рамо. — И ако не дойдеш, ще реша, че си се уплашил от големите лоши вълни.

— Ще дойда — отвърнах. Не вълните ме плашеха. Вярно, бяха големи и страшни, и лесно можеха да те повалят само при едно грешно движение. Също като дракон. Не се страхувах от дракони. Уважавах ги и знаех, че един ден някое от тези свирепи създания вероятно ще ме убие, но не се страхувах от тях. Древните смъртоносни влечуги ми бяха по-познати и по-привични, колкото и странно да звучи.

Непознат ми беше начинът, по който кожата ми изтръпваше, когато Ембър ми се усмихваше, и странното потръпване в стомаха, щом погледът ѝ срещнеше моя. Начинът, по който гърлото ми внезапно пресъхна, докато тя се отдалечаваше, а тънкото ѝ тяло се изви, когато

се затича по тротоара. Гледах я, неспособен да откъсна очи, докато не сви зад ъгъла.

Съвзех се някак и хукнах към джипа, пъхнах ключа в запалването и опитах да събера мислите си. По дяволите, какво ми ставаше? Вече за втори път губех концентрация заради това момиче. Трябваше да престана. Имах мисия и Ембър беше част от целите. Не можех да сваля гарда. Не бях дошъл да сърфирам или да ходя по купони, нито пък да говоря с интересно червенокосо момиче, което не се колебае да рита в слабините или да язди гигантски вълни. Бях дошъл да намеря един дракон, да го разкрия и да го убия.

И ако Ембър беше този дракон...

Спомни си мисията, войнико. Не я забравяй отново.

Подкарах джипа към дома.

— Много се забави — каза Тристан, когато влязох в апартамента и хвърлих ключовете на плота. — Да не се изгуби на връщане? Или се отби до „Смути Хът“?

— Не — отвърнах, макар че при споменаването на „Смути Хът“ стомахът ми се сви от нерви и от... очакване. — Но мисля, че имам следа.

13

ЕМБЪР

Успях.

В къщата беше още тъмно, когато оставих колелото, отключих предната врата, промъкнах се в тихия коридор и хвърлих бърз поглед към часовника на стената. Пет без десет. На косъм. Лиам и Сара не бяха станали; трябваше само да се кача горе, да се пхна в леглото и нямаше да разберат нищо.

Щом стигнах до кухнята обаче, спрях. Вратата на мазето бе само на няколко крачки и ме зовеше. Онази стая беше долу и криеше тайни за „Нокът“, за моята учителка и може би дори за мен.

Плъзнах се по балатума към вратата на мазето, поколебах се и, хванах дръжката.

Точно тогава нещо сграбчи ръката ми.

Подскочих като ужилена и се извърнах.

— Данте! — изсъсках, щом видях брат ми да се взира в мен с мрачно изражение. — Боже, ще ми докараш инфаркт! — Сърцето ми бумтеше, но се принудих да потисна паниката. — Какво правиш тук? — прошепнах. — Трябваше да спиш, преследвачо.

— Стига, сестричке — рече той тихо и гневно. — Никога не си успявала да скриеш нещо от мен. Не знам защо си мислиш, че можеш да се измъкнеш незабелязано. Просто се надявам незаконният нощен полет да си е струвал. — Очите му отскочиха към вратата на мазето и се превърнаха в зелени цепки. — Да не би да се опитваше да слезеш долу, без Лиам да те види?

Поколебах се. Дали да му кажех за тайната стая и кода за отварянето ѝ? Не бях крила нищо от брат си досега. Но ако му кажех, щеше да пита откъде имам тази информация, а не бях готова да призная отношенията си с дракона отцепник. Достатъчно беше, че ме хвана да се измъквам.

— Точно това правех, преди да ми скъсиш живота с няколко години — прошепнах, отдръпнах се от вратата и тръгнах по стълбите.

Вървях със сведена глава, за да не види, че лъжа. — Ще кажеш ли на Лиам?

Чух раздразнението в гласа му, когато отговори:

— Знаеш, че няма да му кажа. Ти си идиотка, но си ми сестра. Ще сме винаги заедно, каквото и да става. — Отпуснах се, а тонът му стана още по-остър: — Дори когато смятам, че тази нощ си направила нещо много глупаво и опасно само защото ти се е прищяло да летиш.

Спрях пред вратата на стаята си.

— Не е чак толкова зле.

— Ембър. Заради това могат да ни върнат в „Нокът“. Или да върнат теб в „Нокът“. Не искам да ни разделят и съм абсолютно сигурен, че не искам да се връщам. — Той поклати глава с въздишка на раздразнение, преди да ме изгледа полугневно, полуумомолително. — Няма да го правиш повече, нали, сестричке? Веднъж, разбирам. Но трябва да следваме правилата, иначе рискуваме да изгубим всичко, за което се трудихме толкова усилено. Шестнайсет години се подготвяме за това и ще го изгубим за миг. Разбираш ли ме?

Сведох глава и прошепнах:

— Да. — Той беше прав. Бях глупава, упорита и тази нощ бях поела огромен риск. Бях застрашила не само моето оставане тук, но и неговото. Действията ми се отразяваха и на двамата, а бях забравила за това. Можех да рискувам собствения си врат, но не бих изложила брат си на опасност. — Добре, разбрах. Бях глупачка. Повече никакво летене след полунощ, обещавам.

Въпреки че нещо в мен потрепери от нещастие. Моят дракон вероятно тъгуваше по загубата на крилете си и знаеше, че няма да види повече Кобалт. И вече й липсваше.

Данте кимна:

— Добре. — Усмихна се накриво. — Защото днес ще съм зомби благодарение на теб. Следващия път поне бъди така любезна да се измъкнеш през уикенда, когато не трябва да ставам рано.

Изсумтах.

— Лека нощ, Тиудълдум.

Той се изхили и тръгна по коридора, а аз влязох в стаята си и затворих вратата. Тръшнах се на леглото, забих лице в матрака и запревъртах случилото се през деня.

Много натоварена нощ. И още не беше свършило. Предстоеше ми да се видя с Гарет следобед, за да го уча да сърфира. При тази мисъл през мен премина лека тръпка; този човек беше разкошен, мистериозен, а металносивите му очи караха стомаха ми да се свива. Определено нямах търпение да го видя отново. Обаче трябваше да призная, че летенето по вълните с Кобалт, усещането за прилива на чист адреналин, когато се носех с вятъра, беше просто блаженство. Отцепникът бе арогантен, нагъл и вбесяващ, но определено знаеше как да живее.

И ако казваше истината, оставаше и въпросът със скритата стая в мазето. Нямах време да я търся сега, разбира се, но щях скоро да сляза долу и да проверя дали отцепникът знае за какво говори. Ако „Нокът“ имаха тайни, държах да разбера защо.

Затворих очи, изпълваше ме приятната умора от летенето е вятъра. Каквото и да бях обещала на брат си, тази вечер бе невероятна. И знаех, че няма да я забравя скоро.

Нито пък мистериозния отцепник.

Струваше си, прошепна доволно драконът в мен.

Точно тогава алармата ажужа.

— Изглеждаш изморена, малката. — Страховитата дама от „Нокът“ ме гледаше критично от бюрото си, скръстила ръце на гърдите. — Не се ли наспа? Казах на настойниците ти, че днес те искам по-рано.

— Сега е пет и половина — казах аз, но знаех как изглеждам — със зачервени очи и щръкнала от вятъра и солта коса. — Слънцето още не е изгряло.

— Е, сега ще се разбудиш. — Тя се усмихна и кръвта ми се смрази. — Днес ще правим нещо по-различно. Последвай ме.

Тръгнах притеснена след нея към склада и примигнах от изненада, когато тя отвори вратата. Обикновено празното огромно пространство сега беше изпълнено с касетки, палета, стоманени варели и стълби от стена до стена. На места бяха натрупани чак до тавана и създаваха лабиринт от тъмни пътечки, коридорчета и проходи.

— Какво е това? — попитах, но нещо малко и бързо се стрелна от мрака и ме удари право в гърдите. Изохках, отстъпих назад и стиснах рамото си. Гъста лепкава течност потече по дрехите ми и ръката ми се покри с червено.

— Какво е това? — изпъсках.

— Това е боя — каза моята учителка съвсем спокойно. — Но ако беше истински куршум, вече да си мъртва. — Тя махна към лабиринта от сандъци, който се издигаше в мрака пред мен, и продължи с усмивка: — В този лабиринт се крият десетина „воини на свети Георги“. Всички те преследват. Искат да те убият. Добре дошла във втора фаза от обучението ти, малката. Искам да идеш там и да оцелееш възможно най-дълго.

Взях се в склада и опитвах да зърна нападателите си, тези „воини“ на свети Георги. Не виждах нищо, но бях сигурна, че те ме виждат и вероятно ни наблюдават дори в момента.

— Колко дълго ще е достатъчно? — попитах тихо.

— Докато аз преценя.

Разбира се. Въздъхнах и тръгнах към лабиринта, но гласът на Страховитата дама ме спря на третата крачка.

— Какво си мислиш, че правиш, малката?

Обърнах се подражана, чудех се какво бях объркала този път.

— Правя каквото ми казахте. Отивам в лабиринта, за да стрелят по мен и да оцелея. Нали това искахте?

Тя ме погледна с отвращение и поклати глава.

— Не приемаш нещата сериозно. Ако наистина попаднеш в склад с отряд добре обучени, тежковъоръжени воини на свети Георги, мислиш ли, че ще оцелееш като човек?

Втренчих се в нея смръщена, преди да осъзная какво ми казва.

— Искате да кажете... че мога да го направя в истинската си форма?

Тя извъртя очи.

— Надявам се, че поне брат ти схваща по-бързо. Ще е жалко и двамата да се окажете глупаци.

— Да! — прошепнах и свих юмрук. Почти не чух обидата. Най-сетне можех да се Преобразя, без да наруша правилата. Това почти щеше да оправдае откаченото изпитание.

Моята учителка щракна с пръсти и посочи голяма купчина щайги в ъгъла.

— Ако си срамежлива или държиш на дрехите си, можеш идеш там — нареди безизразно. — Макар че накрая ще трябва някак да го

преодолееш. Когато те преследват със снайпери и хеликоптери, няма да имаш време да търсиш баня.

Забързах натам и се заврях зад щайгите, където се съблякох възможно най-бързо. Тялото ми отново изригна в новата форма и крилете се удариха в дървените щайги, докато се разперваха за втори път тази сутрин. И пак беше освобождаващо, дори и след цяла нощ летене.

Ноктите ми изщракаха по бетона, когато се върнах в лабиринта, вече по-уверена в драконовата кожа. Даже Страховитата дама не ми изглеждаше толкова страховита, макар че сега ме гледаше с дори по-силно отегчено презрение.

— Стой — нареди тя и притисна нещо към ухото ми, точно зад рогата. Изсумтях и отстъпих назад, клатейки глава, а тя ме хвана под брадичката. — Престани. Това е просто слушалка. Ще можеш да говориш с мен, докато си в лабиринта, и едновременно с това да чуваш всичко около себе си. Спри да се дърпаш.

Извих устна и опитах да не мисля за това, но пак беше неприятно. Моята учителка не обърна внимание.

— При мой сигнал — продължи тя и извади телефона си — ще имаш две минути да намериш добра позиция и да се приготвиш за лова. Ако те застрелят, си „мъртва“. Което означава, че имаш две минути да намериш позиция, преди преследването да започне отново, а аз ще добавя още петнайсет минути към играта. Колко дълго ще останем тук зависи от това колко дълго ще оцелееш, ясно ли е?

Гадост. Това означаваше, че просто ще трябва да избягвам куршумите. Нямах начин да остана тук цял следобед, не и когато Гарет ме чакаше. Дракон или не, бях му обещала урок по сърфиране и исках да го видя.

— Да — отговорих.

— Ще наблюдавам прогреса ти отгоре — продължи тя — затова не си и помисляй, че можеш да излъжеш, че не си простреляна. Ще висим тук цял ден, ако се наложи, докато не остана доволна.

Още по-голяма гадост. Колко дълго ще трябва да оцелявам, преди тази ненаситна жена да „остане доволна“? Вероятно много по-дълго, отколкото си мислех.

— Две минути — напомни ми тя. — Започваш... сега.

Обърнах се и като дращех с нокти по бетона, скочих в лабиринта. Не виждах никакви войници, докато вървах по безкрайните коридори и надничах зад сандъците, за да се уверя, че пътеките са чисти. Всичко тънеше в тишина, ако не брой дишането ми и тракането на ноктите ми по бетона. Докато се промъквах през склада, никой не стреля по мен, нищо не помръдваше в сенките, не се чуваха приглушени стъпки. Къде бяха тези така наречени войници? Може би това беше някаква заплетена шега на моята учителка, за да ме направи параноична. Може би тук изобщо нямаше никого...

Нещо малко и овално падна на пътеката, отскочи с метален звук и спря до краката ми. Втренчих се объркана в него, после внезапно се чу оглушителен съсък и от малкото нещо изригна бял дим, който плъзна навсякъде. Отстъпих назад и присвих очи, но димът вече бе изпълнил пътеката и не виждах накъде вървя.

Отгоре прогърмяха изстрели и от всички страни в мен се забиха куршуми. Когато димът се разнесе, видях шестима човеци да стоят на пътеката — по трима от двете страни. Бяха облечени с бойни униформи, имаха маски на главите и държаха огромни, много истински на вид пушки. Цялото ми тяло беше покрито с червена боя, която капеше по люспите ми и цапаше пода. Потръпнах при мисълта, че нямам никакъв шанс срещу тях. Бях се натъкнала право на засадата им и ако това бяха истински войници на свети Георги, щяха да ме направят на парчета.

— И си мъртва — прозвуча познат глас в ухото ми, когато фигурите изчезнаха така бързо, както се появиха. — Много печално начало, опасявам се. Да се надяваме, че ще промениш положението, иначе ще стоим тук цял ден. Две минути!

Вече малко обезкуражена, аз забързах по друг коридор, за да се отдалеча възможно най-много от шестимата добре обучени войници.

По-късно клечах изтощена зад една купчина палети и дишах тежко след последната малка схватка. Бяха от войниците сякаш от часове и те винаги изглеждаха на крачка пред мен. Измъквах от един само за да бъде простреляна от друг, скрит сред сандъците над мен. Влизах в някой коридор и виждах, че е блокиран от двама войници, а обърнех ли се да побягна, зад мен изскачаха други двама. Бях почти

напълно покрита с боя; тя се процеждаше между люспите ми, капеше по пода и много приличаше на кръв. При всяко попадение отегченият, самодоволен глас на моята треньорка прасеше в ухото ми, подиграваше ми се, казваше ми, че пак съм се провалила и съм мъртва.

Нямах представа колко време е минало, откакто ме простреляха за последно. Минути? Часове? Не мислех, че има значение, не и след като онази садистка ме наблюдаваше. Свих опашка около себе си и се сгуших в един тъмен ъгъл, дишах възможно най-тихо и се надявах, че може би методът „скрий се и се надявай, че няма да те забележат“ ще ми позволи да оцелея достатъчно дълго, за да се разкарам оттук.

Един малък овален предмет полетя над купчина щайги, удари се в стената и отскочи към мен. Изсъсках и се изстрелях от ъгъла, преди да е гръмнал. Хвърляха по мен предимно димни гранати, които, макар да не ми пречеше да дишам дим, затрудняваха видимостта в тесните коридори. Докато се мятах объркана, те стреляха по мен. Но последната граната избухна в ослепяваща светлина и войниците ме надупчиха на решето както си седях там напълно ошашавена.

Няма да мина пак през това, много благодаря.

Хвърлих се към друг тъмен ъгъл и налетях на дъжд от куршуми. Копелетата чакаха в засада точно пред скривалището ми и ме впримчиха в смъртоносен тунел. Свих се, затворих очи и се свлякох, окъпана отново в червена боя.

— Жалка гледка — въздъхна познатият омразен глас, когато войниците отново се покриха в лабиринта. — Да се молим никога да не те погнат истински воители на свети Георги, защото главата ти за нула време ще се озове над камината им. Две минути!

Добре, стига ми толкова! От къде на къде те ще ме преследват? Аз бях дракон. Висш хищник, според „Нокът“. Ако оцеляването означаваше да не позволиш да те прострелят, тогава може би аз трябваше да стана ловецът.

Приведох се, после скочих на върха на една купчина сандъци и се приземих възможно най-тихо. Лабиринтът се простираше под мен и отгоре изглеждаше доста по-различно. Добре, копелета — помислих си и се приведох в дебнеща позиция, люспите по корема ми почти задраха в сандъците. — Малко ще променим правилата. Този път аз ще гоня.

Промъквах се над лабиринта, ниско приведена, с притиснати към гърба криле, всичките ми сетива бяха изострени, за да видя, чуя и

подуша плячката си. Така леко се плъзгах над тесните пътечки, че дори ноктите ми не потракваха, и чувствах, че се изпълвам със свирепо въодушевление. Ето това вече беше естествено и лесно. Страхът изчезна и всичко изглеждаше по-ясно. Усещах враговете си, които се прокрадваха в сенките и мрака и ме чакаха. Но сега те бяха в опасност.

Долових миризма на човек някъде пред мен и застинах с вдигнат над сандъците преден крак. Бях напълно неподвижна, докато гледах как войникът се прокрадва над лабиринта, без да ме види, после скочи тихо на тясната пътечка.

Аз се приведох още повече и муцуната ми почти опря в дървото. Примъквах се безшумно към мястото, където войникът бе изчезнал от поглед, и надникнах от ръба. Той стоеше почти точно под мен, насочил оръжието си към края на коридора, където чакаха още двама. Никой не ме забеляза.

Здрасти, момчета. Ухилих се и почувствах как хълбоците ми се напругат за скок. Време е за отмъщение.

— Връхлитаща смърт! — изревах аз и скочих към враговете си с разперени криле. Войникът потрепна и погледна нагоре, точно в мига, в който го връхлетях с рев и го повалих на пода. Каската му се удари в едно пале и той се просна замаян.

Другите двама веднага се обърнаха и вдигнаха оръжията си. Аз изревах, оголих зъби и се устремих към тях, като едва избегнах един куршум. Скочих към единия, извъртях се, отблъснах се от стената, за да избегна дъжд от куршуми, и забих рогатата си глава право в гърдите му. Той политна назад, удари се в купчина сандъци, които се стовариха отгоре му, и се замъчи да стане. Последният войник бързо отстъпваше, когато се обърнах към него и се приготвих за скок.

— Стоп!

Командата звънна в ухото ми, но и точно пред мен и аз едва се спрях да не се нахвърля на последния си враг. Опрял пушката на рамо, той посегна нагоре, свали шлема и маската си и в сумрака видях лицето на Страховитата дама от „Нокът“. Примигнах от изненада и бързо отстъпих назад.

— Най-сетне. — Тя прокара ръка през косата си и дълги златни кичури се спуснаха по гърба ѝ. Отровните ѝ очи сезираха в мен. — Тъкмо навреме, малката. Вече се чудех дали целта на упражнението

някога ще проникне в дебелията ти глава. Определено щяхме да стоим тук до полунощ и да те гоним из сградата, докато най-сетне загрееш.

Поклатих глава объркана.

— Вие... искали сте да нападнат. Да се защитят. Това беше целта, нали? — Тя вдигна подигравателно вежда и аз се смръщих. — Нямаше да ме пуснете, докато не започна да се бия, без значение колко дълго съм оцеляла.

Тя свали оръжието и кимна.

— Точно така. Драконите никога не са плячка, малката. Драконите са ловци. Дори за воините на свети Георги ние сме смъртоносни, интелигентни, много адаптивни убийци. Не ставаме лесна жертва. Ако някога се озовеш в една сграда с войник на свети Георги, неговият живот трябва да е в същата опасност, разбираш ли ме? Защото и ти ще го преследваш. И още нещо...

Тя вдигна мълниеносно оръжието и стреля право в гърдите ми. Куршумът се пръсна в алена експлозия и аз потрепнах, макар че не ме заболя. Моята инструкторка се усмихна студено.

— Никога не се колебай да убиеш.

14

ГАРЕТ

Петнайсет-двайсет и две, а Ембър още я нямаше.

Устоях на порива да си погледна отново часовника, облегнах се на твърдата пейка в заведението и се загледах към паркинга. Оранжевото смути, което си бях поръчал, за да изглеждам като клиент, се топеше в края на масата и по стиропорената чаша се стичаха капки. Около мен в малката закусвалня имаше доста народ; хора седяха на масите или в сепаретата, говореха и се смееха, а аз бях сам-самичък и чаках момиче, което можеше да е дракон.

Един много стар бял фолксваген с няколко сърфа на покрива зави в паркинга до моя джип и Ембър скочи още преди колата да е спряла. Всичките ми сетива се изостриха, когато момичето, облечено с шорти, широка блузка и бански отдолу, забърза по алеята и влезе през стъклениците врати.

Забеляза ме почти веднага и тръгна усмихната към мен.

— Гарет! Извинявай, че закъснях. Аз... ами просто се замотах. Благодаря, че ме изчака. Отдавна ли си тук?

От два нула нула.

— Не — отвърнах, но някакво движение отвън привлече вниманието ми. Още двама души слязоха от колата — Лекси Томсън, която бях срещнал онзи ден с Ембър, и по-високо момче с руса коса, прибрана на конска опашка.

Ембър проследи погледа ми.

— О, да. Лекси и Калвин ще са с нас. Все пак те ме научиха да сърфирам и Калвин знае най-добрите места. Надявам се, че нямаш нищо против. — Усмихна ми се извинително, наведе се и притисна длан към ъгъла на масата. Стомахът ми подскочи, когато лицето ѝ се приближи към моето. — Всъщност те малко се самопоканиха — прошепна тя. — Направих грешката да кажа на Лекси и когато разбра, че ще те уча, реши да дойде. А после Калвин пък реши, че не иска да

сме сами с някакъв непознат след случилото се вчера... и така. Съжалявам.

Е, това беше... неочаквано. Но преодолимо. Нямаше проблем да дойдат и другите; все пак целта ми беше да се внедря в цялата група. А ако Лекси беше приятелка на Ембър, вероятно знаеше много за нея, може би дори някакви тайни неща. Ако успеях да я накарам да се отпусне и ги сподели с мен, щях да се приближа с още една стъпка към целта си.

Тогава защо ги чувствах като натрапници?

— Няма проблем — свих рамене. — Никакъв.

— Здравсти, Гарет! — изникна Лекси и се плъзна на пейката срещу мен. — Значи днес наистина ще оставиш живота си в ръцете на Ембър? Тя каза ли ти какво направи при първия си урок?

— Лекси — въздъхна Ембър, а аз се отдръпнах назад, за да се отдалеча малко от другото момиче. — Искаме да дойде с нас, а не да избяга с писъци.

Наклоних глава към Лекси.

— Какво стана?

— Едва не се удави — продължи тя жизнерадостно. — Схвана много бързо основното, после реши да яхне една шестметрова вълна сама. Беше доста зрелищно потапяне.

Погледнах Ембър, вдигнах вежда и тя леко се изчерви.

— Не се тревожи — рече и изгледа подразнено приятелката си. — Няма да те хвърля на шестметрови вълни още на първия урок. Ще започнем с малки и ще напредваме. Ще действам внимателно, обещавам.

Калвин се приближи с три смутита и каза:

— Здравсти. — Остави напитките на масата и момичетата веднага им се нахвърлиха. — Гарет беше, нали? Значи ще си с нас днес? Някога сърфирал ли си?

— Не.

Той се подсмихна, но не злобно, а лениво и някак компетентно.

— Е, значи ще е интересно. Уверявам те.

Не се отдалечихме много. Седях на задната седалка с Ембър и се взирах през прозореца, докато Лекси извиваше врат, за да говори с нас. Не спираше. Аз не говорех много, но и нямаше нужда, защото двете момичета дърдореха достатъчно. Започнах сериозно да се съмнявам,

че дружелюбното, весело момиче до мен може да е нещо друго, освен нормална тийнейджърка. Определено не се вписваше в обичайния драконов модел: зла, безмилостна и жадна за власт. Но пък всички дракони, които бях срещал, се опитваха да ме убият, както и аз тях. Не бях виждал дракон в човешка форма от доста време и никога такъв, който опитва да се впише в средата. Все пак се чудех дали не си губя времето с всичко това.

Странно, но установих, че не ми пука. Задната седалка на фолксвагена беше много тясна и слабият крак на Ембър се опираше в моя, факт, който усещах доста осезателно, докато колата подскачаше по тесния черен път. По едно време гумите се удариха в камък или дънер и подскочихме толкова силно, че главата ми се удари в тавана, а Ембър едва не се озова в скута ми.

— Извинявай. — Тя се отдръпна, но опря ръка на бедрото ми и всичките ми нервни окончания застанаха нащрек. Забелязах, че бузите ѝ леко порозовяха, и усетих как кожата ми се сгрява. Смущение или... нещо друго? Не бях се срещал с много цивилни, особено с момичета на моята възраст. В Ордена имаше жени, но те не участваха в битките — събираха разузнавателни данни, водеха документацията, спасяваха изгорените от дракон войници. Те бяха изключително важни за Ордена, но в „Свети Георги“ нямаше жени войници. Тристан не се притесняваше да говори с момичета, но когато аз се изправех пред представителка на нежния пол, обикновено се оказваше, че нямам какво да кажа, затова се опитвах да ги избягвам.

Мисията — припомних си. — Фокусирай се върху мисията.

Не можех да се разсейвам заради това момиче. Не можех да си позволя да мисля за нея по друг начин, освен като за мишена. И определено не можех да си позволя да мисля, че ще я докосна, за допира на кожата ѝ и топлите ѝ пръсти на крака ми.

Втренчих се през прозореца, като нарочно насочих мислите си към друго. Към каквото и да е, само да се разсея и да не мисля за момичето до мен.

Фолксвагенът най-сетне спря с потреперване в голямата сянка на няколко палми. През пролуката между два бодливи храста се виждаше празна ивица пясък и примамливият океан — с поръбени с бяла пяна вълни. Слязох от колата и слънцето веднага напече голите ми рамене. Ембър слезе след мен, прозя се и покри устата си с ръка.

— Да не си купонясвала снощи, Ем? — подразни я Лекси, докато помагаше на Калвин да свали сърфове от покрива. — Нали знаеш, че ако някой път си легнеш преди зазоряване, ще можем да караме сърф и сутрин. Просто казвам.

— Все едно ти ставаш преди обед — сопна се Ембър. Не показва да е притеснена, но долових несъответствието с думите ѝ тази сутрин. Ембър не ставаше рано; дори приятелите ѝ знаеха това, но те вероятно мислеха, че спи. Никой не виждаше нея и брат ѝ преди обед.

Защо беше навън тази сутрин, сама? Откъде се връщаше?

— Ето — тя свали една синя дъска от покрива и ми я подаде. Взах я объркан и Ембър се усмихна: — Днес ще е твоя. Бъди добър с нея. Преживяла е много.

Кимнах и хванах дъската под мишница, както я бях виждал да прави. Беше изненадващо лека и по повърхността ѝ имаше доста вдлъбнатинки и драскотини. Калвин взе една чисто бяла дъска и тръгна към спокойно и уверено към водата. Останалите го последвахме. Ембър и Лекси вървяха от двете ми страни и ми обясняваха основите на сърфирането.

Опитвах се да слушам, но те говореха едновременно и едната довършваше изреченията на другата, затова не се разбираше много. Така и не научих нищо, докато не стигнахме до плажа и Ембър се обърна към мен.

— Добре! — обяви тя и пусна дъската си на пясъка с тихо тупване. — Ще започнем оттук.

— Тук ли? — Озърнах се към океана, където Калвин вървеше към вълните, без да поглежда назад. — Останах с впечатлението, че се сърфира във водата.

Лекси се изкикоти, а Ембър ѝ се намръщи.

— Така е, разбира се. Но трябва да научиш много неща, преди да яхнеш вълна. Гребане, баланс, синхрон, такива работи. По-лесно е да се започне на сушата.

— Иначе ще си като Ембър и все ще падаш във водата — добави Лекси. — Защото тя беше твърде нетърпелива, за да започне на брега.

— Тихо, Лекси — каза Ембър. — Съгласих се да дойдеш само защото обеща да не ми пречиш. — Изглежда я кръвнишки и Лекси пак се засмя. Усетих, че ми се иска да я няма и да сме само двамата с Ембър в този малък залив. Щях да се концентрирам по-добре и да

науча повече, ако имах само един учител и Лекси не надничаше постоянно над раменете ни.

Поне така си казвах.

Ембър въздъхна. Обърна се към мен и посочи дъската.

— Сложи своята до моята. Ще ти покажа как да гребеш, да хванеш вълна и да се изправиш. След това се справяш сам. Балансът се постига с времето и с практиката.

Под нейно ръководство се научих да лежа по корем на дъската и да гребя с ръце, за да хвана вълна, после бързо скачах в клекнало положение, за да я яхна. Научих най-добрата позиция на тялото при сърфиране — присвити колене с равномерно разпределена тежест — и как да извивам дъската, когато хвана вълна. Ембър беше много търпелив учител, внимателно коригираше стойката ми, когато беше нужно, и отговаряше на въпросите ми. Веднъж докосна ръката ми, за да ми покаже една техника, и тръпката от пръстите ѝ се задържа дълго по кожата ми. Лекси понякога се обаждаше, или за да потвърди думите на Ембър, или да я подразни, но до края на урока почти бях забравил за нея.

— Добре — обяви Ембър и ме погледна доволно. Мярнах искрица на възхищение в зелените ѝ очи, когато ми се усмихна. — Мисля, че го схвана. Всъщност съм сигурна, че си природен талант или ме излъга, че никога не си го правил. Ще се почувствам много глупаво, ако се окаже, че си шампион по сърф от Уаймеа или нещо подобно.

Срещнах погледа ѝ.

— Никога не съм го правил. — Тя ме погледна със съмнение и аз вдигнах ръце. — Заклевам се.

— Тогава защо имам усещането, че ще хванеш вълна и ще ни смаеш още с първия си опит?

— Може би защото имам изключителен учител.

Тя изсумтя.

— Ласкателствата няма да ти помогнат, господине. Имам брат, който постоянно опитва това у дома, така че съм имунизирана към подобни неща. — Но все пак малко се изчерви и аз едва се сдържах да не се усмихна.

— Е, идва моментът на истината — обяви Лекси, взе си дъската и ни се ухили. — Време е да опита.

15

ЕМБЪР

Гарет взе дъската си и се обърна към мен в очакване.

И за около стотен път този следобед, щом го погледнах, стомахът ми странно подскочи. Косата му сияеше на слънцето, изваяните му ръце и рамене бяха много впечатляващи. Както и загорелите гърди и корем. Момчето определено тренираше или вършеше нещо физическо в свободното си време. Не се сдобиваш с такова тяло с мързелуване.

И макар че той отричаше, все си мислех, че е сърфирал и преди. Беше толкова грациозен, знаеше точно къде да сложи краката си, как да балансира на дъската. Дори на пясъка си личеше, че ще се справи добре във водата, може би повече от добре.

Или грешах. Вероятно вълната щеше да го повали, както се случи с мен при първия ми урок. Със сигурност нямах намерение да го карам да язди големи вълни, но никой не взима просто дъската и не сърфира безгрижно по вълна при първия си опит.

— Хайде — казах му и взех сърфа си. — Показах ти всичко необходимо, сега просто трябва да го направиш.

Той ни последва без колебание във водата и се отдалечихме с гребане на около стотина метра от брега. Както винаги, докато плавах на дъската наред блестящия океан, усетих въодушевление. Не можех да полетя, но това — устремът, тръпката от риска, адреналинът — определено се доближаваше до летенето. Поне то ми беше останало.

Внезапно си спомних Кобалт, как се реех с него над бурния океан, как яздехме вълните, и усетих тъга и съжаление. Никога нямаше да се повтори. А това означаваше, че няма да го видя отново.

— Ембър? — гласът на Гарет прекъсна меланхолията ми. Беше съвсем близо, поклащаше се по водата и металният му поглед не се откъсваше от мен. — Добре ли си?

Пак онази тръпка, но не й обърнах внимание.

— Да — усмихнах му се аз. — Добре съм. Просто... гледам за вълни.

— Това е чудесно. — Той отвърна на усмивката ми. — Защото трябва да ми покажеш как се прави. Урокът още не е свършил, надявам се.

Тези очи. Усещах как ме пронизват, сякаш, ако не избягах от погледа му, щеше да ме отвори, за да види какво има вътре. Дълбоко в мен драконът се размърда и изръмжа. Не харесваше този човек. Може би я плашеше или пък интензивността на погледа му ѝ напомняше за хищник. Или усещаше, че ако го гледам още малко, ще се изгубя в тези очи с цвят на буря и ще забравя напълно за един златоок отцепник, който ме чака в мрака.

— Ето една добра! — обяви Лекси.

Откъснах очи от Гарет и се вгледах във водата. Към нас се носеше и уголемяваше една вълна. И не беше от малките. Не чак гигантска, но определено не беше „бебе“, както бях обещала на Гарет.

Е, какво да се прави.

Извих дъската, Лекси направи същото и Гарет последва примера ни.

— Когато ти кажа — обърнах се към него, легнала по корем на дъската, — ще гребеш точно както ти обясних. Ще гребеш, сякаш животът ти зависи от това, и няма да поглеждаш назад.

Очите ни се срещнаха за миг. Не видях страх или колебание на лицето му, само увереност, въодушевление и доверие. Дъхът ми секна, но тогава вълната се издигна над нас и аз им извиках да тръгваме.

Започнахме да гребем. Стигнах първа до билото на вълната и само за миг увиснах там, а дъската ми залюля на върха. После носът на сърфа се спусна надолу, аз скочих на крака и започнах да падам.

Вятър и пръски ме жилеха и рошеха косата ми. Не виждах нищо, освен океана и носа на дъската ми, който пореше водата.

И тогава Гарет се плъзна покрай мен, дъската му вдигна пяна. Така се стреснах, че едва не паднах, но бързо възстанових баланса си и започнах да го наблюдавам с крайчеца на окото си. Стоеше на дъската точно както го бях научила, с присвити колене и леко вдигнати ръце, а косата му се вееше на вятъра, докато той се спускаше по вълната. Обзе ме гордост и насочих дъската си към него. Изравнихме се.

— Направи го! — извиках, но вероятно гласът ми потъна в рева на вълната зад нас. Гарет вдигна глава и се усмихна зашеметяващо, а моето сърце почти спря. Не го бях виждала да се усмихва, не и

истински. Усмивката го променяше напълно. Той беше създание от светлина, енергия, сила и адреналин и беше невероятно красив.

Зад нас вълната се зави, стовари се с рев и сред облак от пяна и изгуби яростта си по пътя към плиткото. Все още на дъските, ние се насочихме към брега, докато не изгубихме инерция и Гарет скочи от сърфа си. Водата му стигаше до кръста. Дишаше тежко и цялото му лице светеше от онази развълнувана усмивка, когато се обърна към мен.

— Беше невероятно — възкликна той. Аз му се усмихнах и слязох при него, дъските ни чукнаха носове зад нас. — Не бях изпитвал... искам да кажа... — Поклати глава и от мократа му коса полетяха пръски. — Невероятно е...

Засмях се. Харесваше ми да го виждам такъв, неовладян и свободен. Обикновено беше много резервиран и се чудех дали изобщо някога се е забавлявал в живота си.

— Късметът на начинаещия. Но дотук беше с лесното — следващия път ще хванем истинска вълна.

— Хей! — Лекси доплава до нас, възседнала дъската си. — Какво става, ще го направим ли пак, или не?

Погледнах към Гарет. Той се усмихна, изглеждаше нетърпелив като дете, когато грабна дъската си и се обърна към вълните.

— Да, да го направим отново.

Раждането на нов сърфист — помислих си самодоволно и ги последвах във водата. — Да се надяваме, че не съм създала чудовище.

Сърфирахме цял следобед. Гарет се учеше невероятно бързо, научи се и да забелязва приближаващите вълни, като накрая пропускаше твърде малките. Падна един-два пъти, но всички падахме, а и очаквах да пада много по-често, особено при големите вълни. Дори след едно много гадно потапяне, той се изправи, изтръска водата от косата си и пак нагази към приборя.

Слънцето вече бе ниско и червенееше над водата, когато най-сетне спряхме, а Калвин се върна при нас. Беше сърфирал надолу в залива. Умирах от глад, бях изморена и малко понатъртена от падането от сърфа, но Гарет не искаше да се връщаме. Беше ненаситен. Наистина бях създала чудовище.

— Може ли пак да го направим? — попита той съвсем сериозно, докато товарехме дъските върху колата.

Погледнах го и стомахът ми пак затанцува от вперените в мен очи и спокойното, щастливо изражение на лицето му.

— Разбира се! — усмихна се и дръпнах ремъка. — Кога искаш?

— Утре — отвърна веднага. — Ако нямаш нищо против.

Исках повече от всичко да го видя отново, може би този път насаме, но за нещастие...

— Не мога утре, Гарет. Утре е рожденият ден на Кристин и ще се срещнем в мола, за да гледаме как пазарува, искам да кажа... така де, да се помотаем. Съжалявам. — Поне се надявах да успея да ида. Страховитата дама от „Нокът“ определено съсипваше утрините ми, затова важните неща като сърфирането и мотаенето с приятели оставаха за следобеда. Слава богу, и Кристин и Лекси не бяха от ранобудните.

— Ела с нас! — извика Лекси от другата страна и надникна над покрива на колата. — Кристин няма да има нищо против и сигурно ще доведе някой, затова няма да си единственото момче. За жалост моят преуморен брат няма да се присъедини.

Калвин дори не вдигна поглед от дъската си.

— Да се мотаеш из мола с момичета, които пискат, щом видят дрехи или момчета? Е, много ще се забавляваш.

Не му обърнах внимание, концентрирах се върху Гарет.

— Ние ще сме там утре следобед. Ела, ако искаш.

— В мола? — На лицето му се появи лека тревога и старата предпазливост се завърна, като втора кожа. — Не знам... може би.

Опитах се да прозвуча небрежно:

— Е, ако си промениш решението, добре си дошъл. Ако е по обед, потърси ме в „Панда Гардън“, на етажа със закусвалните, или в „Синабон“.

— Ако е преди обед, ще се ориентираш по роптаенето на Ембър, която ще е гладна — добави Лекси и избегна камъчето, което хвърлих по нея. Ударих Калвин и си спечелих възмутена въздишка и заповед да се качвам в колата, преди да е вързал и нас на покрива. Подчиних се, малко ми беше криво, че такъв невероятен ден трябваше да свърши, но искрената усмивка на Гарет, докато сядахме отзад, беше достойна компенсация.

При „Смути Хът“ спряхме до черния джип на Гарет и аз се вгледах печално в нашия красив ученик.

— Е — въздъхнах, когато Лекси слезе и стъгна седалката напред, за да мине Гарет. — Ще се видим. Ако не утре, тогава... по някое време. — Наведох се напред, защото си спомних нещо, докато той слизаше от колата. — И да не забравиш, партито на Кристин е тази събота. Може да се видим там, нали?

— Може. — Той спря и се обърна към мен, сивите му очи ме гледаха напрегнато. — Благодаря ти за днес — рече тихо. — Аз... забавлявах се. — Сякаш думата му беше непривична. Усмихна се и усетих как в мен се разлива топло сияние, макар че драконът ми изсъска с отвращение.

— Няма защо — отвърнах и той си тръгна.

След няколко минути седях в същото ъглово сепаре и ядях голям хотдог със сирене, докато Лекси отпиваше от чашата си и ми хвърляше многозначителни погледи през масата. Преструвах се, че не забелязвам, докато Калвин не стана да се нареди за втори хамбургер, а тя се наведе напред ухилена.

— Хлътнала си по него!

— Какво? — Едва не се задавих, когато вдигнах очи да я изгледам. Лекси ме зяпаше самодоволно й аз само поклатих глава. — Гарет ли имаш предвид? Въобразяваш си. Не знам за какво говориш.

— Не те бива в лъжите, Ем. — Тя извъртя очи и посочи към вече празния паркинг, където преди минути бе стоял джипът на Гарет. — Признай си. Когато те погледне, винаги се усмихваш. А когато яхна първата вълна с теб? — Тя вдигна тънките си вежди. — Беше готова да му скочиш.

— Ти си откачена — обявих аз, защото не беше вярно. Не можеше да е вярно. Аз бях дракон. Не можех да си падна по човек. Красив, атлетичен, надарен човек, но все пак човек. Беше невъзможно. Нашата раса цени красотата, таланта, грацията и интелигентността, но не се привързваме емоционално, особено към човешки същества. „Нокът“ бяха пределно ясни по въпроса: драконите не се влюбваха, дори в дракони.

Лекси изсумтя, явно неубедена.

— Както и да е. Отричай, щом искаш. Но според мен знаеш, че съм права. И още нещо. — Тя се наведе пак през масата, сякаш доверяваше най-голямата тайна на света. — Мисля, че и той те харесва.

16

ГАРЕТ

— Ето те най-сетне — рече Тристан, когато влязох в апартамента и хвърлих ключовете на плота. — Ако ще правиш такива номера, ще ни трябва втора кола. Наложил се да вървя пеша километри по брега, за да намеря къщата на момичето. Изглежда съвсем обикновена, но трябва да влезем вътре. — Погледна мокрите ми дрехи и коса и изви вежда. — „Урокът“ е минал добре, предполагам?

Потиснах усмивка, защото си спомних тръпката от следобед, притока на адреналин в мига, щом хванах вълната както трябва и я яздох чак до брега.

— Определено.

— Аха. Сигурно е минал отлично, защото се хилиш като идиот. Толкова щастлив съм те виждал само когато взводът ти спечели цял месец без дежурства в кухнята.

Свих рамене, без да отричам, и Тристан поклати глава.

— Е, какво откри? Тази Ембър нашият дракон ли е?

— Не зная.

— Не знаеш. Прекара с нея цял ден, как така не знаеш?

— Не говорихме много.

— Имаше цял следобед! Какво правихте шест часа?

— Съжалявам. — Скръстих ръце. — Следващия път ще се опитам да водя разговор, докато балансирам на дъска по триметрова вълна.

Тристан примигна.

— Охо, умникът Гарет се завърна. Явно си прекарал добре. — Не отговорих, той въздъхна и седна на дивана. — Виж, партньоре. Радвам се, че си се забавлявал. Господ знае, че си го заслужил. Но това не е ваканция. Тук сме с една цел, а тя е да открием и убием дракон. Знаеш го. Внедряването в тази група и сърфирането — добре, стига да ни приближава до дракона. Ако не е така, значи е загуба на време и трябва да насочим усилията си другаде.

— Знам. — Извърнах се унило. Прав беше, разбира се. Не беше типично за мен да забравя задачата си заради мимолетно разсейване. — Съжалявам. Следващия път ще запазя концентрация.

Тристан кимна и се облегна на дивана.

— Предполагам, че ще има следващ път. Възнамеряваш да се видиш пак с нея, нали?

— Утре — отвърнах, решен да довърша мисията. Щях да открия дракона. И да го убия. Чисто и просто. — Ще се видя с нея и останалите в мола.

17

ЕМБЪР

— Ембър, не ядеш. Да не ти е зле?

Вдигнах глава от чинията, в която човърках унило варения омар. Първо на първо, не обичам морска храна. Драконите са месоядни, седемдесет процента от диетата ни трябва да се състои от месо и Сара се грижеше да се храним добре, но според мен омарите не са храна. Те са големи буболечки, които живеят под водата, освен това грозни буболечки.

Все пак тази вечер липсата ми на апетит нямаше нищо общо с мутиралата водна буболечка.

— Ами — започнах аз, като дръпнах една от големите щипки, която още бе прикачена към бронирания труп на омара. Ама наистина ли очакват да ям това нещо? — Всъщност съм малко изморена — добавих, защото ако кажех, че не съм гладна, щяха да се притеснят, поне Данте веднага щеше да заподозре, че става нещо. Заради гадния радар на близнаците. — Нищо ми няма. Цял ден сърфирах и паднах няколко пъти, това е.

Лиам остави вилцата си и сви вежди към мен.

— Знаеш, че не искаме да се излагаш на опасност, Ембър — каза той напрегнато. — Ние сме твои настойници и не можем да рискуваме да се нараниш, докато си при нас. Позволих ти да продължиш със сърфа, защото обеща, че вече няма да правиш глупости, но ако все още се излагаш на опасност, ще ти забраня напълно.

— Какво? — настръхнах аз и едва не му се озъбих. — Не можеш да го направиш!

— Аз не, но „Нокът“ могат. — Лиам ме изгледа сурово и ме посочи с вилцата си. — Не ме гледай така, момиче. Може да си дракон, а аз просто човек, но докато „Нокът“ не решат друго, съм отговорен за теб. Трябва само да им се обадя и да кажа, че се излагаш на опасност, и на сутринта ще дойдат да те приберат. — Изгледа ме

предизвикателно. — Не си първото безразсъдно малко, което се налага да върна в организацията. Не мисли, че няма да го направя отново.

Разгневих се и бях готова да кажа на Лиам какво може да направи с телефонното обаждане, но улових погледа на Данте. *Не създавай проблеми* — умоляваха очите му. — *Не прави нищо, което ще ги накара да ни върнат обратно. Стегни се и следвай правилата.*

Отпуснах се и станах от масата.

— Вече не съм гладна — измърморих, не ми пукаше какво ще си помислят.

— Сутринта си на тренировка, Ембър — извика Лиам, докато излизах от кухнята. — Ще съм пред стаята ти точно в пет, за да се уверя, че си будна.

— Нямам търпение — отвърнах с възможно най-много сарказъм и затръшнах вратата.

Кипях тихо няколко минути, изкушавах се да се измъкна през прозореца и да ида на плажа, за да поия вълните просто напук. Кой беше Лиам, че ще ми забранява да сърфирам? Да ми забранява нещо, което обичам? И не само това, но и вълните бяха единственото, което ме възпираше да летя; ако не разполагах с този отдушник, вероятно щях да се измъквам всяка нощ, за да летя с дракона отцепник.

Изсумтах. Може би наистина трябваше да го направя.

Не ми беше нужен Кобалт, за да летя всяка нощ. Можех и сама. И Лиам нямаше да може да ме спре.

Вероятно затова Кобалт е станал отцепник — помислих си горчиво, загледана през прозореца. Чувах океана в далечината, как шушне по пясъка, и недоволството ми нарасна. — Защото всички тези глупави правила са го задушавали. Не може да се Преобразяваш, не може да летиш, о, и да не забравяме садистичната учителка, която ти вгорчава живота без никаква причина.

На вратата тихо се почука и аз въздъхнах.

— Отворено е, Данте.

Вратата изскърца и брат ми влезе в стаята, изглеждаше загрижен.

— Здравсти. — Затвори вратата след себе си. — Добре ли си?

Не, не бях. Още кипях от гняв и сега го насочих към единствената налична мишена.

— Много ти благодаря, че ме защити — сопнах се и той се намръщи. — Можеше да кажеш на Лиам, че не се излагам на риск,

като сърфирам — знаеш колко съм добра. Сега ще трябва да се крия, за да ида на плажа. Що за брат си?

Той присви очи.

— Бях по-загрижен да не се скараш с Лиам и да ни изпратят пак в „Нокът“. — Погледнах го и той ме изгледа подразнено. — Не схващаш, нали? Това не е ваканция, сестричке, не и за нас. Ние не сме човеци и не сме тук, за да се забавляваме. Това е изпитание и те наблюдават всяко наше движение, за да се уверят, че няма да прецакаме нещата. Ако се провалим, ще ни върнат за повторно обучение. Пак в пустинята, наскрел ницото. — Той скръсти ръце с мрачно изражение. — Помниш ли? Помниш ли какво беше? Наистина ли искаш да се върнеш там?

Потреперих. Да, помнех. Изолацията, скуката, все една и съща гледка всеки божи ден — само прах, шубраци и камънаци, докдето поглед стига. И самотата. Освен учителите, пазачите, които обикаляха покрай оградата, и оценителите, които идваха всеки месец, за да следят напредъка ни, не виждахме друга жива душа. Никакви приятели, никакви деца на нашата възраст, никаква компания. Само ние, два малки дракона срещу целия свят.

Не исках да се върна там. Достатъчно зле беше, когато за мен външният свят бе само образи по телевизията или снимки в учебника. Сега, когато вече бях живяла в него, щях да откача, ако ме върнеха там.

Тръшнах се на леглото и изстенах:

— Не. — Знаех, че е спечелил този рунд. — Не искам.

Той седна в края на леглото, подвил крак под себе си.

— И аз не искам — рече тихо. — Ти си ми сестра. Винаги сме били сами срещу всички. Но правилата тук са различни. Преди можехме понякога да се измъкваме и да се Преобразяваме, и на „Нокът“ не им пукаше — защото нямаше кой да ни види извън организацията. Но сега? — Поклати глава. — Не можем да си позволим никакви грешки. Не можем да нарушим правилата дори веднъж. Ще изгубим повече от сърфирането и стоенето до късно. „Нокът“ ни изпитват и аз няма да се проваля.

Стомахът ми изстина, макар че успях да се усмихна леко.

— Знаеш ли, че преди беше забавен брат? — На когото можех да се доверя. Защо вече не говориш с мен, Данте? Дори още не знам какво вършиш с твой обучител всеки ден.

Той изсумтя и заприлича пак на себе си.

— Пораснах. Може и ти да опитаеш някой път. Не мисля, че ще ти навреди. — Стана, разроши косата ми и отдръпна ръка, преди да я плесна. Изгледах го сърдито, когато тръгна към вратата, но щом хвана дръжката спря.

— И още сме сами срещу всички, сестричке — каза съвсем сериозно, като ме гледаше през рамо. — Трябва да се грижим един за друг, а това означава да правим онова, което ще е най-доброто за бъдещето ни. Дори ако другият понякога не е съгласен. Ще го запомниш ли?

— Дааа — въздъхнах, но най-вече за да излезе от стаята ми. В думите му имаше странна заплашителна нотка, макар че не можех да разбера защо. Внезапно ми се прииска да се махне. — Ще запомня.

Той ми се усмихна леко и някак кухо, и вратата се затвори след него.

Щом останах сама, аз се отпуснах по гръб и се втренчих в тавана. Напоследък утрото настъпваше твърде бързо. Трябваше да стана призори — отново, — за да участвам в поредното мъчение на Страховитата дама от „Нокът“. Последното, с войниците и пушките, беше, меко казано, шокиращо. Макар че все пак бе за предпочитане пред предишните безсмислени задачи, за които вече подозирах, че нарочно са били такива — за да прекършат духа ми и да ме научат да не се противя на заповедите, колкото и тъпи да изглеждат. Ако просто мълча и върша вбесяващите неща, които тя ми нареди, ще свърши по-бързо.

За нещастие не ме биваше особено в мълчането и следването на заповеди, особено ако са безсмислени. А сега исках да знам защо моята учителка бе започнала тази откачена игра на война. И преди бях любопитна, но срещата с един дракон отцепник засили решителността ми. Ако „Нокът“, моята инструкторка, моите настойници и дори моят брат не искаха да ми кажат нищо, тогава се налагаше да го науча сама.

Стоях в стаята си, слушах музика и чатех с Лекси, за да убия времето, докато всички в къщата си легнат. В 11:45 изключих компютъра, отидох на пръсти до вратата, откряхнах я и надникнах.

Къщата беше тиха и тъмна. Лиам и Сара си бяха легнали, а от мрака под вратата на Данте разбрах, че и той е сторил същото. Надявах

се наистина да е заспал; може би гадният радар, настроен на моята честота, изключваше по време на сън.

Промъкнах се по стълбите възможно най-тихо, като избегнах третото скърцащо стъпало, прекосих озарената от луната кухня и отворих вратата към мазето. В ъгъла му вратата към тайния тунел беше заключена, но тя вече изобщо не ме интересуваше. Не и когато някъде зад тези бетонни стени имаше цяла стая, в която се криеха безброй тайни. За „Нокът“, за моите настойници и за мен.

Няколко минути се озъртах наслуки, щеше ми се да можах да се Преобразя, за да виждам в тъмното. Не открих никакви панели, лостове, тъчпади, нищо, което би могло да подсказва за тайно помещение, и след като огледах стените и не намерих друго, освен плесен и един-два паяка, бях готова да се откажа. Може би Кобалт грешеше или си измисляше.

Чакай малко. — Спрях, подразнена на себе си и се обърнах да огледам по-внимателно мазето. — Ако „Нокът“ наистина са сложили някъде панел, мислиш ли, че ще е на видно място? Стига, Ембър, използвай мозъка си и стотиците шпионски филми, които си изгледала. Панелът ще е скрит, също като стаята. Може да е в стенен сейф или под някой плот, или зад картина...

Но тук нямаше картини, плотове и или нещо друго, зад което може да се скрие панел. Стените бяха голи.

Освен...

Обърнах се, тръгнах към сивата кутия с бушоните и отворих вратата. Черните превключватели се нижеха в съвършено прави линии и до всеки имаше надпис за коя верига е.

Само един в дъното не беше отбелязан.

С надеждата, че съм на прав път и че няма да предизвикам късо съединение, аз го натиснах.

Чу се щракане и малка част от стената под таблото се плъзна встрани.

Ухилих се триумфално. Е, видя ли? Тук е. В бетона бе вграден малък бял панел, обикновен тъчпад, като на охранителните системи. Под бутоните с цифри имаше светеща зелена ивица, на която пишеше заключена с дигитални черни букви. Сърцето ми започна да бумти в гърдите. Истина беше. Кобалт бе прав.

Да се надяваме, че е прав и за кода.

Набрах осемцифрения код и зачаках.

Чу се съскане, после част от стената до пералнята се раздвижи и завъртя като вход за таен проход в шпионски филм. Помещението зад нея беше тъмно, но просветваше слабо зелено сияние.

За миг останах на мястото си, зяпнала въртящата се врата като идиотка, докато панелът не записука предупредително и подвижната част от вратата започна да се затваря.

Олеле. Действай, Ембър!

Хукнах натам и се шумгнах в отвора почти в последния момент. Когато панелът се затвори след мен със съскане, ми хрумна, че съм се озовала в капан, но после видях помещението.

— Какво... — примигнах смаяна и се огледах. Това определено не беше мазето, не беше и тайният тунел с груб бетонен под и слабо осветление. Приличаше повече на сцена от „Стар Трек“ или „Военни престъпления“. Цялата стена в дъното представляваше гигантски екран, който сега беше тъмен, но изображенията на него сигурно бяха в реален ръст. Подът бе покрит със сияещи черни плочки, които отразяваха мигащите светлини на дълга компютърна конзола по протежението на стената. До отсрещната стена...

Стомахът ми изстина. В единия ъгъл имаше нещо като голяма метална килия. Не точно клетка, но много, много приличаше. В горния ѝ край видях малки решетести прозорчета, стените бяха огнеупорни, а през двойните врати можеше да мине кон. Или преобразен малък дракон.

— Какво е това, по дяволите? — прошепнах и пристъпих навътре в стаята. Вече ме болеше да се кокоря така. Не можех да повярвам, че това място се намира точно под малкия крайбрежен град и никой няма представа. „Нокът“ не бяха споменавали за нищо такова. Кобалт беше прав.

Е, за какво още е прав?

Погледът ми спря на конзолата и безбройните мигачи светлини по нея. Видях стол пред по-малък екран, с клавиатура пред него, и тръгнах натам. Ако успеях да вляза във файловете на „Нокът“ или в пощата на настойниците ми, вероятно щях да открия какви ги вършат. Или поне да разбера какво точно искат от мен и от Данте.

Едва направих няколко крачки, когато вратата изсъска зад гърба ми и осъзнах, че някой идва.

Гадост. Обърнах се и се хвърлих към единственото скривалище, което видях — отворената врата на клетката, — и се притиснах към студената метална стена. В клетката беше тъмно; само няколко снопчета светлина се процеждаха през зарешетените прозорчета в горната част, и аз потреперих. Не можех да си представя да ме затворят в това нещо, като дракон или не.

Надникнах през откритата врата и видях Лиам и Сара да минават за миг в полезрението ми, после продължиха към дъното на стаята. Столът изскърца, някой седна на него и се чу потракване и щракване. Светлината през прозорците потрепна, стана по-силна и аз разбрах, че огромният екран се е включил.

— Докладвай — изтътна дълбок мъжки глас с рязък маниер, като на моята учителка. Дори в килията подскочих. — Какъв е статусът на Ембър и Данте Хил?

Замръзнах, внезапно ме достраша дори да шавна. Не виждах екрана, разбира се. Трябваше да се издърпам и да погледна през решетките, но не исках да рискувам. Но и без да го виждам знаех, че говори дракон. Вероятно някой от ръководството на „Нокът“, макар че не бях срещала такъв лично. Драконите, които управляваха организацията, бяха много сдържани относно местонахождението си, защото се страхуваха, че Ордена ще ги погне. Защо някой високопоставен от „Нокът“ ще пита за мен и за Данте? Притиснах се до стената, стаих дъх и наострих уши.

— Данте се адаптира добре, сър — каза Лиам, гласът му беше напълно безстрастен. — Справя се добре с хората и в социалния кръг, който си изгради. Следва правилата и разбира какво се очаква от него. Не очаквам проблеми с внедряването му.

— Добре — рече гласът, но без да изразява задоволство или похвала. — Както и предполагаме. А какво става с Ембър Хил?

— Ембър — започна Лиам и гласът му леко се изостри, — е малко по-... проблематична. Намери приятели и се адаптира добре, но... — Замълча.

— Но е безразсъдна — намеси се Сара, сякаш вече не издържаше да мълчи. — Нарушава правилата и се включва в опасни дейности. Оспорва авторитета ни и постоянно се опълчва на инструкторката си. Всъщност мисля, че не е направила нещо драстично единствено заради

Данте. Той я озаптява, но се опасявам, че дори той няма да може да я контролира за дълго.

Гласът мълчеше, явно обмисляше информацията, а аз прехапах устна и наредих на сърцето си да не препуска така. Сега ли щяха да решат да ме върнат за повторно обучение? Сама? Стомахът ми се сви. Не можех да го направя. Не можех да се върна там. Особено без Данте. Щях да умра от скука и самота.

— Нарушила ли е някакви правила? — попита най-сетне гласът и вътрешностите ми се свиха още повече. Ако Данте им бе казал, ако знаеха за нощта с Кобалт, с мен беше свършено.

— Не — отвърна неохотно Лиам и аз се отпуснах облекчена. — Доколкото знаем. Но тя е истинска бомба със закъснител...

— Тогава ще я наблюдаваме по-внимателно — прекъсна го гласът. — Ембър Хил може да е опасна за организацията или просто да се възползва от непривичната за нея свобода. Не е необичайно за малките. По-добре да го направи сега, за да може да се концентрира върху обучението си занапред. Това не е основателна причина да я изтеглим, след като сами признавате, че не е нарушила никакви правила.

Ох. — Примигнах от изненада. — Това... беше изненадващо разумно. Може би „Нокът“ не са чак толкова зли, колкото Кобалт ги изкарва.

— Ами отцепникът? — попита внезапно Сара и кръвта ми се вледени. — Може още да е наоколо. Ако Ембър или Данте се натъкнат на...

— За отцепника — прекъсна я гласът — има кой да се погрижи. Той не е ваш проблем. Миналия месец, когато бе забелязан за първи път, нашите агенти установиха, че е напуснал града. Едва ли ще се върне, но ако го видите или някой от поверениците ви го спомене, ще ни информирате незабавно. Ясно ли е?

Данте — помислих си, когато настояниците ни отвърнаха, че им е ясно. — Ти си бил, нали? Ти си им казал за Кобалт. Ето защо той си тръгна и инструкторите дойдоха на следващия ден. Ти си бил.

— Ще говорим с учителката на Ембър, за да насочи енергията ѝ в по-продуктивна посока — продължи гласът.

— Има ли други проблеми?

— Не, сър.

— Много добре. — Представих си как се отдръпва назад и маха с ръка. — Свободни сте.

Екранът просветна и потъмня. Лиам и Сара веднага се обърнаха и тръгнаха към тайната врата, без да поглеждат в моята посока. Надникнах от килията, видях ги как натискат един бутон, за да отворят вратата, и изчаках няколко минути след като тя се затвори след тях, преди да избягам и аз. Изтичах по стълбите и влязох в стаята си, благодарна, че не съм събудила никакви любопитни братя и подмолни настойници. Никой не дойде да ме провери и аз се свлякох на леглото, а чутото се въртеше в ума ми. „Нокът“, моите настойници, моята учителка, Данте.

И отцепникът.

Добре, Кобалт — помислих си и пак усетих тръпката по гърба си. — Беше прав. „Нокът“ не ни казват всичко. Вече спечели пълното ми внимание. Надявам се да те видя отново, за да те питам за това.

18

ГАРЕТ

— Е, значи вече имате потенциална мишена.

На екрана на компютъра лейтенант Габриел Мартин се облегна зад бюрото си и събра замислено пръсти. С Тристан бяхме в малката кухня на апартамента, пред отворения лаптоп на плота. Тези седмични доклади бяха рутинни, съобщавахме в щаба как върви мисията ни, но тази нощ бе различно. Тази нощ вече имахме име — Ембър Хил — повтори Мартин и събра вежди. — Накарах разузнаването да направи повторна проверка на нейното минало и на това семейство за някакви несъответствия. Казахте, че има брат?

— Да, сър — отвърна Тристан. — Но може да са отгледани заедно и да са внедрени тук, за да ни объркат, защото знаят, че ще търсим единична мишена.

— Възможно е — съгласи се Мартин. — „Нокът“ винаги ще търсят нови начини да скрият поколението си. Говорихте ли с някой от настойниците й, влязохте ли в къщата?

— Не, сър — отвърна Тристан. — Но Гарет установи връзка с момичето. Ще се срещне с нея утре.

— Добре — кимна Мартин и ме погледна. — Ами ти, войнико? Какво мислиш за момичето?

Постарах се гласът и изражението ми да са неутрални.

— Досега не съм установил нищо, сър. Тя не ни е дала никакво доказателство. Затова не мога да отговоря категорично.

— Забрави за доказателството тогава. — Мартин присви очи. — Понякога трябва да вярваш на инстинктите си. Какво ти казват те?

— Ами... — Замълчах, спомних си усмивката на Ембър и как очите й просветваха, когато беше ядосана или развълнувана. Онази нетърпелива, непокорна усмивка, която казваше, че няма да се спре пред нищо. Странното усещане в стомаха ми, когато срещнех погледа й. Привидно се държеше като всички останали; нищо не говореше, че не е обикновено момиче.

Но инстинктите, които ме бяха опазили на бойното поле, твърдяха друго. Ембър беше различна. Може би заради нейната страст, заради яростната решителност, която така често бях виждал в създанията, с които се сражавах. Упоритият отказ да умрат, който ги правеше толкова опасни врагове. Или че понякога, когато ме погледнеше, долавях в зоркия ѝ поглед нещо, което не беше съвсем... човешко. Не можех да го обясня и знаех, че Ордена никога няма да приеме това като валидна причина за елиминиране на заподозрян. Но Мартин не искаше доказателство. Той разбираше, че понякога войниците трябва да правят чисто интуитивен избор. А моите инстинкти рядко ме лъжеха.

— Мисля, че може да е внедреният дракон сър — отвърнах аз.

Макар че, за първи път, се надявах да греша.

Мартин кимна сериозно.

— Е, ще видим какво ще излезе от тази информация — каза той. — Себастиан, сега целта ти е да се сближиш възможно най-много с момичето. Опитай се да влезеш в дома ѝ. Базите на „Нокът“ понякога имат подземни леговища, където получават инструкции от организацията. Ако откриеш такова помещение, имаш разрешението на Ордена да превземеш къщата. Но действай дискретно.

— Да наблюдаваме ли къщата, сър? — попита Тристан, но Мартин поклати глава.

— Не. Агентите на „Нокът“ са обучени да забелязват всичко необичайно, като например непозната кола, паркирана на пътя. Не искаме да разберат, че сме в района. Установете електронно наблюдение отвън, но основната ви мисия остава същата. Проникнете в дома — ако има конкретни доказателства, те ще са там.

— Да, сър.

— Добра работа, момчета — приключи Мартин и лек намек за усмивка прекоси лицето му. — Ще проверим следата, която ни дадохте. Но тази нощ си починете. Заслужихте го.

Образът изчезна, защото връзката прекъсна. Тристан издиша шумно и затвори лаптопа.

— Е, най-накрая — прошепна и протегна дългите си крайници. — Радвам се, че най-сетне им дадохме име. Сигурно вече се изнервиха от липсата на напредък. Сега можем да концентрираме усилията си върху момичето и може би върху брат ѝ, докато не разберем истината.

Мълчах. Трябваше да съм облекчен; мисията пак влезе в релси и имаме реален курс на действие. Не си падах по неведението; исках ясен план, заповеди, които да следвам, цел, която да постигна. Вече имам заповеди. Да се свържа с мишената. Да разбера дали тя е внедреният дракон и ако е — да я убия. Прости, познати заповеди. Умът ми трябваше да се занимава с мисията и изпълнението ѝ.

Но сега можех да мисля единствено за Ембър. Как ще я видя отново, ще се сближим, ще науча тайните ѝ. И само няколко часа преди срещата аз се чувствах странно раздвоен. Исках да я видя, нямаш търпение... но в същото време не ми се щеше. Не исках да я лъжа.

Не исках Ембър да е драконът.

Разстроен, аз взех бинокъла от плота и тръгнах към вратата. Не биваше да мисля така. Личните чувства нямат нищо общо с целта. Имах заповеди и досега не бях провалял мисия. Не мислех да го правя.

— Ей, Гарет? — спря ме гласът на Тристан на прага. Обърнах се и видях, че ме гледа със скръстени ръце и развеселено изражение. — Какво правиш?

Вдигнах бинокъла.

— Не чу ли лейтенанта? Имаме свободна вечер. Остави проклетия бинокъл, преди да съм те халосал с него. Гарет, ние сме в Калифорния. Плажове, волейбол, бански, нощни клубове. Не може всяка секунда да сме на мисия.

— Изсумтя и ме изгледа едновременно съчувствено и подразнено. — Дори Перфектният войник трябва да си почива от време на време. По дяволите, имаш разрешение да разпускаш от самия Щаб. Забрави за мисията тази вечер.

Забрави за мисията. Забрави за Ордена, за войната, за целта. До днес не бях го помислял. Орденът беше моят живот, трябваше да съм изключителен, несломим. Перфектният войник. Това очаквах всички от мен.

Но този следобед бях сърфирал с красиво червенокосо момиче и всичко за Ордена и войната излетя от главата ми в секундата, когато дъската ми се плъзна по вълната. Това беше най-вълнуващият миг в живота ми. Не бях се забавлявал така от... никога не се бях забавлявал така. Свободното ми време обикновено минаваше в тренировки — в усъвършенстване на уменията, които ме поддържаха жив. Докато другите войници ходеха по барове и нощни клубове, включително и

Тристан, аз обикновено бях в салона или на стрелбището, или разучавах тактики. Малко други занимания ми доставяха удоволствие — четенето, екшън филмите и можех да уцеля центъра на мишената с девет от десет стрелички, — но като цяло животът ми се състоеше от тренировки, битки и нищо повече.

Сега започвах да се чудя какво ли съм пропуснал? Тристан все искаше да ходя по барове, клубове и на купони с него, и аз винаги отказвах, не виждах смисъл. Но може би все пак имаше смисъл. Може би смисълът беше в това да преживееш нещо ново.

— Е — рече Тристан и грабна ключовете си от плота, — ти можеш да останеш тук и да продължиш да бъдеш идеалното войниче, ако искаш. Аз излизам. Вероятно няма да се върна до изгрев и има голям шанс да съм много скапан, така че не ме чакай...

— Задръж.

Тристан спря, примигна изненадан, когато хвърлих бинокъла на креслото и се обърнах към него. За секунда едва не се отказах, но все пак рекох:

— Къде ще ходим по-точно? Ще ми трябва ли фалшива лична карта?

Устата му зина драматично.

— Добре, извинявай, но кой си ти и какво направи с партньора ми?

— Млъквай. Ще излизаме или не?

Той се ухили и направи театрален жест към вратата.

— След теб, партньоре. Не знам какво става, но каквото и да е, моля, продължавай.

Какво ли — помислих си, когато отворих вратата. — Не какво, а кой. И можеш да се чудиш колкото си искаш, защото и аз нямам представа какво става.

19

ЕМБЪР

— Ехоооооо. Земя вика Ембър. Още ли си тук?

Примигнах и откъснах поглед от стъклената витрина и блестящите диаманти, сапфири и рубини в нея. Лекси въздъхна до мен и ме погледна красноречиво — явно от известно време се опитваше да привлече вниманието ми. Добре облечената жена зад щанда се усмихна любезно, но разбра, че няма да купя нищо, и се насочи към един мъж, който гледаше годежни пръстени.

— Извинявай — промърморих на Лекси. Не спирах да мисля за скритата стая и нейните тайни. Тази сутрин предприех глупав риск и се промъкнах в мазето след тренировката, но открих, че кодът, който Кобалт ми беше дал, вече не работи. Или „Нокът“ го бяха сменили, или той се сменяше автоматично, защото след втория опит, панелът нададе заплашително писукане и зеленият екран почервения, а аз хукнах нагоре по стълбите.

Не можех да се върна в тайната стая. А това беше дразнещо, защото ми оставаше само един вариант. Трябваше да намеря Кобалт. Нямах представа как точно.

— Къде изчезна Кристин? — попитах, за да откъсна мислите си от „Нокът“. Бях свободна, бях с приятели и нямаше да видя Страховитата дама чак до утре. Не възнамерявах да си проваля деня с мисли за садистични треньори и липсващи дракони отцепници.

Лекси посочи нанякъде. Кристин бе в другия край на бижутерията и се възхищаваше на новата си гривна, а последният ѝ „приятел“ тъкмо прибираще кредитната си карта в портфейла. Бях му забравила името. Джими или Джейсън, или Джо или Боб, нещо такова. Горкият. Никой не си направи труда да му запомни името. Вече бяхме свикнали с безкрайния низ от гаджета на Кристин.

— Пак твоята мания по лъскави неща — рече Лекси, когато отидохме при Кристин, която беше изпратила горкия Джо-Боб до

близкия „Старбъкс“ за лате. — Същата си като Кристин, само че тя кара момчетата да ѝ ги купуват.

Кристин се усмихна.

— Не съм виновна аз, че всички искат да ми купят подарък за рождения ден. — Вдигна ръка, гривната блещукаше на китката ѝ като хиляди звезди. Гледах омагьосана танца на светлината по скъпоценните камъни, а Кристин поклати глава. — Ем, не използваш добре ресурсите си. Ако наистина искаш някое бижу, няма момче на света, което не би ти го купило. Просто трябва да изпърхаш с клепачи и да ги караш да мислят, че ще получат нещо в замяна.

Сбърчих нос.

— Няма проблем. Аз не съм... лоша.

— Както искаш. — Кристин отпусна ръка и се усмихна на Джо-Боб, който приближаваше с голямо лате с бита сметана и канела. Подаде ѝ го с тъповата усмивка и тя измърка в благодарност, като го гледаше изпод мигли, после отпи. Наложих се да се извърна, за да не видят как извъртам очи.

— Е — започна ведро Лекси. — Къде ще ходим сега? На обяд? Някой гладен ли е? Искам да кажа, освен Ембър.

— Хей — скръстих ръце аз. — След като ям повече от двете ви, взети заедно, моят глас се брои за два.

— Не съм приключила с пазаруването — рече Кристин и се нацупи на Джо-Боб. — Искам да си намеря блузка за партито този уикенд. Да идем в още един магазин, а после ще ядем.

Изстенах, защото знаех, че „още един магазин“ при Кристин значи поне час да я гледаме как пробва дрехи. Обикновено нямаш нищо против, но сега умирах от глад и започвах да се изнервям. Драконът искаше храна, веднага!

И сякаш в потвърждение, стомахът ми изръмжа и аз сложих ръка на корема си.

— Кристин, кълна се, че ако се наложи да те гледам как пробваш обувки още час, ще изям гаджето ти. С вилица. — Джо-Боб примигна насреща ми, но аз не му обърнах внимание. — Време е за обяд, а не искаш да ме виждаш гладна. Няма да ти харесам.

— В такъв случай — рече някой зад мен — ще трябва да ти купя обяд.

Сърцето ми пропусна удар. Обърнах се и видях Гарет, само на крачка от мен, гледаше ме с лека усмивка. Беше с джинси и бяла тениска, а русата му коса блещукаше като метални нишки на изкуствената светлина.

За миг останах безмълвна и сивите му очи се отклониха към Лекси и Кристин, които също го зяпаха.

— Извинете, ще имате ли нещо против да отвлека Ембър за малко? Просто за да съм сигурен, че няма да изяде никого.

Кристин го огледа с лукаво изражение, колебаеше се, но Лекси я хвана за ръката и отстъпи от мен.

— Здравсти, Гарет! Разбира се, вървете. Забавлявайте се. — После ми смигна съвсем незабележимо и аз се намръщих. — Ние ще сме наоколо. Пиши ми съобщение, когато си готова, Ем. Или... е, както и да е.

Те се отдалечиха. Лекси почти влачеше Кристин след себе си, а Джо-Боб ги следваше като изгубило се кученце и скоро се стопиха в тълпата. Обърнах се към Гарет, а той се усмихна.

— Май останахме само двамата.

На етажа с ресторантите беше лудница, както обикновено. Вдишах сладката миризма на мазни хамбургери, яйчени рулца, пици, понички, гофрети и канелени кифлички и въздъхнах. О, да. Ако мога да ям пържено пиле до края на дните си, ще умра щастлива. Тълпата тук беше по-гъста, гласовете се сливаха в обща какофония и Гарет изглеждаше по-напрегнат от обичайното.

Все пак беше съвършеният джентълмен, купи ни обяд в „Панда Гардън“ и се опита да ме научи как да използвам китайските пръчици, на които не бях хванала цаката. След като, без да искам, изстрелях парче пилешко към главата му и той впечатляващо го избегна, призна поражението си и ме остави да ям с пластмасова вилица.

Драконите не ядат с тънки пръчки.

— Откога си тук? — попита ме той, щом унищожих голяма част от порцията си. Вероятно осъзна, че няма да стигне много далеч, ако ме заговори, докато умирам от глад. Наблюдателно момче. Отпих от чашата с „Планинска роса“, преди да отговоря:

— От скоро — свих рамене. — От началото на лятото.

— Къде живееше преди?

— В Северна Каролина, с баба и дядо. — Пронизах един морков с вилицата и го пъхнах в устата си. — Родителите ни загинаха в катастрофа, когато с Данте бяхме много малки, затова почти не ги помня. Гледаха ни баба и дядо.

— Какво те доведе тук?

Въпроси. За миг се притесних. Нашите инструктори винаги ни предупреждаваха да внимаваме, ако ни задават много въпроси, особено свързани с миналото ни и личния ни живот. Можеше да е просто любопитство, но можеше и да е нещо далеч по-зловещо. Много малки дракони бяха убити от Ордена, защото не си бяха мерили приказките и бяха разкрили твърде много.

Гарет? Възможно ли е...?

Погледнах го над стиропорените чинии. Облегнат в стола си, той ме гледаше през масата със замислено изражение. От тези светлосиви очи стомахът ми пак затанцува. Няма начин. Ставам параноичка. Той е твърде млад, за да е безмилостен убиец.

Освен това вече бях готова с отговора:

— Дядо Бил се разболя от рак на белите дробове и вече не можеше да се грижи за нас — изрецитирах безупречно по сценарий. — С Данте дойдохме в Кресънт Бийч, за да живеем с леля и чичо, докато той се възстанови. Надявам се да се оправи, но да ти кажа честно, тук повече ми харесва.

Той наклони глава, симпатично объркан.

— Защо?

— В Южна Дакота няма много океани — въздъхнах аз. — Там по принцип няма много неща. Мисля, че винаги съм копняла за Калифорния. Не знам дали ще мога да напусна океана. Ами ти? — Махнах с вилицата към него. — Ти си от Чикаго, нали? Няма ли да ти липсва това, когато си тръгнеш? Или вече ти е мъчно за дома?

Сега той сви рамене.

— Всички места си приличат.

Това не го разбрах, нито безизразния му глас.

— Но имаш приятели, нали? У дома? Не ти ли липсват?

— Предполагам.

Сега той се притесни, сякаш разговорът не вървеше в желаната от него посока. Зарях темата и Гарет замълча, втренчен в ръцете си. Очите му бяха станали пусти и студени, а лицето му някак се затвори.

Примигнах при тази промяна, пред стената, която се издигаше вече между нас, и се питах какво толкова съм казала. Започнах да човъркам мрачно храната си, но ми хрумна нещо.

— Чакай тук — казах му и станах от мястото си. — Веднага се връщам.

— Ето — сложих пред него голяма, сочна канелена кифличка. — Десертът е от мен.

Той я огледа любопитно.

— Какво е това?

— Канелена кифличка. — Седнах и отхапах голямо парче от моята — топла, тучна сладост проникна дори през зъбите ми. — Опитай. Взах ти от най-големите, с глазура от карамел и орехи. Ще ти хареса, повярвай ми.

Той отхапа предпазливо и първо се ококори, а после лицето му се сгърчи, все едно бе захапал лимон. Преглътна, закашля се и отпи дълга глътка от безалкохолното си, преди пак да се облегне в стола. Сякаш кифличката можеше да скочи внезапно и да се навре сама в устата му.

— Много сладко? — попитах невинно и прехапах устна, за да не се засмея на потресения му вид. — Ако ти е много, ще ти помогна.

— Заповядай — изпъшка и отпи отново от безалкохолното. — Направо усещам как ми се запушват артериите.

Захилих се истерично и доядох моята, после хванах неговата салфетка и издърпах нежеланата кифла към мен. Той ме гледаше с леко нервна усмивка.

— Трябва по-често да се усмихваш — казах му и отхапах от Сладката Канелена Кифла на Смъртта. О, да, това беше истински диабетен кошмар. Зъбите ми запищяха за милост. — Много си сладък, като се усмихваш.

Той наклони глава, пак симпатично объркан.

— Не се усмихвам?

— Не много често — признах. — През повечето време изглеждаш сякаш се чудиш откъде ще гръмне следващият снайпер. Някои му викат параноя, но ти си знаеш... — Свих рамене и отхапах отново от Смъртта с глазура.

Той се изсмя.

— Не е параноично, ако наистина те дебнат.

Примигнах, преди да осъзная, че се шегува. Засмях се и хвърлих смачканата си салфетка към него (той я хвана, разбира се) и поклатих глава.

— Знаех си, че имаш чувство за хумор.

Довърших най-сетне кифлата, избърсах ръце, станах и изхвърлих отпадъците в близкия кош.

— Е, сега, когато съм достатъчно заредена със захар и консерванти, искаш ли да постреляме малко по зомбита?

20

ГАРЕТ

Вече започвах да достигах до етапа, в който внезапните, случайни реплики на Ембър не ме стряскаха толкова много, но все пак тази ме притесни.

— Какво?

Не бях аз виновен. Тази сутрин се събудих с ужасно главоболие и имах чувството, че устата ми е пълна с памук, напоен с повръщано. Събитията от нощта ми се размиваха, но мисля, че включвах Тристиан, караоке бар и алкохол. Много алкохол. Когато се замъкнах в кухнята сутринта, с кървясали очи и замаян от болка, моят партньор се засмя и плъзна чаша черно кафе към мен. После ме обяви за истински човек. Бях твърде зле, за да говоря, затова се наложи да му покажа само среден пръст. За щастие се възстановявах бързо и до следобеда се чувствах почти нормално. Достатъчно добре, за да намеря момичето, което отчасти бе отговорно за временната ми липса на здрав разум. Но явно не бях напълно възстановен от първия махмурлук в живота си, защото бях почти сигурен, че чух Ембър да ми предлага да стреляме по зомбита.

Тя се засмя, хвана ме за ръката и ме издърпа от стола. Сетивата ми зажужаха при допира ѝ.

— Ясно, не си играл досега. Хайде. Ще ти покажа.

Поведе ме през претъпкания мол, покрай десетки магазини за дрехи, между които тук-там имаше магазини за телефони и бижута. Накрая, в един тъмен ъгъл в дъното на мола, стигнахме до вход, осветен от стотици проблясващи неонов светлини. Отвътре се чуваха странни звуци: изстрели, писъци, форсирани двигатели, аларми, звънци, свирки.

— Какво е това място? — попитах и надникнах през вратата.

— Това са игрални автомати — отвърна тя. — Винаги искам да дойда тук, когато сме с Лёке и Кристин, но те предпочитат да пазаруват и да вършат други скучни неща, затова не съм влизала

досега. — Вдигна ръка и посочи една черна машина близо до входа, в центъра ѝ имаше сияещ в синьо екран. — Виждаш ли? Това е за стрелба по зомбита. Винаги съм искала да опитам, но на момичетата не им е интересно, а Данте никога не идва в мола...

Погледна ме с надежда. Проследих погледа ѝ, опитвах се да разбера какво точно иска. Да стреля по зомбита? Поне частта със „стрелянето“ я разбирах.

— Това... някаква игра ли е?

— Ами да, разбира се. — Очите ѝ блестяха от нетърпение и възбуждане. — Какво ще кажеш, Гарет? Искаш ли да постреляме? Или се страхуваш, че ще те победи?

Усмихнах се. Игра със стрелба? Тя не знаеше с кого си има работа.

— Давай.

След няколко минути стоях пред черната машина, стисках неудобна пушка играчка в ръка и се взирах в екрана. На него с падащи букви се изписа „Островът на гладните мъртви“, докато дълбок автоматичен глас изричаше същото. Ембър ми се усмихна и намести в ръката си своята „пушка“.

— Готов ли си?

— Това е крайно непрактично — казах аз, когато на екрана се появи тъмно тресавище. — Няма никакъв начин такава пушка да застреля каквото и да било.

Тогава едно зомби изскочи иззад дърво и се втурна към екрана. От моята страна се появи ярко кърваво петно, а Ембър извика и щракна с пластмасовата пушка. Зомбито се взриви в напълно нереалистични облаци червена мъгла и изчезна, а момичето духна дулото на оръжието си, сякаш от него излизаше дим.

— Едно на нула за мен — обяви тя, но още зомбита се втурнаха към нас с протегнати ръце. Усмивка потрепна на устните ѝ, докато ме гледаше самодоволно и предизвикателно. — Хайде, Гарет, нали уж момчетата ги бива в тези работи?

Погледнах към прииждащата зомби орда, вдигнах пушката и се ухилих. Добре — представих си, че пак съм във Васюганските блатата, пред страховит млад дракон и бандата му контрабандисти. — Искаш да ги застрелям? Ще ги застрелям.

— Ти си пълен измамник — обяви Ембър по-късно, след четвъртата ни игра. Ухилих се, дръжката на пушката играчка вече легаше позната в дланта ми. Ембър ме гледаше сърдито и малко наежена от раздразнение. — И лъжец.

Примигнах невинно.

— Какво значи това?

— Няма как да не си играл преди — беснееше тя и посочи екрана, на който отново мигаше надписът „Победа! Втори играч“. — Никой не може да стреля толкова добре от първия опит. Правил си го и преди. Признай!

— Никога не съм играл на това — казах съвсем искрено, надявах се да не попита защо съм толкова добър в стрелбата с пушка играчка. Защото съм много добър в стрелбата с истински пушки. Тя ме изгледа със съмнение, аз вдигнах ръце и се усмихнах. — Кълна се.

— Добре де. Вярвам ти. — И извади с блеснали очи още двацет и пет цента. — Още един рунд?

— Давай.

В този момент обаче телефонът ми изжука. Извадих го от джоба си и веднага разпознах номера на Тристан на екрана.

— Извинявай — казах на Ембър. — Но трябва да отговоря. Веднага се връщам.

Намерих по-тихо ъгълче, зад една просветваща машина, и вдигнах телефона към ухото си.

— Да?

— Как върви екскурзията из мола? — попита той, звучеше развеселен. — Предполагам, че си открил мишената, защото знам, че няма да се размотаваш там три часа сам.

Някъде зад мен се включи звънец и не успях да отговоря. Гласът на Тристан доби подозрителна нотка:

— Какво беше това, по дяволите? Къде сте?

— Ами... на игралните автомати.

— Значи, докато аз проучвам потенциалните мишени цял следобед, ти се мотаеш при игралните автомати. — Гласът му беше пропит със сарказъм. — Поне успя ли да измъкнеш някаква полезна информация от нея?

— Още работя по въпроса.

— Добре. — Не звучеше убеден, но реши да не настоява. — Щом казваш. Искам само да те уведомя за някои неща, които научих за къщата на Хил. Изглежда първоначалният ѝ собственик никога не я е обявявал за продажба. А накрая парцелът е продаден за два пъти над реалната му цена.

— Като че ли някой го е подкупил, за да се сдобие с къщата.

— Точно така. И чуй това — според асоциацията на собствениците на имоти, основни промени около имота не са разрешени, но новият собственик е изпратил група строители в къщата и те са останали там почти месец, а отвън нищо не е променено.

— Значи са работили предимно вътре, вероятно за да я подготвят за база на „Нокът“.

— Това си мисля и аз — рече той. — Разбира се, ще трябва да влезем вътре да огледаме. Явно е, че не можем да проникнем с взлом — ако грешим, истинските внедрени дракони ще се раздвижат, а ако наистина е база на „Нокът“, вероятно са сложили всякакви аларми. Не можем да рискуваме мишените да се усетят. Затова изглежда всичко зависи от теб.

— Нещо необичайно при наблюдението?

— Не, засега всичко е чисто.

— Гарет?

Обърнах се. Ембър стоеше зад мен с телефон в ръка, изглеждаше смутена.

— Кристин и Лекси си тръгват след няколко минути — обяви тя. — Но питат дали искам да ме закарат до дома.

Обърках се за миг, преди да осъзная какво точно ме пита.

— Ясно — казах бързо на Тристан. — Трябва да вървя.

Затворих. Ембър още чакаше и ме гледаше със зелените си очи.

— Ти решаваш — казах ѝ. — Ако решиш да тръгнеш с тях, ще разбера. Мога и аз да те закарам до вас. — А ако я закарах, вероятно имаше някакъв начин да я убедя да ме покани вътре. Обаче, честно казано, още не ми се тръгваше. Като че ли и на нея.

Тя се усмихна.

— Ще го направиш ли?

— Само ако се съгласиш на още една игра на острова на зомбитата.

Усмивката ѝ стана по-широка и очите ѝ просветнаха.

— Става.

21

ЕМБЪР

Изиграхме още три игри. Мисля, че ме остави да победа в последната, но нямах нищо против. Никога не бих успяла да накарам Лекси или Кристин да играят с мен, а Данте рядко стъпваше в мола, затова беше чудесно да съм с Гарет. След като се отегчихме да стреляме по зомбита, опитахме рали (това го спечелих) и битка, в която бяхме почти равни, (все пак го победих), а след това Гарет ме смаза напълно на въздушен хокей. Рефлексите му и координацията бяха смайващи, не бях виждала такива при човек. Състезателят в мен трябваше да се подразни, но за разлика от брат ми, Гарет беше много скромнен. Освен това като че ли наистина се забавляваше.

По-късно отидохме пак при закусвалните, защото огладнях отново след цял ден стреляне по зомбита. Докато дъвчех парче пица, Гарет седеше срещу мен с безалкохолно и ме гледаше замислено.

— Какво? — попитах го. — Да нямам чушка между зъбите?

Той се усмихна.

— Не спираш да ме изненадваш — каза и облегна лакти на масата. — Днес трябваше да свърша някои неща, но продължавам да стрелям по зомбита и да купувам храна в мола. Никога не съм го правил. — Усмивката му леко се изкриви. — Реших, че вината е твоя. Много си разсейваща.

Наклоних глава.

— Разсейваща в добрия или в лошия смисъл?

— Още не съм решил.

— Е, когато решиш, кажи. За да се погрижа да не ми пука особено. — Доядох пицата, избърсах ръце в салфетката и забелязах ръката му на масата — загоряла и мускулеста.

Примигнах. Близко до лакътя на предмишницата му имаше бледо, неравно петънце, което лъщеше на загорялата кожа. Вгледах се внимателно и видях още едно до китката, като стара прободна рана, и още няколко малки, пръснати между двете. Бяха бледи и по-дребните

почти не се виждаха, но ако се съдеше по двете големи, ръката му определено беше пострадала.

— Откъде са? — попитах тихо и прокарах пръст по единия белег, преди да е успял да ме спре.

Той се отдръпна рязко, пое дъх и аз замръзнах. За секунда и двамата останахме така. После, без да знам защо, бавно посегнах към ръката му и свих пръсти на китката. Гарет не помръдна, стоманените му очи се взираха в мен, докато внимателно издърпах отново ръката му напред. Кожата му беше хладна, усещах силата на тези ръце и напрегнатите като пружина мускули. Но ръката му остана съвършено неподвижна, когато отново докоснах белега и проследих кръгчето с пръст.

— Май е боляло.

Гарет издиша на пресекулки.

— Да, доста болеше. — Говореше напрегнато, сякаш нещо го давеше и не можеше да диша.

— Какво стана?

— Злополука. Преди няколко години ме нападна ротвайлерът на съседа. — Ръката му потрепна леко, но не я отдръпна. — Казаха, че имам късмет, че не съм изгубил някой пръст.

Обърнах дланта му нагоре. На предмишницата имаше още един белег, а дебела нащърбена линия прекосяваше китката. Потреперих.

Явно си бе имал работа с нещо много гадно. Вдигнах очи и видях, че ме гледа, интензивността на погледа му секна дъха ми. По бузите ми плъзна топлина и сърцето ми се раздумка. Продължаваше да ме гледа. Останалият свят избледня и аз мислех само как ще се наведе напред, ще стигна до него над масата и...

Телефонът ми изписука, ново съобщение. И двамата се стреснахме. Внезапно Гарет издърпа ръката си, стана и плъзна стола си назад. Примигнах, смаяна от бързината, с която се движеше: както държах ръката му и усещах хладната кожа, в следващия миг вече го нямаше и аз се взирах в празния стол. Извадих телефона от джоба си и погледнах екрана. Имах няколко пропуснати повиквания от непознат номер, вероятно беше спам или телемаркет. Но съобщението беше от Данте, което бе голяма рядкост, и дори звучеше заплашително.

Къде си? Прибери се ВЕДНАГА. Не тук.

— По дяволите! — прошепнах. Гарет ме гледаше сериозно, докато прибирах телефона в джоба си и ставах.

— От брат ми е. В къщата става нещо — иска да се прибера веднага.

Гарет кимна.

— Ще те откарам.

На алеята нямаше непознати коли, когато спряхме пред къщата, нищо не подсказваше, че се случва нещо необичайно, но стомахът ми още се свиваше от притеснение.

Защо „Нокът“ са тук? Дали... — Стомахът ми се стегна на възел. — Дали са разбрали за мен и Кобалт? Дали са дошли да ме върнат обратно?

Принудих се да откъсна очи от къщата, погледнах към Гарет и се запитах дали ще го видя отново.

— Благодаря — опитах да се усмихна. — За обяда, за превоза и за всичко. Предполагам, че ще се чуем по-късно.

— Ембър. — Той се поколеба, търсеше правилните думи. — Проблем ли има? — попита накрая. — Искаш ли да дойда с теб и да обясня какво стана?

— Ами — свих се вътрешно. Определено не исках, особено днес. Лиам и Сара ясно бяха казали, че не позволяват приятелите ни да идват в къщата, по никаква причина. Винаги се срещах с тях на плажа или стояхме в огромната къща на Кристин, или отивахме в „Смути Хът“. Като че ли не забелязваха, че с Данте не ги каним у дома. Лекси и Кристин не бяха стъпвали вътре, приятелите на Данте също. Бяхме казали на всички, че чичо ни е ексцентричен писател, който се нуждае от абсолютна тишина, за да работи.

— Не, не е нужно. Ще се оправя — казах му аз. — Ще се видим, Гарет.

Изглеждаше леко разочарован, което ми се стори малко странно. Не можех да се сетя защо някое момче ще иска да влезе вътре и да отнесе скандала вместо мен. Приятелите на Данте, особено Калвин и Тайлър, дори не чукаха на вратата, когато идваха да го вземат. Оставах на алеята и натискаха клаксона.

— Обещала си ми урок по сърф — каза той, когато посегнах към дръжката на вратата. Погледнах го, усмихваше се. — Утре, ако нямаш

нищо против — предложи тихо, а металните очи не се откъсваха от лицето ми. — Този път обаче без Лекси или Калвин. Само ти и аз.

— Гарет... — Не знаех какво да кажа. Не знаех дали „Нокът“ ще са тук утре и дали аз ще съм тук утре. Може би бяха дошли да ме върнат в организацията, защото са ме обявили за бунтовна и непокорна, неподходяща за живот сред хората. Не исках да му обещавам нищо за утре, защото не бях сигурна дали ще го видя отново.

Но пък да прекарам един ден с Гарет, сами... Как можех да откажа? Харесваше ми да съм с него. Харесваше ми тихата му увереност и деликатното чувство за хумор, начина, по който сякаш забавлението бе нещо ново за него. Той ме предизвикваше, с него се говореше лесно и никак не изглеждаше зле. (Добре де, беше супер готин, дори драконската ми страна бе съгласна с това). Чувствах, че се прикрива, че не съм видяла още истинския Гарет и колкото повече време прекарвам с него, повече ще научавам.

Освен това, когато бях с него, усещах много странна тръпка. Драконовите ми инстинкти не я одобряваха, те още не харесваха този човек с изключителни рефлексии и светли, настойчиви очи. Очи на хищник. Но друга част от мен не можеше да устои. А мисълта, че няма да го видя отново, беше непоносима. Дори да знаех, че вероятно ще е за добро.

— Утре — казах аз и кимнах. — Чакай ме в залива по обед. Нали помниш къде е? Ще ти обясня, ако трябва.

Той поклати глава.

— Помня. — Едната страна на устата му се изви в лека усмивка. — Ще се видим утре тогава.

Утре. Утре щях да видя Гарет, щяхме да сме сами на уединения плаж и щяхме да яздим вълните и да се забавляваме чак до вечерта, а после може би щяхме да идем на главния плаж, за да се видим с Лекси, Данте и останалите. Както винаги. Всичко щеше да си е както винаги. Нямах да мисля за заминаване.

Той още ме гледаше с ярките си метални очи и аз отново потрепнах. Откъснах поглед от него, отворих вратата на джипа и слязох.

— До утре — отвърнах, като обещание, и се обърнах. Нарочно не погледнах назад, но усещах погледа му чак докато входната врата се

затвори зад мен.

Когато влязох в коридора, нещо ме сграбчи за ръката, стоманени пръсти се впиха в кожата ми и аз изпъшках. Обърнах се и срещнах яростните очи на моята инструкторка, която се взираше в мен, сякаш искаше да ми отхапе главата.

— Къде беше? — прошепна рязко и ме разтърси. Прехапах устна, за да не извикам от болка. — Опитвам се да се свържа с теб от часове. Защо не отговори?

Твърде късно си спомних за пропуснатите обаждания. Непознатият номер е бил нейният. Но тя никога не ми беше звъняла; освен това се предполагаше, че ще се видим на следващата сутрин.

— Бях в мола — прошепнах. — Не съм чула телефона.

— Влизай — сопна се Страховитата дама от „Нокът“ и ме блъсна към дневната. — И внимавай как се държиш. — Отровназелените очи се присвиха. — Кълна се, малката, ако ме изложиш, утре ще си платиш.

Влязох в дневната, като разтривах насинената си ръка.

Щом прекрачих прага, петима души се обърнаха към мен. Чичо Лиам и леля Сара бяха в кухнята и ме гледаха иззад плота, но те нямаха значение. Данте, седнал сам в средата на дивана, ме стрелна с облекчен и почти изплашен поглед, когато двамата непознати в стаята насочиха вниманието си към мен.

Един мъж стана от креслото и на слабото му лице се разля усмивка. Доста насилена, но все пак усмивка. Сякаш бе виждал усмивки на снимка и сега ги имитираше, но не разбираше значението им. Моят дракон изсъска и се сви, когато светлите сини очи спряха на мен — древни и ужасяващи. Възрастен и много стар, толкова стар, че инстинктите ми запищяха да се омитам. Беше със сив бизнес костюм, а тъмната му коса бе подстригана късо, както и козята брадичка.

— О, Ембър Хил. — Когато заговори, цялата стая притихна. Не че някой беше продумал преди това, но моята инструкторка, инструкторът на Данте, настойниците ни и един здравеняк с черен костюм, който стоеше зад креслото на непознатия, замръзнаха напълно и насочиха вниманието си към него. Той говореше тихо и уверено, като гласа, който чух в тайната стая, и се запитах дали не е същият дракон. Посочи към дивана, където Данте седеше като статуя.

— Моля, седни.

Аз седнах и хвърлих нервен поглед към брат си.

— Какво става? — попитах, като се взирах в обръча от мрачни възрастни, които още зяпаха мъжа с костюма. — Проблем ли има?

— Проблем? Не, разбира се, че не. — Още една празна усмивка. — Защо да има проблем?

— Ами... — Реших да не отговарям на този въпрос. — Без причина. Аз просто... попитах.

— Това е рутинно посещение — продължи мъжът, светлосините му очи се взираха в мен, без да примигнат, като на ястреб. — Няма повод за притеснение. Моите началници ме изпратиха да проверя напредъка ви, да разбере как свиквате в новия си дом. Е... — Той събра пръсти под брадичката си и се вгледа в нас. — Всичко наред ли е? Щастливи ли сте тук?

Сега вниманието се насочи към нас. Страховитата дама ме гледаше от другия край на стаята и очите ѝ просветваха заплашително. Осъзнах, че няма значение какво ще кажа. Очакваше се да съм щастлива, доволна и да се справям добре. Нямаше полза да казвам друго, а и щеше да ми донесе само още мъки на следващата сутрин. „Нокът“ не се интересуваха дали сме щастливи; те искаха само да се уверят, че следваме правилата. Разговорът, който бях дочула в тайната стая, потвърждаваше това.

— Да — отвърнах, а Данте рече вежливо:

— Да, сър, всичко е чудесно.

Както и очаквах, мъжът в костюма не забеляза унилия ми тон, а дори да го забеляза, не му пукаше. Но очите на моята учителка станаха още по-твърди, студени и ужасяващи, и аз потреперих. Утре щях да си платя.

— Добре! — възкликна мъжът с костюма и кимна рязко. — „Нокът“ ще са доволни да чуят това. — После погледна към тренъора на Данте и Страховитата дама, които стояха до отсрещната стена. — А как върви обучението им?

— Момчето се справя добре, сър — каза учителят на Данте. Стоеше сковано, стиснал ръце пред себе си. Забелязах, че дори не поглежда към костюмирания, а се взира право напред. Потреперих. В обществото на „Нокът“ да се взираш в очите на дракон означаваше предизвикателство или заплаха. Разбира се, когато живеехме сред хората, които гледаха, накъдето си искат, се учехме да се адаптираме,

но пак не се осмелявахме да се взираме в очите на по-възрастен и по-могъщ дракон. В най-добрия случай щеше да бъде сметнато за крайно грубо и щеше да има последствия. В най-лошия — щяха да ти отхапят главата.

— А момичето? — попита костюмираният Страховитата дама. — В организацията има някои опасения, че на твоята ученичка ѝ липсва... дисциплина. Вярно ли е?

Моята учителка ми се усмихна, но страховито и заплашително.

— О, тя свиква, сър. — В очите ѝ просветна мрачно обещание. — Трябва да пореботим по някои проблеми, но няма причина за притеснение. Ще ги оправим. Наистина.

Не очаквах с нетърпение утрешния ден.

Костюмираният остана още малко, задаваше въпроси, говореше с моята учителка и с настойниците ни, от време на време с мен и с Данте. Напрежението в стаята не си отиде и аз започнах да се изнервям от присъствието на четиримата възрастни дракони, особено когато вниманието им бе насочено към мен. Не стига това, но и едно от основните правила на „Нокът“ беше никога да не се събират твърде много дракони на едно място, за да не привлекат войните на свети Георги като пеперуди към пламък. Някои от най-високопоставените в „Нокът“, важните клечки, които бяха близки до Древния змей, никога не се разкриваха. Подобно на Древния змей — директора на „Нокът“ — и на най-могъщите дракони, те оставаха в сянка, зад кулисите. Ако мъжът с костюма беше толкова важен, колкото явно всички смятаха, присъствието му в Кресънт Бийч беше много странно. Защо някой толкова могъщ ще посещава две незначителни малки само за да провери дали са „щастливи“?

Ставаше нещо друго, но не знаех какво. Още една загатка към огромния страховит облак, наречен „Нокът“.

Към края на следобеда леля Сара любезно покани всички да останат на вечеря и получи също толкова любезен отказ. Мъжът с костюма стана, поговори още малко с учителите ни, после се обърна към мен и Данте. Не каза нищо, само ни гледаше със светлите си сини очи, които изглеждаха рептилски, макар и в човешка форма. Кимна, усмихна се за последно, обърна се и излезе от стаята, следван от бодигарда. Не излязоха през предната врата, а изчезнаха в мазето,

вероятно щяха да минат по тайния проход. Вратата се затвори със скърцане след тях.

Усетих присъствие до мен, обърнах се и видях моята инструкторка, която се усмихваше ужасяващо. Не изглеждаше доволна.

— Е — рече разговорливо въпреки злобното изражение.

— Определено си направила впечатление. Явно в „Нокът“ смятат, че имаш потенциал, но ти липсва дисциплина. — Усмивката ѝ стана още по-широка, а очите просветнаха. — Ще трябва да поработим по това, нали? Почини си тази нощ, малката. Утре ще е... интересно.

22

ГАРЕТ

Ембър отново закъсняваше.

Паркирах под същата палмова горичка, както преди няколко дни, и поглеждах часовника си за трети път. Осемнайсет минути след дванайсет, а от нея нито следа. Питам се дали пак се е „замотала“, или просто е забравила. Изобщо не проумявах как е възможно. В Ордена точността беше всичко. Или отиваш навреме, или подраняваш, но никога не закъсняваш. Ако по-висш ти каже, че ще те чака в параклиса точно в четири, трябва да ти сам на секундата, иначе ще загазиш.

Предполагах, че местните не държат особено на точността, най-вече през лятото. Цялото място излъчваше някаква ленивост и спокойствие, живееш ден за ден и не се тревожиш за час, място и за каквото и да било.

Не бих могъл да живея така, не и постоянно. Това щеше да ме влуди. Както ме влудяваха и странните пориви, които едно червенокосо момиче отключваше в мен. Не ги разбирах и не бях сигурен, че ми харесват. Когато Ембър хвана ръката ми предния ден, направо се сковах. За първи път в живота си не знаех какво да направя. Сега осъзнавах, че е било крайно необичайно, че не реагирах и ѝ позволих да ме докосне. Ако някой в Ордена ме сграбчеше така, щеше да се озове на земята. Това беше рефлекс, реакция, която не можеш да потиснеш, когато животът ти постоянно е в опасност.

Но аз ѝ позволих да ме докосне и да прокара пръст по белезите, получени в битка с един упорит зелен дракон, който отказваше да умре. И не се отдръпнах. Пръстите ѝ изпратиха поток топлина по ръката ми чак до стомаха. Не бях изпитвал подобно нещо и... исках да ме докосне отново.

Сепнат от собствените си мисли, аз се облегнах назад и потърках очи. Какво ми ставаше? Аз бях войник, обучен да владее емоциите си. Можех да се изправя пред налитащ дракон, без да покажа страх.

Можех да издържа два часа някой офицер да крещи в лицето ми, без да почувствам нищо. Защо с Ембър беше толкова различно?

Съвзех се. Нямаше значение. Все още имах мисия, а Ембър още беше мишена. Останалите от групата вече бяха отпаднали от списъка ни. Лекси и Калвин бяха родени в Кресънт Бийч и не бяха живели другаде. Кристин Дъф, другата ни заподозряна, не беше местна, но идваше тук всяко лято с баща си и мащехата си. Имаха апартамент в Ню Йорк, където баща ѝ работеше като брокер.

Така че оставаха близнаците, Ембър и Данте Хил, които бяха дошли в Кресънт Бийч това лято. Живееха с леля си и чичо си в голяма къща до брега. И нямаха родители.

Все пак нищо не беше сигурно. Можеше да е фалшива следа. Ембър Хил можеше да е съвсем обикновено момиче, но трябваше да я опозная, за да съм сигурен, иначе щеше да се измъкне. Освен това трябваше да спечеля доверието ѝ.

Ако изобщо дойдеше.

Отпуснах се в седалката и продължих да чакам.

В един трийсет и една Ембър най-сетне се появи.

Отворих вратата, слязох и тръгнах към плажа, където една самотна фигура с рошава червена коса гледаше океана и стискаше сърф под мишница. Взираше се във вълните, заслонила очите си с длан, когато се приближих зад нея.

— Търсиш ли някого?

Тя подскочи, обърна се и примигна от изненада, сякаш не ѝ се вярваше, че съм тук.

— Гарет? Откога... искам да кажа... Еха, още си тук. — Не отговорих, тя се изчерви и сведе очи към пясъка. — Реших, че сигурно си се отказал.

Почти се бях отказал. Повтарях си, че ще чакам до дванайсет и половина. Смятах, че е разумен толеранс за човек, който закъснява. Но после половиният час стана четиридесет и пет минути, след това цял час, после час и петнайсет минути. Накрая приех, че няма да дойде и тъкмо пяха ключа в стартера, когато я видях да върви по плажа, без да ме вижда в горичката.

— Пак ли се замота? — попитах спокойно.

Тя се смръщи, вероятно реши, че съм ядосан, но аз не бях, наистина. Бях доволен да я видя; докато седях сам в джипа час и

петнайсет минути, какви ли не ужасии ми минаха през главата. Нелогични, невероятни неща, но все пак... Всичко от катастрофа до нападение на акули — побърках се от притеснение. Това също бе ново за мен, не се бях притеснявал за някого досега. Моите другари, моите братя по оръжие... с тях беше друго. Знаехме, че вършим нещо много опасно. Знаехме, че можем да умрем всеки момент, и го приемахме. Тревогата за друг човек беше опасна и пагубна. Трябва да се довериш на отряда си, че ще следва заповедите. Жертвите бяха нещо неизбежно, част от живота. Това бе едно от предимствата да си в Ордена; воините на свети Георги не умираха от старост.

Но... се бях тревожил за Ембър. Отчаяно се надявах да не ѝ се е случило нещо. Кое то сега ми се струваше глупаво. Явно нищо ѝ нямаше, макар че изглеждаше малко унила.

— Много съжалявам, Гарет — рече тя, като се взираше в мен с големите си зелени очи. С изненада забелязах тъмни кръгове под тях, знак за изтощение, който не бях видял вчера. — У дома изникна нещо и не можах да се измъкна. Исках да съм тук — дойдох при първа възможност. Данте бе взел колата и трябваше да се обадя на Лекси да ме докара...

Изглеждаше нещастна и аз бързо опитах да я успокоя.

— Няма проблем, Ембър. Не съм разстроен. Просто се радвам, че дойде. — Усмихнах се и тя май се отпусна. — Вече сме тук, така че не се тревожи за нищо. Но... — Погледнах към дъската, която държеше. — Взела си само една дъска? Опасявам се, че аз нямам.

— О, да. — Тя отметна косата от очите си, внезапно смутена. — Ами нямах време да взема втора, затова ще трябва да опитаме нещо ново. Ако си съгласен.

Понечих да отговоря, но когато тя отпусна ръка, видях над лакътя ѝ нещо, от което сърцето ми пропусна удар. Внимателно и без дори да се замисля, я хванах за ръката и дръпнах нагоре ръкава.

Над бицепса имаше синина. Поех рязко дъх, не знаех защо съм толкова бесен.

— Какво е станало?

Тя издърпа ръката си и отстъпи назад, не срещаше очите ми.

— Нищо. — Свали ръкава си надолу. — Ударих се в една врата. Много груба и невъзпитана врата, която не се отмести навреме от пътя ми. Няма за какво да се тревожиш. Ако я видя отново, ще я изритам.

— Ембър...

— Гарет, повярвай ми. Няма какво да направиш. — Вдигна очи и се усмихна предизвикателно. — Е, ще сърфираме ли? Надявам се, че ще ти хареса това, което съм намислила.

Издишах бавно и потиснах желанието да открия онзи, който беше виновен за синината, и да му извия врата.

— Добре. Да вървим. Каквото и да си намислила — аз съм готов.

Тя се ухили, възвърнала си част от дързостта, и тръгна към водата.

— Добре тогава. Да видим.

23

ЕМБЪР

— Готов ли си? — попитах Гарет. Седяхме заедно на дъската, една голяма вълна набираше скорост към нас. Коленичих в предната част на дъската с лице към него и видях съмнението му.

— Няма да стане — рече ми той.

— Ще стане, гребци.

— Ембър...

— Млъкни и гребци!

Вълната приближаваше. Гарет легна на дъската и започна да гребче, а аз се извъртях на колене, приведох се още повече и се вгледах напред като статуя на носа на древен кораб. Вълната се издигна и започна да се разбива точно когато достигнахме върха ѝ. Скочих на крака и Гарет направи същото, но не бях свикнала да съм толкова напред на дъската, нито да компенсирам теглото на двама души. Тя се олюля, олюля... и аз изгубих равновесие.

Извиках и паднах от сърфа. Точно преди да се стоваря във водата, видях, че и Гарет полита, и тогава всичко започна да се върти пред очите ми. Затворих ги, стаих дъх, докато разбиващата се вълна отмина, и опитах да се изправя и да потърся Гарет.

Той бе коленичил на няколко метра по-нататък в пясъка, а водата се разделяше около него по пътя си обратно към морето. Слънцето сияеше по голите му бронзови рамене, когато отметна глава назад и изтръска водата от очите и косата си. Пак усетих онова странно усещане в стомаха и зашляпах към него.

— Е, не стана. Готов ли си за втори рунд?

Той ме погледна с лека усмивка.

— Ще се наложи да падна няколко пъти, преди да се откажеш, нали?

— Виж, ако те е страх...

— А не! — Усмихна се, изправи се и ме изгледа развеселено и малко подразнено. — Ще си помисли човек, че съм мазохист. Отборът

на хората срещу океана, втори рунд. Да вървим.

Отне ни три опита. Първите два се учехме как да застанем на дъската. Третото падане бе изцяло по моя вина; размахвах силно ръце, за да запазя равновесие, без да искам ударих Гарет в лицето и двамата цопнахме във водата.

Пак го открих в плитчините, където дърпаше сърфа за кордата, закачена за глезена му. Когато се обърна, лявото му око беше подпухнало и зачервено. Аз се притесних.

— Извинявай.

Сви рамене.

— И по-зле са ме удряли. — Като видя смутеното ми изражение, той се усмихна. — Ембър, няма проблем. Знам как да понеса удар, повярвай ми. Това е нищо.

— Дай да видя. — Приблжих се и се повдигнах на пръсти, за да огледам раната. Гарет не помръдна, замръзна напълно, докато оглеждах лицето му, очите му бяха вперени в хоризонта. Кожата му беше гладка и загоряла, а около окото се оформяше тъмен кръг. Открих и още един тънък белег на слепоочието, почти невидим под косата. Запитах се откъде са всички тези рани?

Познатото неприятно съмнение отново нахлу в ума ми и аз го прогоних. Нямаше да мисля за това. Той не беше част от култ на убийци. Не можеше да бъде.

— Е? — Гласът му ме изненада, защото беше напрегнат и странно безразличен. Сякаш едва бе потиснал инстинктите си, за да не се отдръпне. — Каква е присъдата?

— Ами вероятно тази вечер ще си с насинено око. Но не много.

Изсмя се и стомахът ми пак запърха.

— А аз си мислех, че вълните са най-голямата опасност.

Сърцето ми внезапно забумтя и аз нагазих във водата, за да го успокоя. Сивият поглед на Гарет ме последва, прогаряше тила ми. Лицето ми пламна и аз се втренчих в океана, като заслоних очите си от слънцето и от пронизителния му поглед.

— Раната няма да се оправи при толкова сол и пясък. Искаш ли да спираме?

— Да спираме? — попита той предизвикателно и аз се озърнах към него. Пак се усмихваше, гледаше ме игриво. — Предаваш ли се?

Казах ти, че мога да се справя с всичко, което си намислила. Или последната вълна те уплаши?

Примигнах изумена. Нима ме дразнеше? Откъде се взе този Гарет? Може би последното падане в морето му беше размътило мозъка. Но каквото и да беше, нямах нищо против.

— Добре — отвърнах и се усмихнах. — Сам си го изпроси. Още веднъж.

Върнахме се в океана, качихме се на дъската и се вгледахме в хоризонта за потенциални вълни. Или поне Гарет гледаше. Аз гледах него; лицето му, профила, русата коса и изваяните гърди и рамене.

Хората са по-нисш вид от нас — беше ми казала тази сутрин Страховитата дама. — Ако не бяха толкова много, отдавна щяхме да сме ги подчинили. Запомни това, малката — може да изглеждаме като тях, може да живеем сред тях и да се интегрираме в техния свят, но хората не са нищо повече от средство към целта.

— Хайде — прошепна Гарет и аз надникнах над рамото му към вълната, която се носеше бързо към нас. Той ме погледна усмихнат и сърцето ми потрепна. — Готова ли си?

Кимнах.

Вълната се издигна и започна да се спуска, Гарет вече беше скочил на крака. Последвах го, изгубих равновесие за част от секундата, но две силни ръце ме хванаха и задържаха. Сърцето ми се качи в гърлото, докато яздехме заедно вълната и се движехме в унисон. Не смеех да погледна назад, но си представях яростната му усмивка над рамото ми и не успях да сдържа победния вик.

Останахме на дъската, докато вълната стигна до плитчините, аз извиках отново и забих юмрук във въздуха. За нещастие това бе достатъчно да наруши равновесието и ние се стоварихме заедно във водата със силен плисък.

Изправих се, като се смеех и примигвах, за да прогоня водата от очите си. Гарет стана пред мен, изтръска косата си и прокара пръсти през нея. Раменете му се тресяха от тих смях, а цялото му лице бе озарено от триумф и чисто щастие. Стомахът ми пак направи салто и аз тихо изрекох името му.

Все още усмихнат, той сведе очи към мен.

Вдигнах се на пръсти, сложих ръце на раменете му, извърнах лице към него и го целунах.

Той се скова и ръцете му политнаха да стиснат моите, но не ме отблъсна. Усетих напрегнатите мускули под кожата му и как сърцето му ускори ритъма си, също като моето. Устните му бяха солени от океана, топли и меки, макар че не отвърщаха на целувката ми.

Всичко в мен запърха, в корема ми се разля топлина и по гръбнака ми плъзнаха тръпки. Значи това било да целуваш някого... с желание. Хиляди пъти бях виждала хора да се целуват и помнех влажната, гадна, настояща и отвратителна уста на Колин върху моята. Не знаех защо целувките са толкова популярни сред хората. Защо някой ще иска да е така близо до нечие лице? При драконите потъркването на муцуните или удрянето на носовете беше знак за безкрайно доверие; рядко имаш желание да приближиш глава толкова близо до челюст, която може да троши черепи и да бълва огън. Винаги съм смятала целуването за чисто човешко поведение, което не разбирах. Не знаех... че може да е такова.

Чакай. Аз бях дракон. Какво правех, по дяволите?

Прекъснах целувката, отдръпнах се и погледах Гарет. Той се взираше в мен със смесица от объркване и изненада. Ръцете му още стискаха моите и се впиваха болезнено в кожата ми.

— Ами... — Смръщих се леко и се отдръпнах. Той ме пусна, свали ръце до тялото си и продължи да ме гледа. Металните очи внезапно станаха неразгадаеми. Сигурно щях да се смутя, ако не бях толкова смаяна.

Току-що целунах човек. Аз целунах човек. Какво ми става? — Прокарах ръце през косата си, опитвах се да подредя обърканите си мисли, но беше трудно, защото още усещах топлината от погледа му. — Трябва да се прибирам. Това стана твърде откачено.

— Извинявай — промърморих и заотстъпвах от него. — Аз... ами... май трябва да си вървя. Задръж дъската, ако искаш, ще я взема друг път. До скоро, Гарет.

Той най-сетне се раздвижи и се отърси като от транс.

— Нали Лекси те докара? — попита, а гласът му, обикновено толкова спокоен и уверен, сега звучеше малко несигурно.

О, вярно! Проклет да е и той, и вечната му логика.

— Няма проблем. — Махнах с ръка, но още не можех да го погледна. — Ще се върна пеша, не е толкова далеч. — Или ще се обадя

на Лекси да ме вземе. А в краен случай ще спра някого на стоп. — Само трябва да се прибера, веднага.

— Ембър, чакай. — Говореше тихо и убедително и аз спрях насред крачка. Знаех, че не трябва да спирам, а да тръгна по плажа, без да поглеждам назад, но не можах да се накарам. Чух го как взима дъската и върви след мен през водата. Драконовите ми инстинкти изръмжаха, когато ме настигна, макар че глупавото ми сърце пак подскочи в гърдите. — Не можеш да пътуваш на стоп — каза той, но не ме поглеждаше. — Ще те закарам.

24

ГАРЕТ

Пътуването на връщане беше... вероятно неловко е точната дума. Ембър мълчеше, взираше се през прозореца и усилено не ме поглеждаше. Аз стисках кормилото и гледах право напред, макар че я виждах с периферното си зрение. И двамата не продумвахме, което беше добре, защото в главата ми се вихреше торнадо.

Истината бе, че покрай нея защитите ми падаха. Тя беше забавна и обезоръжаваща, приятен събеседник. Потенциална мишена или не, аз... харесваше ми да съм с нея. Но не това беше най-притеснителното.

Най-притеснителен беше фактът, че когато целувката свърши и тя се отдръпна, аз едва не пристъпих напред да я целуна отново. И сега, когато седеше до мен, продължаваше да ме привлича. Усещах твърде ясно всяко нейно движение, дори най-лекото, всяка въздишка. Не я поглеждах, но усещах присъствието ѝ. И това ме влудяваше.

Когато поехме по нейната улица, Ембър посегна към дръжката на вратата още преди джипът да е спрял. Щом отвори, се зачудих дали да не опитам да я спра или поне да поговоря с нея. Но вратата се затръшна и моментът отмина.

Гледах я изтръпнал как прекосява улицата с дъската под мишница и върви към къщата, без да се обърне към мен. При всяка нейна крачка ми се искаше да я извикам и да я настигна, но нещо ме задържаше.

Когато приближи вратата, усетих, че някой ме гледа, и вдигнах очи към прозореца на най-горния етаж. Една фигура ме наблюдаваше през стъклото. Следобедното слънце озари червената му коса, преди той да се извърне и да изчезне от поглед.

Тристан не си беше у дома, когато се върнах в апартамента, което бе чудесно, защото не бях в настроение да говоря с никого. Отидох до боксовата круша в ъгъла на дневната и така я халосах, че веригите издрънчаха. Не исках да мисля. Трябваше да се концентрирам, да успокоя тази странна, неукротима енергия, която течеше по кожата ми.

Ударих отново крушата, за да прогоня образа на едно червенокосо момиче и да изтрия усещането за допира на устните ѝ.

Не знам колко време е минало, когато Тристан влезе. Спря рязко в дневната и ме изгледа развеселен, но и малко притеснен. Аз отпуснах задъхан ръце, кокалчетата ме боляха от ударите, а потта се стичаше по лицето ми и влизаше в очите. Осъзнах, че е минал повече от час, откакто се бях прибрал и оттогава не бях спрял да удрям крушата.

— Така... — започна Тристан, вдигнал вежда заради странното ми състояние. — Как мина денят ти?

Умът ми още не се беше успокоил. През цялото време виждах само Ембър, усещах ръцете ѝ на раменете си, мига, в който устните ѝ докоснаха моите. Ударих крушата за последно, после се облегнах на стената и затворих задъхан очи. В първия миг реших да не казвам на Тристан какво се случи на плажа, но после размислих. Никога не бях крил нищо от партньора си. Трябва да имаш пълно доверие в човека, на когото поверяваш живота си.

— Гарет? — Сега звучеше притеснен и го чух да пристъпва към мен. — Какво стана?

Прокарах ръка по лицето си.

— Този следобед — прошепнах и отпуснах ръка. — На плажа. Ембър... тя... тя ме целуна.

Веждите му скочиха чак до косата.

— Я пак? — Сякаш му се струваше невероятно. — Ембър Хил, момичето, което следим от толкова време и смятаме за потенциална мишена... те е целунала!?

Отдръпнах се от стената, онзи миг не спираше да се завръща.

— Твърде близо съм — казах и тръгнах към прозореца. Отвъд покривите на къщите и върховете на палмите океанът блестеше на слънцето и отново ми припомни всичко. — Изгубих концентрация и не се случва за първи път. Не мисля, че мога да се виждам повече с нея. Ще застраша мисията.

— Не — каза твърдо Тристан и аз го погледнах изненадан. — Нали това искаме, Гарет. Трябва да си твърде близо. Това е единственият начин да научим всичко, да разберем дали тя е внедреният дракон. Колкото повече ти се доверява, толкова по-вероятно е да се издаде. Не можеш да спреш сега. Трябва да продължиш да се виждаш с нея.

Да продължа да се виждам с Ембър. При тази мисъл изпитах едновременно облекчение и ужас.

— Какво да правя сега? — попитах и се отдалечих от прозореца. Нямах никакъв опит с подобни неща. И как ще продължа да се виждам с нея, ако тя не иска да ме види повече? — След като... след като ме целуна... тя почти избяга. Като че ли доста се смути. Какво да правя сега?

— Ти покани ли я на среща, уреди ли нещо, за да се видите отново?

— Не.

— Защо?

— Ами... аз бях...

— Твърде притеснен?

Въздъхнах и пак халосах крушата.

— Да.

Той се усмихна.

— Е, тогава ще трябва да оправиш нещата, партньоре — каза той твърде ведро. — Бъди смел. Този път не приемай отказ. Сигурно няма да е много трудно. Щом те е целунала, значи поне малко те харесва.

— Ако тя беше драконът, изобщо нямаше да ме хареса — възразих аз и скръстих ръце. Драконите не изпитваха подобни чувства. Те подражаваха съвършено на човешката раса, което ги правеше и толкова опасни, но всъщност не разбираха истински понятия като приятелство, тъга, любов или съжаление. Поне така ми бяха казали.

Тристан сви рамене.

— Може би това е част от обучението на „Нокът“. Прави като хората, за да се слееш с тях. Звучи ми доста вероятно да опитат подобно нещо или за да ни контролират, или за да ни объркат. А може би тя е обикновена цивилна. Във всеки случай трябва да продължиш с преструвката, за да разбереш. Мислиш ли, че ще се справиш?

Преструвка. За това ставаше дума. Да се преструвам, че харесвам това момиче. Да се преструвам, че имам чувства, за да установя връзка. Да спечеля приятелството и доверието ѝ, като знам, че може да се наложи да го унищожа, както и нея.

Не ми изглеждаше редно. Изглеждаше мръсно и подмолно, съвсем в техни стил. Но... аз бях войник, а това бе моята мисия. Не биваше да забравям: ако Ембър беше дракон, тя не беше невинна. Тя

беше дракон, създание, което презира хората и няма жал, няма човештина, нищо. Дори малките им бяха коварни и чудовищни като възрастните. Може би дори повече, защото много приличаха на хора. Единственият начин да спечелим тази война бе да унищожим малките, преди да са станали коварни и невъобразимо могъщи възрастни.

Дори да трябваше да лъжа. Дори — ако трябва да съм съвсем честен пред себе си — нещо в мен да потрепваше при мисълта, че ще я видя отново.

И дори една още по-малка част от мен, която бях избутал в най-тъмното кътче на съзнанието си, да бе отвратена и ужасена от плана ми.

— Ще се справя — казах на Тристан и тръгнах към банята, за да си взема студен душ. — Знам какво трябва да направя.

— Радвам се да го чуя. И... Гарет...

Този път в гласа му звучеше заплаха. Обърнах се притеснен.

— Не прави грешката да се влюбиш в това момиче — предупреди ме той, като ме гледаше напрегнато. — Ако е нормална цивилна, не бива да се обвързваш. Не и при нашия начин на живот. Но ако е дракон и това е нов метод за внедряване, на който обучават малките си... — Поклати глава и присви очи. — Когато дойде моментът да дръпнеш спусъка, не трябва да се колебаеш. Не можеш да се колебаеш дори за миг, иначе тя ще те разкъса. Разбираш ли ме?

Усмехнатото ѝ лице отново просветна пред мен и при спомена за целувката стомахът ми се сви. Прогоних ги безмилостно.

— Да. Разбрах.

25

ЕМБЪР

— Къде беше? — попита ме Данте, когато се качих горе, за да се скрия в стаята си. За нещастие моят любопитен брат стоеше в края на стълбите и ме гледаше с тревога в зелените си очи.

Изсумтах.

— Да не си ми бавачка? Сърфирах, какво друго да правя? — Минах покрай него и тръгнах към стаята си. Той ме последва по коридора, а подозрителният му поглед прегаряше тила ми.

— Кой те докара? — попита Данте. — Не съм го виждал преди?

— Това е Гарет — отвърнах. Надявах се, че няма да види изчервяването ми. — Той е момчето, за което ти казах, помниш ли? Срецнахме го на плажа с Кристин и Лекси. Той наби онези тролове. Готин тип е.

Може би твърде готин — прошепна моят дракон. Още усещах устните му на моите, внезапния порив да го целуна и пламъка, който това подпали в стомаха ми. Какво ли щяха да кажат „Нокът“ по въпроса?

„Нокът“ да си ядат опашката — помислих си. Не това беше проблемът. Честно казано, опитът за връзка с човек не беше забранен от организацията. Да накараш човек да се влюби в теб бе най-лесният начин да го контролираш и да получиш каквото искаш. Данте беше специалист в това; където и да идеше, с когото и да беше, винаги някой бе готов да го откара, да му даде телефона си, да свали ризата от гърба си. Той дори не трябваше да полага големи усилия. Аз лично го смятах за доста коварно, но всички в организацията знаеха как да манипулират човешките емоции. Фактът, че бях целунала човек, нямаше значение.

Но причината да го целуна бе съвсем друго нещо.

Стигнах до стаята си и се обърнах да затворя вратата, но Данте застана на прага и ми попречи. Изражението му се колебаеше между тревога и подозрение.

— Добре ли си, сестричке? — попита той, взираше се в лицето ми. — Притесних се за теб. Замина с Лекси точно след тренировката и си беше изключила телефона.

Цялата настръхнах при спомена за садистичната ми учителка.

— Господи, говориш като чичо Лиам — сопнах се, за да сменя темата. — Добре съм, можеш да изключиш невротичния си радар. С Гарет съфрахме.

И аз го целунах. Искам да го видя отново, много искам, за да го направя пак. Ужасно съм откачена!

— Не мога да изключа невротичния си радар — рече Данте, без да помръдва от прага. После се приближи и сложи ръка на рамото ми. — Не и когато си разстроена. Не и когато усещам, че нещо много те тревожи.

— Знаеш ли, че прекаляваш с грижите? Понякога се увличаш.

— Хей, забрави ли, че сме само ти и аз. — Говореше съвсем сериозно. — Ако не те наглеждам, кой ще го направи? Хайде стига, Туидълди. — Стисна леко ръката ми и ме пусна. — Какво има? Онзи човек нарани ли те?

— И какво ще направиш, ако ме е наранил? Ще го изядеш?

— Ще се изкуша, но няма да го изям. — Погледна ме нетърпеливо. — Избягваш въпроса. Какво има, Ембър? Нещо те тревожи и искам да знам какво е. Говори с мен.

Поколебах се. Искях да поговоря с някого, някой, който би разбрал, с друг дракон, който би разбрал тези странни, нови човешки чувства, които бушуваха в мен. Чувства, които според казаното от учителката ми сутринта, нямаха място в живота на един дракон. Дали Данте щеше да ме разбере? Досега му бях споделяла всичко.

— Ами аз... просто си мисля за нещо, което учителката ми каза днес — признах аз и не излъгах съвсем. — Каза, че хората са понисша раса и не бива да се привързваме към тях, защото те са просто пушечно месо. Че ще ни унищожат, ако разберат какви сме всъщност.

Той кимна.

— Знам. Моят учител ми каза същото.

— Не те ли притеснява това? — Посочих смътно към коридора и входната врата. — Ние живеем с двама човеци, всичките ни приятели са човеци и говорим с тях всеки ден. Разбира се, Лиам и Сара работят

за „Нокът“, но не бих ги смятала за пушечно месо. Звучи ми твърде... жестоко. Ти не мислиш така за Лекси, Калвин и останалите, нали?

— Не. — Данте веднага поклати глава и аз се отпуснах. — Но трябва да приемем факта, че не сме като тях, Ембър. Ние не сме хора. Живеем в техния свят, съществуваме сред тях, но винаги ще бъдем различни. Обучителите ни са прави. Не бива да се привързваме твърде много към хората.

Нацупих се. Не това исках да чуя.

— Защо?

— Ембър. — Данте ме изглежда странно. — Защото ние сме дракони. Хората са... ами те не са по-нисши, но са по-ниско в хранителната верига. Ние сме по-силни, по-умни и живеем хиляди пъти по-дълго от тях. Всичките ни приятели — Лекси, Калвин, Кристин, всички — ще остарееят и ще умрат, а ние ще сме още млади. Просто не сме в същата лига, сестричке. Трябва да осъзнаеш това.

От тези думи ми стана още по-зле. Ясно беше, че не трябва да му казвам нищо за мен и Гарет. Вероятно нямаше да го погне и да го изяде, но ако му кажех, че съм целунала момче, щеше да пита защо. А нямаше да мога отговоря. Защото и аз не бях много наясно.

— Да — въздъхнах. — Знам. — Данте продължи да ме гледа, в очите му виждах тревога и объркване, но трябваше да остана сама, за да помисля. — Ще полежа няколко часа — въздъхнах и влязох покрай него в стаята. — Ако не се появя навреме за вечеря, ела да ме извикаш, става ли?

— Чакай малко — рече той и ми попречи да затворя вратата. — Кристин се обади четири-пет пъти. Пита дали ще идеш на партито й утре вечер.

— Утре ли беше? — Леле, как летеше времето. Дори не бях усетила, че е дошъл уикендът. Усетих лека тръпка. Единствено през уикендите не трябваше да ставам рано и да се срещам с обучителката си. Два дни щях да съм свободна.

Данте кимна и вдигна вежди.

— Явно още мислиш да ходиш.

— Разбира се.

— И вероятно ще изгубиш представа за времето, докато сме на купона, и ще трябва да измислям някакво правдоподобно извинение, че сме се върнали след полунощ.

Усмигнах се.

— Ето затова ти си умният близък.

— Аха. А ти коя си?

— Красивата.

Той въздъхна.

— Добре. Ще се погрижа. Както винаги. — Поклати глава и се усмигна криво. — Само заради теб, Туидълди.

След като Данте си тръгна, аз влязох в стаята си, хвърлих се на леглото и се втренчих в тавана. Е, явно нямаше да мога да споделя с него проблемите си. Той ми беше брат, но и дракон. Тези чувства му бяха чужди, както и на мен преди. Странно, но ми трябваше някой, който наистина разбира какво преживявам. Трябваше ми човек.

Трябваше ми... приятел.

Претърколих се и извадих телефона си. Намерих познатия номер в указателя.

— Здравсти, Лёке — въздъхнах, когато тя вдигна. — Заета ли си?

— О, Боже, Ембър! — чух глас в другия край. — Разбира се, че не. Чакай ме в „Смути Хът“ след петнайсет минути. Трябва да ми кажеш какво става с готиния Гарет!

— Да — измърморих и стомахът ми пак се сви при спомена. — Ще бъда там.

След дваайсет минути седях на една от масите отвън, а две смутита се топяха в чашите, когато Лекси се настани срещу мен, изгаряща от нетърпение.

— Е? — рече тя вместо поздрав, взе едната чаша и захапа сламката, сякаш искаше да отгризне. — Много съм ти ядосана, Ем — обяви, без да чака отговор. — Накара ме да те закарам до залива, за да се видиш с Гарет, и дори не ми се обади да кажеш как е минало. С часове бях нащрек. Хайде, Ем. Изплюй камъчето... — Почука по масата. — Цял следобед бяхте сами в залива. Какво стана? Нещо забавно? — Наведе се напред, усмихната като заговорник. — Показа ли му как да плува чисто гол?

— Какво? Не! — Направих физиономия и усетих, че бузите ми пламват. — Спри да мислиш за глупости. Нищо такова не стана.

— Но нещо е станало, нали? — Гледаше внимателно, търсеше истината на лицето ми. Внезапно се смутих, свих рамене и тя се смръщи. — Ембър, моля те. Видях ви в мола вчера. Знам, че има нещо.

Като моя най-добра приятелка, си длъжна да ми казваш за всичко, което ти се случва, ако е свързано с разкошни момчета. Това е част от сделката.

— Не помня да съм подписвала такъв договор.

— Чети ситния шрифт, скъпа. Той целуна ли те?

Пулсът ми се ускори, но поклатих глава.

— Не.

— А ти целуна ли го?

— Ами...

Лекси изпищя. Шътнах ѝ да мълчи и тя сниши глас, ухилена като идиотка.

— Знаех си! Знаех си, че между вас има нещо. — Гледаше ме триумфиращо. — Кажи го! Кажи, че бях права.

— Добре де! Хубаво, целунах го. Права беше.

— Благодаря. Виж, не е толкова трудно. — Тя се усмихна мъдро и се отпусна назад да чуе останалото. — Е, какво стана, когато го целуна?

— Нищо. — Сега, когато най-сетне го изрекох, не успях да скрия тъгата в гласа си и съжалението от онова, което бе последвало. — Мисля, че малко откачих. Поисках да ме закара до дома. Дори не разговаряхме. — Въздъхнах. — Обадох ти се няколко минути след като ме остави там. Вероятно сега ме мрази, или поне ме мисли за пълна откачалка.

— Много се съмнявам в това. — Не отговорих и тя затропа с пръсти по масата от нетърпение. — Ще го видиш отново, нали? Кажи ми, че ще го видиш отново.

— Не знам.

— Какво не знаеш? Харесваш го, нали?

— Ами... — поколебах се, мислех. Аз бях дракон; ние не трябваше да изпитваме такива чувства. Но щом си помислех за Гарет, определено изпитвах нещо. Как всъщност усещаш привличането? Дали се хилиш всеки път, щом чуеш гласа му, или ти секва дъха, когато те погледне? Дали искаш да видиш усмивката му, да чуеш смеха му, за да разбереш, че някак си го развеселил? Никога не бях изпитвала подобно нещо, не бях искала да съм близо до някого. И ако такъв беше случаят... — Ами май да.

Харесвах Гарет. Един човек.

Лекси кимна.

— И той те харесва. Не ме гледай така, Ем. Повярвай ми, виждала съм го, момчето е много хлътноло. Според теб защо все се навърта наоколо? — Облегна се назад и се усмихна, уверена в анализа си. — Той е адски хлътнол по теб.

Странно, но при тази мисъл стомахът ми отново потрепна. Мисълта, че човек като Гарет може да отвърща на чувствата ми... Но това бе съвсем ново за мен. Не бях очаквала да изпитвам подобно нещо. Не би трябвало да го изпитвам, поне според „Нокът“.

Погледнах умолително Лекси и попитах почти отчаяно:

— Е, какво да правя сега?

— О, Ембър. — Потупа ръката ми с уверена усмивка, в която сияеше шестнайсетгодишният ѝ човешки опит. — Лесна работа. Когато го видиш пак, продължи оттам, докдето сте спрели. И този път не бягай.

— Може вече да е твърде късно — въздъхнах и опрях натъжена брадичка на ръцете си. — Нямам представа къде е. Дори не му взех номера или имейла. — Иронично, но всъщност първата ми истинска постъпка като човек го беше прогонила. А сега бях съсипана. Заради едно момче. Затова ли драконите не трябваше да имат човешки чувства? Защото те правеха всичко ужасно сложно?

Но Лекси не се притесни.

— Стига, Ембър. Познавам този град като петте си пръста, не е особено голям. Ще го намерим, повярвай ми.

— Много си уверена.

Тя изсумтя.

— Готин тип като Гарет те целува и после изчезва безследно? Ще съм ужасна най-приятелка, ако не ти помогна да си го върнеш.

Най-добра приятелка. Доскоро смятах Данте за своя най-добър приятел. Винаги бяхме заедно, срещу всички. Но не можех да говоря с брат си за човешкото момче, към което имах чувства. Нямаше да разбере. А Лекси не само разбираше тези откачени, чужди за мен емоции, но и ме окуражаваше да действам според тях.

Усмихнах ѝ се с благодарност.

— Благодаря, Лёке.

Тя се усмихна малко лукаво.

— Няма защо. Просто помни, че когато го открием, ще искам да научавам всиички пикантни подробности. Това е таксата за помощта ми. Няма да криеш нищо от мен, ясно ли е?

Засмях се.

— Ти си ужасна.

— Едно момиче трябва да си има хоби. И да ти призная, без мен си загубена.

Извъртях очи.

— Как изобщо съм оцеляла досега?

— Нямам представа, но важното е, че вече съм тук. — Тя потри ръце, вече кроеше планове. — И имам добри новини за теб. Знам къде ще потърсим първо.

26

ГАРЕТ

Явно партитата в седем часа не започват в седем часа.

— Гарет? О, Боже, здрасти! — посрещна ме Кристин, изглеждаше малко объркана, когато отвори вратата. — Не очаквах да дойдеш. Малко... подрани.

Погледнах си часовника. Показваше седем без пет, почти на косъм, според порядките, с крито бях свикнал. Още една минута и ще си изпросиш наказание от сержанта за назидание на всички. Погледнах я объркан.

— Нали каза в седем в събота?

— О, да, но... — Сви рамене и отвори широко вратата. — Влизай. Още никой не е дошъл, но се чувствай като у дома си.

— Благодаря. — Влязох във фоайето и го огледах набързо. Светло и просторно, с високи прозорци, през които се виждаше океанът — изглеждаше доста скъпо. Всичко бе в бяло. Стените — на които нямаше прозорци — бяха бели. Кухнята бе в бял мрамор и неръждаема стомана. Бял кожен диван във формата на буквата Г се извиваше около черно-бяла масичка за кафе, която пък бе под огромен плазмен телевизор на стената. Из къщата имаше по някое малко цветно петно; сини възглавници на дивана и изкуствени дръвчета в ъглите, но предимно беше неумолимо бяла.

— В хладилника има бира, ако ти се пие — Кристин от полуоткрехнатата врата към коридора. — Или безалкохолно. Вземи си. Хората ще дойдат скоро.

Смутен, аз тръгнах из дневната, чувствах се неловко и не на място. Не бях свикнал с купони и чужди къщи. Щях да се адаптирам, разбира се, но причината, заради която бях тук, още не бе пристигнала и както изглеждаше — нямаше да дойде скоро.

— Къде е братовчед ти? — попита Кристин, още викаше от коридора. Чудех се защо не излезе от стаята си, ако иска да говорим. — Как се казваше? Травис?

— Тристан — извиках в отговор. — Малко се разболя и няма да може да дойде.

— О... — Само това. Не, „Жалко“ или „Надявам се скоро да оздравее“. След няколко секунди чух вратата надолу по коридора да се затваря. Партньорът ми, разбира се, не беше болен. Стоеше пред лаптопа си и наблюдаваше входната врата на къщата на Хил. Ако настойниците излезеха, той щеше да ги проследи, за да разбере къде отиват. Ако не излезеха, щеше да продължи да наблюдава. Бях доволен, че тази нощ Тристан е пред компютъра, а не аз. Той нямаше против дългите часове наблюдение; донякъде и затова бе толкова добър в работата си. Нищо не убягваше на вниманието му, колкото и незначително да беше. Ако се случеше нещо странно в дома на Хил, той щеше да разбере.

Аз също имах мисия тази нощ, макар че доста по-различна.

— Мисля, че попаднахме на нещо — каза партньорът ми предната нощ, като ме погледна над отворените кутии с храна на плота. Отвън слънцето залязваше над океана и обагряше небето в розово, а облаците — в искрящо червено. Седях в дневната и държах кутия с монголско телешко, ровех из нея с китайските пръчки и се опитвах да не мисля как залезът някак ми напомня за нея. — Мисля, че знам какъв трябва да е следващият ни ход.

— Как разбра?

— Лесно. — Тристан лапна един морков, изглеждаше замислен. — Покани я на среща.

Едва не се задавих с едно лукче, преглътнах с усилие и попитах:

— Моля?

— Да, на среща. — Партньорът ми явно не забеляза пламналото ми лице. — Не ти ли е ясна думата, Гарет? Тийнейджърите постоянно го правят. — Размаха пръчиците. — Вечери, кино, всякакви тъпотии. Накарай я да говори. Накарай я да ти се довери. Не би трябвало да е трудно — все пак те е целунала, нали?

Лицето ми пламна още повече при спомена.

— Това нищо не значи — възразих. — Драконите се вписват в средата. Може да ме е целунала по всякакви причини.

— Въпреки това — сви рамене Тристан. — Не я виждам да целува всеки, а ти? А и хората често се канят на срещи, затова няма

причина да ти откаже. Накрая ще те покани в къщата и ще сме в играта. Сложи малко бръмбари и... бум, ще ги сгачим.

— Ами ако не тя е мишената?

— Значи не е тя мишената и толкова. Отказваме се от нея и продължаваме нататък. Какъв е проблемът?

Не отговорих веднага. Не исках да му казвам, че мисълта ме ужасява и плаши така, както никой дракон не ме е плашил. Не бях ходил на среща; не знаех какво се прави.

Но най-вече не знаех дали ще мога да се контролирам вече в нейно присъствие. Чувствата, които събуди в мен — топлината, желанието, порива да я докосна — бяха съвсем нови. Не бях изпитвал подобно нещо.

— Нищо — рекох накрая. — Няма проблем. Разбрах.

— Хубаво. — Тристан се ухили и лапна една мида. — Защото утре вечер си на купон.

Почти час след седем първите гости — освен мен, разбира се — най-сетне се появиха. С бира. От няколко марки, включително голямо буре, което дотъркаляха отзад и оставиха до джакузито на верандата. Скоро тийнейджърите започнаха да пристигат на алеята пред къщата и дневната бързо се изпълни с хора, както и верандата и басейнът в задния двор. Отнякъде се чу музика и я усилиха, докато стените не започнаха да вибрират от басите, а младежите затанцуваха в средата на стаята. Бях се преместил в края на дивана, гледах хаоса и от време на време отпивах от пластмасовата чаша в ръката си. Бирата изглеждаше евтина и топличка, всъщност неприятна, но както Тристан бе предположил, всички пиеха и не исках да изглеждам още по-не на място, отколкото вече се чувствах. Когато си в Рим, прави като римляните.

— Здравсти, Гарет! Това ти ли си!

Лекси Томсън се появи от множеството и ми се усмихна. Аз също се усмигнах и кимнах, но погледнах небрежно зад нея, за да видя дали тя не я следва.

— Радвам се да те видя тук — продължи Лекси, в опит да надвика музиката. — Като че ли все се срещаме. — Усмивката ѝ стана още по-широка, сякаш бе доказала нещо, за което нямах представа. — Или си дошъл заради някой друг?

Не отговорих. Ако някой знаеше къде е Ембър или как се чувства, това бе Лекси, но не исках да съм толкова прозрачен.

— Здравей, Лекси — поздравих я спокойно. — Сама ли дойде?

Тя извъртя очи.

— Ясно. Ще се преструвам, че не знам за кого говориш, и просто ще ти кажа, че Ембър трябва да дойде, но не съм я видяла още. Но... — Тя ме изгледа изненадващо яростно. — Предупреждавам те, Ембър ми е приятелка. Виждала съм много нещастници да минават през този град и да си мислят, че могат да се позабавляват и да си заминат. Ако това си намислил, тръгни си още сега и не се връщай. Ембър не иска подобно нещо, тя заслужава повече. Ако я нараниш, ще си имаш работа с мен.

— Ще го запомня — отвърнах и си помислих, че една тийнейджърка едва ли е по-страшна от дванайсеттонен развилнял се дракон, или от човек на „Нокът“ с пушка, но тя звучеше сериозна и аз ѝ се възхитих, че защитава приятелката си. Освен това, като чух заплахите ѝ, колкото и нелепи да бяха, това ми даде малко надежда. Тя не ме предупреждаваше да стоя далеч от Ембър, казваше ми да не я наранявам. Което означаваше, че Ембър още не ме беше отписала.

Поне това се надявах да означава.

Лекси кимна.

— Добре, просто го запомни. А сега още нещо важно. — Огледа се и хвърли нещо малко към мен. Хванах го; малко квадратче син найлон, което се смачка в ръцете ми. Лицето ми внезапно пламна и Лекси се ухили. — Просто за всеки случай.

— Алексис Томсън! — сопна се глас зад нас и сърцето ми подскочи. Ембър изникна от тълпата и изгледа убийствено другото момиче, докато заобикаляше дивана. Лекси изписка и избяга сред множеството, а аз бързо напъхах онова нещо между възглавниците.

— Много загази, Лёке! — извика Ембър, като я гледаше смръщена след нея. — И забрави за уговорката ни — няма да ти кажа нищо! Здравсти, Гарет. — Поклати глава и ме погледна, на лицето ѝ имаше нещо средно между гримаса и усмивка. — Кажи, че моята откачена и вече обречена приятелка не ти даде това, което си мисля, че ти даде.

Опитах да се усмихна.

— Не мисля, че мога да отговоря на въпроса, без да се свия в някоя дупка до края на вечерта.

Тя се засмя и внезапно всичко между нас отново беше наред.

— Хайде. — Посегна без колебание надолу, хвана ме за ръката и ме издърпа. — Да танцуваме.

Да танцуваме? Докато тя ме дърпаше напред, се паникьосах, но опитах да се овладеея. Не бях го правил; да танцувам, да пия, да позволявам да ме докосват. Трябваше просто да свикна. Ембър ме дърпаше през кълчещите се тела към центъра на пода, но още щом спря и ме пусна, песента отшумя и гласът на диджея изпраця по говорителите:

— Добре, да забавим малко темпото — рече той и започна побавна и не така трескава песен. Около нас дивото подскачане и кълчене замря, двойките се прегърнаха и започнаха да се люлеят на музиката.

Преглътнах и погледнах към Ембър. Тя срещна погледа ми, зелените ѝ очи сияеха под косата. Пристъпи към мен и плъзна ръце около врата ми. Дъхът ми секна, усетих как всяко мускулче в мен се напруга, когато тя се притисна към тялото ми, без да сваля очи.

— Наред ли е всичко?

Принудих се да дишам и да се отпусна.

— Да. — Внимателно, без да съзнавам напълно какво вършат ръцете ми, аз ги сложих на кръста ѝ и усетих, че тя потрепери. Започна да се движи, люлееше се на музиката и аз я последвах.

— Съжалявам за вчера — прошепна след малко, точно когато се въртахме в центъра на стаята. — Не исках да ти скачам така. Не исках и да избягам така.

— Реших, че съм объркал нещо — казах тихо.

Тя поклати глава.

— Не, не беше заради теб. Просто... — Въздъхна. — Не бях целувала никого... и не съм излизала с никого. Израснах доста усамотено, не познавах много момчета. Е, освен Данте, а той не се брои. Искам да кажа, че е момче, разбира се, но ми е брат, затова не мисля за него като за момче, не както за теб... почнах да говоря глупости, нали? — Направи физиономия и сведе глава, за да скрие лицето си. — Просто това е ново за мен — прошепна в ризата ми. Никога не съм правила такова нещо.

Беше толкова топла. Тялото ѝ се движеше до мен и аз затворих очи.

— Значи ставаме двама.

— Но не може да е чак толкова страшно, нали? — Вдигна глава. — Имам предвид в сравнение със сърфиране по четириметрови вълни и стреляне по орди бесни зомбита — трябва да е по-лесно.

Това ме накара да се усмихна леко.

— Би трябвало. — Спомних си всички битки, в които бях участвал през годините; сражението, хаоса, избягването на куршуми, нокти, драконов огън. Но нищо не можеше да се сравни със случващото се сега. — Поне няма да се тревожа, че искаш да ми изядеш мозъка — казах аз и се зачудих откъде го измислих.

Тя се засмя тихо и сърцето ми пак пропусна удар. *Отдръпни се* — предупреди ме войникът. — *Не я допускай вътре. Това е мисия, а на теб ти става твърде хубаво. Отдръпни се веднага.*

Не му обърнах внимание. Когато беше толкова близо до мен и усещах топлата ѝ кожа, чувствах как съпротивата ми се стопява, изчезва като хартия над пламък. Трябваше да е ужасяващо, да ме накара да се оттегля зад стената, която бях изградил през дългите години на тренировки. Барьерата между мен и болката, когато виждах братя и другари да загиват, разкъсвани на парчета през очите ми.

Маската на безразличие, която слагах, когато някой офицер крещеше в лицето ми. Трябваше да се отдръпна, но точно сега се чувствах така, както от много време не се бях чувствал. Може да свикна, помислих си и прегърнах по-здравомомичето. Можех лесно да затворя очи, да сваля всички защити и да се изгубя в прегръдката ѝ.

Ембър се наведе към мен, облегна глава на рамото ми и сърцето ми пак прескочи удар.

— Не знам какво се опитвам да кажа — прошепна тя е безсилие. Дъхът ѝ галеше шията ми и кожата ми настръхна. — Искам да прекарвам време с теб. Не искам да изгубя това. Не искам... не искам да си тръгнеш. — Ръката ѝ си играеше с предницата на ризата ми, проследяваше щампата и изпращаше тръпки през мен. — Разбира се, ако смяташ, че съм те разбрала погрешно, покажи ми онази черна дупка, за да се свия в нея и никога да не се покажа повече.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за това. — Гласът ми прозвуча доста дрезгаво.

Тя ме погледна, лицето ѝ бе на сантиметри от моето. Времето спря около нас, другите танцьори изчезнах и останахме само ние в центъра на музиката и мрака. Ръцете ѝ се плъзнаха по тила ми и се стегнаха там, придърпваха ме леко. Тя не продължи, само ме гледаше сериозно със зелените си очи, а пръстите ѝ галеха леко тила ми. Този път ме оставяше аз да реша.

Прокарах ръка по бузата ѝ и се наведох напред.

— Здравсти — прекъсна ни непознат глас и аз се отдръпнах. Обърнах се подразнен и видях някакъв тип с тъмна рошава коса и кожено яке. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и се хилеше, заплашително втренчен в мен. Намръщих се, не го познавах, но Ембър изписка леко и се скова в ръцете ми.

— Райли? — ахна тя и аз се напрегнах. — Какво правиш тук?

27

ЕМБЪР

Да, официално обявявам, че тази нощ беше абсолютно откачена.

Мислех си, че знам какво искам. Преди да ида на партито, Лекси почти ме убеди, че Гарет ще е там. За рождените дни на Кристин се носеха легенди, вероятно половината град бе разбрал за купона. И когато изтъкнах, че може да не дойде и нямам друг начин да се свържа с него, това не я обезкуражи. Тя вече кроеше планове как всеки ден ще обикаляме по плажовете и из местните свърталища, докато не го открием.

Когато с Данте дойдохме с колата и паркирахме в края на дългата редица автомобили на алеята, надеждите ми посърнаха. Мислех, че Гарет вероятно няма да е там; той не изглеждаше купонджия. Подготвих се за разочарование, казах си, че утре може да го потърсим. Не всичко бе загубено, ако не се появеше тази вечер.

В края на двора Данте видя група от като че ли безбройните му приятели, забърза към тях и ме заряза. Извъртях очи и продължих по стълбите. Мислех да намеря Лекси, за да обиколим заедно. Но той беше там — седеше на дивана и изглеждаше ужасно смутен, когато Лекси му хвърли нещо, което много се надявах да не е презерватив. Стомахът ми се сви, щом тръгнах към него. Въпреки ужаса мислех само, че искам да го целуна отново, да усетя сърцето му под дланта си и да вдъхна аромата му. Ако това бяха чисто човешки чувства, тогава за малко щях да бъда човек. „Нокът“ нямаше да одобрят, но „Нокът“ можеха да вървят по дяволите. Те вече и без това отнеха голяма част от лятото ми. Тази си беше моя.

Той щеше да ме целуне, видях го в очите му. Усетих го в ръцете му, които се притиснаха към гърба ми, по ускорения му пулс, по внезапното намерение в металния поглед. Драконовите ми инстинкти изсъскаха и се свиха, това не им харесваше, макар че сърцето ми бумтеше в ушите и пригласяше на неговото.

И тога усетих някаква промяна, едва доловима промяна, която драконът ми веднага осъзна. Още преди да чуя гласа му, косъмчетата по тила ми настръхнаха и в тялото ми се разля жегата.

Обърнах се и срещнах погледа на дракона отцепник.

— Райли? — казах смаяна. Едва не го нарекох Кобалт, но се усетих навреме. Моят дракон веднага потръпна от вълнение, изпрати огън и облекчение по вените ми. Той беше добре! Все още беше тук. — Какво правиш тук?

Той се усмихна с просветващи очи. Не отговори на въпроса ми, а се вгледа престорено любопитно в Гарет, макар че всъщност виждах как драконът гледа човека, сякаш възнамерява да го изпече насред дневната.

— Нещо против да ви прекъсна?

Гарет се скова, ръцете му се превърнаха в стоманени ленти на кръста ми, но външно не изглеждаше притеснен. Гласът му бе хладно любезен:

— Всъщност имам.

Райли продължи да се усмихва, но очите му проблеснаха. По всичко личеше, че съпротивата на човека го забавляваше, което малко ме изнерви. Райли беше отцепник; той не играеше по правилата на „Нокът“. Не мислех, че е толкова глупав да се Преобрази тук, сред десетки свидетели, и да изпепели Гарет, но нямаше как да съм сигурна.

Освен това трябваше да говоря с него. Искях отговори на много въпроси, много неща за „Нокът“ чакаха обяснение, а той се появи изневиделица точно на партито на Кристин. Разбира се, напълно в негов стил — изникваше в най-неподходящия момент, и не можех да го оставя да си тръгне. А и моят дракон напираше под кожата, развълнуван от появата му. Не беше забравила онази нощ, когато се носеше по вълните с Кобалт, аз също не я бях забравила.

— Гарет — казах тихо, за да привлече вниманието му. — Познавам го. Нека поговоря с него за секунда.

Не остана доволен. Стисна зъби и очите му станаха безизразни, но кимна рязко и отстъпи. Обърна се и изчезна в тълпата, без да погледне назад. А аз останах сама с отцепника.

Поех си дъх и тъкмо щях да му предложа да идем някъде да поговорим, когато започна друга песен, този път по-бърза, и дансингът се превърна в кипящо море. Райли се ухили, приближи се и започна да

танцува с предизвикателна усмивка. След миг колебание се присъединих, уж неохотно, но усещах вълнението на дракона в мен. Райли продължи да се усмихва, гледаше ме подигравателно.

— Е, огнено момиче, ето ни пак заедно. — Гласът му бе нисък и студен, само аз можех да го чуя. Не се докосвахме, но усещах топлината, която се излъчваше от него, сякаш под кожата му гореше огън. — И виждам, че се адаптираш доста добре. Осъзнаваш, че това е човек, нали? В случай че си забравила, ти не си точно като него.

— Говори по-тихо — изсъсках, но при тази гърмяща музика и нехаеща тълпа, нямаше голям шанс някой да ни обърне внимание. Все пак „Нокът“ ми бяха набили добре в главата никога, никога да не говоря за свързани с природата ми неща в компанията на човеци. — Освен това не е твоя работа. Как изобщо разбра, че ще съм тук?

Той се ухили.

— Казах ти, че ще те намеря, нали? — И се приближи още. — Изглеждаш изненадана. Забрави ли ме? — Гласът бе подигравателен, но тялото му се движеше плавно, красиво и уверено. Със сигурност не му беше първият купон. Стомахът ми затанцува и драконът се надигна като жадуващ за свобода пламък.

— Къде беше, между другото? — попитах го. Той само изви вежда, явно нямаше намерение да отговаря на въпроса, и аз се намръщих. — Те те търсят — казах и се наведох още повече към него. — Миналия месец са изпратили агенти, защото някой те е издал. — Данте — добавих, но наум. Обземе страх. Данте беше тук, ако забележеше Райли...

Отдръпнах се притеснена.

— Трябва да си вървиш. Тук е опасно за теб. Ако брат ми ни види...

Райли се плъзна почти невидимо зад мен. Преди да се усетя какво става, ме хвана през кръста и коремът ми пламна, а той се наведе към мен.

— Не се тревожи за мен, огнено момиче — каза в ухото ми, докато се колебаех дали да се облегна на него, или да го избутам. — Мога да се грижа за себе си. Въпросът е дали още искаш да научиш истината за „Нокът“? Кой са всъщност? Какво искат? — Устните му докоснаха бузата ми, дъхът му гъделичкаше кожата ми. — Мога да ти кажа, ако още те интересува.

Сковах се. Той се изсмя и плъзна ръка в джоба ми, само за миг, и я извади.

— Това е номерът ми — рече, когато бръкнах в джоба си и напипах сгъната няколко пъти хартия. — Когато искаш да поговорим — продължи сериозно, — когато те покажат истинското си лице — а ще го направят, огнено момиче, не се заблуждавай, — аз съм тук. Винаги можеш да дойдеш при мен. Искам да дойдеш при мен.

Не знаех какво да отвърна. Райли ме гледаше, златните му очи светеха и разпалваха огъня в мен. По дяволите, защо ми действаше така? Дали защото беше отцепник? Дракон, който се бе осмелил да отхвърли властта на „Нокът“ и да живее така, както само можех да мечтая? Или беше нещо друго, нещо по-дълбоко? Нещо, на което инстинктите ми реагираха на съвсем първично ниво? Като човек Райли беше чаровен, мистериозен и да, трябва да го призная, ужасно готин. Но погледнех ли го, виждах само дракона.

Движение в другия край на стаята привлече вниманието ми. Видях стройното тяло на Гарет да се насочва към изхода.

28

ГАРЕТ

Трябваше да се махна оттам.

Усетих го още когато непознатият се появи. Внезапно изпитах нещо странно и непознато. Гняв и... още нещо, което ме караше да го изблъскам, макар че успях да се овладеея. Усетих го отново, дори по-силно, когато Ембър призна, че го познава, и поиска да говори с него. Отидох в ъгъла да ги наблюдавам. Чувствах се зле, непонятно потиснат, докато ги гледах как танцуват. После непознатият внезапно мина зад нея, сложи ръце на кръста ѝ и аз стиснах юмруци. Борех се с изгарящото желание да ида там и да му разбия устата.

Тогава се усетих. Какво ми ставаше? Защо ме интересуваше какво прави Ембър? Не трябваше да има значение, че танцува с друг. Не трябваше да има значение, че явно им беше добре заедно и тя понякога го гледа с потъмнели, замаяни очи. Непознатият беше просто временна пречка, нищо повече. Не беше важен.

Но усетих, че го мразя, исках да го нараня, да го разкарам от червенокосото момиче, което трябваше да е мое.

Облегнах се на стената, изтръпнал от осъзнаването. Този гняв, това непонятно собственическо чувство... Ревнувах. Ревнувах момиче, което уж трябваше да следя и спечеля само за да науча истинската ѝ същност. Това бе станало нещо повече от мисия.

Влюбвах се в нея.

Не. Вбесен на самия себе си, аз отпуснах глава назад и затворих очи. Не можеше да се случва. Аз бях войник. Не можех да допусна да стане лично. Не можех да допусна чувства в мисията. Те усложняваха нещата, изкривяваха приоритетите. Ако Ембър беше човек, щях да изчезна без следа от живота ѝ и ако имаше чувства към мен, щях да я съсипя. Но ако тя бе нашата мишена...

Отворих очи точно когато непознатият пхна ръка в джоба ѝ. Тренираното ми зрение зърна хартия и поривът да скоча и да му разбия главата в прозореца, бе почти непреодолим.

Отблъснах се от стената и забързах навън.

29

ЕМБЪР

— Гарет!

Пробих си път през тълпата от хора и го последвах през дневната, после през фоайето и навън.

— Гарет, чакай!

Купонът се бе излял навън. Хората се бяха събрали на групички по стълбите и по дългата песъчлива алея, мотаеха се наоколо и разговаряха. Няколко момчета се бяха скупчили около един пикап с отворен охладител в каросерията и пиеха от кутийки и бутилки. Моят дракон изръмжа предупредително, когато минах покрай тях, но бях твърде заета да настигна отдалечаващата се фигура и не им обърнах внимание. Гарет си тръгваше и аз внезапно се паникьосах, че този път няма да го видя отново.

— Хей! По дяволите, Гарет, почакай.

Той най-сетне се обърна за миг, имаше измъчено изражение, сякаш не можеше да понесе да ме види отново. Само за момент обаче, после стената се спусна отново пред чертите му и очите му пак станаха празни и студени.

Гледах това смразяващо лице и потисках ръмженето в себе си. Драконът оголваше зъби в самозащита.

— Къде отиваш?

— Няма значение — отвърна той безизразно, вече не приличаше на милия, уязвим човек, с когото бях танцувала преди минути. Този леден тон се врязва в мен и ме накара да потръпна и да се наежа едновременно...

— Приключихме, Ембър. Върни се вътре и забрави за мен. Няма да ме видиш отново.

— Защо? — взирах се в него, разкъсвана между гнева и отчаянието. — Само защото танцувах с Райли? Той е приятел, Гарет. Нищо повече. — Драконът ми изсъска при тази лъжа, но аз продължих: — Наистина ли толкова ревнуваш?

— Да — отвърна той и ме стресна. — И... това е проблемът. Не би трябвало да ми пука. Не трябваше изобщо да ми повлияе... но стана. Ти ми влияеш. — Очите с цвят на метал се присвиха обвинително. Макар че още виждах пролука в маската, мимолетно объркване и несигурност, дори когато се извърна. — Това не е редно — прошепна той едва чуто. — Не мога да го причиня и на двама ни.

Ако не бях видяла тази мимолетно просветнала емоция, вероятно нямаше да имам кураж да направя онова, което направих. Поех дълбоко дъх, пристъпих към него и го хванах за ръката. Той потрепна, но не се отдръпна, погледна ме.

— И аз съм изплашена — признах тихо. — Когато съм с теб, не мога да мисля за нищо друго и понякога ми се струва, че откачам. Не знам дали да продължа, или да избягам с всички сили.

Той не отговори, но нещо в изражението му ми подсказа, че изпитва същото.

— Така че, да, малко съм изплашена — продължих, решена да не го оставям да си иде. — Нямам представа какво става. Но страхът е жалко извинение да не направиш нещо, не мислиш ли? — Спомних си за Страховитата дама, за организацията, за моето бързо изнизващо се лято и решимостта ми се засили. — Така че, ако ми казваш, че между нас е приключило, защото не ти е позволено да чувстваш нищо, опасявам се, че ще отвърна, че говориш глупости.

Той примигна, невъзмутимата маска се пропука още малко и аз се приближих и срещнах погледа му.

— Гарет, ако наистина искаш да си идеш, няма да те спирам. Но те мислех за по-смел. Мислех; че човекът, който може да сърфира по огромни вълни, да стреля по зомбита и да нарита трима безмозъчни гадняри, не би се уплашил, че някой... може да го харесва. И не би ревнувал или се страхувал, защото тя е тук. Тя стои точно пред теб.

Очите му потъмняха.

— Ембър...

— Виж ти кой е тук.

Обърнахме се и драконовите ми инстинкти — онези, които трябваше да послушам по-рано — се надигнаха с ръмжене, настръхнали и готови за бой. Момчетата, събрани около пикапа, се бяха приближили, а най-отпред бе познатата подигравателна физиономия на Колин. Зад него видях двамата му приятели Дрю и

Травис, но и още трима пияни гадняри се приближаваха към нас с противни усмивки. Шестима. И всичките си търсеха белята. Драконът изръмжа и аз прехапах устна, за да се овладя.

— О, това е малката мръсница и нейното приятелче — продължи Колин, ухилен. — Много ми е драго да се видим отново. Дължа ти нещо, кучко. Но ще ти го дам, след като се погрижа за тоя бастун. — Той се усмихна на Гарет, който ги гледаше спокойно и безизразно. Усмивката на Колин стана още по-дразнеща. — Къде е приятелчето ти, смотаняко? Този пък го няма да те спаси? Надявам се, че няма да възрази, ако ти наричаме задника.

— Страхливец — изръмжах аз. — Страх те е да се биеш сам с него? Нищо ли не можеш да свършиш без приятелчетата си?

Той ме изглежда злобно.

— Много ти е голяма устата, малка кучко.

— Докоснете ли сестра ми, ще ви убия — каза глас зад тях.

Колин подскочи, когато Данте излезе от друга група хора, застана до мен и се втренчи в него.

— О, ама те били двама — изсмя се Колин. — Реших, че виждам двойно.

Олюля се към нас, но Данте не помръдна, а Гарет ме издърпа зад себе си, въпреки че драконът ми изръмжа, искаше да се бие.

— Защо не се разкараш, хубавецо? — рече едрият човек на брат ми, който беше стиснал челюст. — Но може и да останеш и да ти смажем главата, не ми пука. Шестима срещу двама, нямате големи шансове, нали?

— Господи, ще спрат ли да говорят? — долетя още един глас зад Колин. Обърнах се и видях Райли, който му се усмихваше лениво. — Никой ли не започва въргал, без да се остроумничи и да се прави на злодей от „Джеймс Бонд“? Не е толкова трудно. Ето, ще ви покажа. — И заби юмрук в носа на Колин.

Колин полетя назад с вик, а останалите от групата му се втурнаха напред. Аз отскочих, стиснала юмруци, а в двора настана истинско меле. Райли, Гарет и Данте изчезнаха в хаос от юмруци, крака, лакти и колене. Разнасяха се викове, сумтене от болка и тъпи удари, заглушавани от виковете и дюдюкането на тълпата.

Моят дракон изрева, беше вбесен, че е принуден да стои встрани и да гледа. Когато един здравеняк удари Данте, аз го изритах отзад в

прасеца и го подкосих. Той залитна, а Данте го халоса в ченето и го повали на земята.

— Ух — изпъшка той, разтърсвайки ръка като ужилен. — По дяволите, все едно ударих бетонен блок.

Хвърлих бърз поглед към Райли и Гарет, които макар и обградени от здравеняци и летящи юмруци, като че ли се справяха добре. Райли се хилеше демонично на противниците си и раздаваше юмруци, пращаше ги към капациите и стъклата на колите. До него Гарет се завъртя, блокира един удар с почти нечовешка грация, проникна под гарда на противника си и го удари, преди онзи да се е усетил.

Човекът, който Данте бе повалил, се изправи и скочи пак към него. Данте отстъпи в страни и пияният налетя с главата напред във вратата на една кола. Ухилих се, но Колин се възползва от това разсейване, изникна сякаш отникъде и ме блъсна настрани. Олюлях се, възвърнах равновесието си, извъртах се и го видях точно когато замахна и удари Данте в слепоочието. Брат ми се свлече на земята, а на мен ми причерня.

Докато Колин вдигаше крак да изрита Данте, аз скочих между тях с ръмжене, оголила зъби. Колин пребледня и отстъпи назад със зинала уста. Усетих как през мен минават вълните на Преобразяването, драконът се издигаше към повърхността, напрягаше се за скок.

Нещо ме сграбчи за китката и ме дръпна назад точно когато Гарет връхлетя Колин. Обърнах се и видях Райли. Бях на косъм да се Преобразя и да скоча отгоре му.

— Спри! — нареди той и твърдият му глас ме сепна. Вряза се в гнева и жегата, в дивото ръмжене на дракона и отново всичко дойде на фокус. Потреперих и се отдръпнах, ужасена от това, което едва не направих. Той ме поведе към края на алеята.

— Не се намесвай, огнено момиче — нареди ми Райли и аз поех дъх да възразя и да му кажа, че се справям отлично, но Данте срещна погледа ми, докато се изправяше и потъркваше главата си. Беше ядосан и ужасен, но не заради Райли. А на мен. Сякаш и той бе разбрал, че едва не бях разкрила и двама ни.

В нощта се чуха сирени и всички се сепнаха. Тълпата почти веднага се пръсна към колите, някои дори хукнаха да бягат в тъмното.

Напрегнах се, но по-скоро от раздразнение. Тъпи ченгета. Разбира се, идваха точно навреме.

Райли вдигна глава и златните му очи се присвиха при приближаването на сирените. После ме погледна.

— Май че е време да си ходя. — Отстъпи назад. — Не забравяй какво ти казах. Ако искаш да поговорим, знаеш къде да ме намериш.

Смигна ми, обърна се и изчезна в мрака така бързо, както се бе появил. Някъде сред морето от коли се чу рев на мотор.

— Ембър! — извика Данте. Гледаше ме ядосан, докато вървеше към края на алеята, с ключове в ръка. — Тръгвай! — Посочи към колата, с която бяхме дошли. — Влизай в колата веднага! Отиваме си.

Настръхнах от тона му. Кой беше той да ми нарежда? Не ми беше шеф. И не изгарях от нетърпение за разговора на път за дома. Беше ме видял да говоря с Райли и вероятно щеше да пита откъде познавам отцепника, а аз не исках да признавам — особено сега.

Сирените станаха по-силни. Голяма част от тълпата бе изчезнала, или бе в процес на изчезване. Не се сдържах и погледнах към Гарет, който стоеше сам в сенките на няколко метра от мен и ме гледаше. Не каза нищо. Не пристъпи напред да ме защити или да предложи да ме откара. Болка се смеси с гнева, объркването и разочарованието.

— Знаете ли какво? — изревах и заотстъпвах от Данте и Гарет към къщата. Синьо-червени светлини просветваха в далечината, устремени насам. Аз взех решение. — Вървете по дяволите и двамата. Не ми трябва. Сама ще се прибера.

— Ембър! — извика Данте, но аз се обърнах и хукнах около къщата към брега и мрака.

Може би на сто метра надолу по брега забавих крачка и започнах да ритам пясъка, докато вървах покрай водата и мислех. Малки вълни се спускаха към мен с бучене, после се оттегляха със съсък в морето. Над мен сияеше пълна бяла луна, която превръщаше плажа в приказна сребърно-черна страна. Още чувах сирените на патрулките, вероятно вече бяха на партито. Надявах се всички да са добре, макар че не знаех защо ми пука. Чувствах се виновна, че избягах от Данте, който щеше да звъни през десет минути, но и ме познаваше достатъчно добре, за да знае, че ще се прибера и сама. Не се тревожех за него. На него поне му пукаше за мен. Другите да вървят по дяволите.

Въздъгнах. Райли, Данте, Гарет. Три момчета, които по различни причини ми усложняваха много живота. Данте, защото понякога ставаше голям параноик. Защото казваше, че мога да му се доверя, но се съгласяваше с всяка дума на „Нокът“. Той бе идеалният ученик, не нарушаваше правилата и очакваше аз да правя същото. Райли, драконът отцепник, ме окуражаваше да направя точно обратното. Той бе отхвърлил законите на „Нокът“ и ме изкушаваше с тайните си и със свободата, която олицетворяваше. Той призова моя дракон и не можех да го игнорирам.

И Гарет. Човек. Няма нужда да казвам повече.

Въздъгнах отново и отметнах глава назад. Кожата ми още гореше, дали от гняв или от адреналин, или от двете, а моят дракон се мятеше в безброй посоки. Трябваше да се успокоя. Прииска ми се да си бях взела сърфа. Докато се носиш по океана, не можеш да си напрегнат, студеният му мрачен дълбинен люлеж и успокояват. Морето беше невероятно. Винаги ме изумяваше колко спокойно и кротко е в един миг, но в следващия те връхлиташе със силата и свирепостта на ураган.

Една вълна пропълзя по брега и покри с пяна стъпалата ми. Извадих телефона си и се отдалечих от водата. Сложих и него, и бележката от Райли на пясък. Когато следващата вълна придойде със съсък, аз я последвах обратно към океана и нагазих в дълбокото.

Спрях, когато водата ми стигна до кръста, усещах как студът се просмуква в кожата ми и успокоява пламъците, все още потрепващи в мен. Обгърнах се с ръце, затворих очи и оставих соления бриз да охлажда лицето ми. Вероятно трябваше да се прибера у дома. Данте бе взел колата, което означаваше, че. Трябва да хвана такси, автобус или да вървя до къщата. Летенето, както винаги, беше изкушаващ вариант. Но бях обещала на брат си да не застрашавам престоя ни тук, а точно сега не беше умно да предизвиквам съдбата. Въздъгнах, примирена с пешеходния вариант.

— Ембър.

Сърцето ми подскочи при тихия глас и се обърнах. Стройният силует на Гарет стоеше на брега. Гледаше ме. Океанският бриз развяваше ризата му. Щом го видях, усетих прилив на щастие и копнеж; беше ме последвал. Бързо прогоних това. Гарет не се интересуваше от мен. Ясно го беше показал тази нощ.

— Какво искаш, Гарет? — извиках, без да помръдвам от мястото си. Една вълна се плисна срещу мен, охлади кожата ми и донесе аромат на сол, пяна и море. Обърнах се към Гарет и скръстих ръце.

— Не трябваше ли да си тръгваш? Ченгетата вероятно вече са разтурили купона.

— Искях да поговоря с теб. — Пристъпи напред и спря точно до прибоа. — Не искам да оставим така нещата между нас.

— Е, говори.

Сивите очи примигнаха, отразяващи лунната светлина, и той леко се смръщи.

— Може би трябва да дойдеш на брега? — предложи и кимна към пясъка зад него. — Така няма да се налага да викаме.

— Тук ми е добре, благодаря. — Вирнах упорито и високомерно брадичка. Гарет въздъхна.

— Добре. — И нагази в океана с джинсите и ризата. Отпуснах стресната ръце, когато застана до мен, а вълните се плискаха в корема и гърдите му. Усетих топлината на тялото му, когато се наведе напред.

— Съжалявам — каза тихо, гласът му бе почти шепот, заглушаван от вълните. — За тази нощ. За всичко. Мисля, че...

— Откачи и се превърна в ревнив задник?

— Да. — Устните му се извиха. — Е, много съжалявам. Не мислех разумно. Но... — Пое дълбоко дъх. — Мисля, че вече виждам малко по-ясно нещата. Искам да опитаме отново. Ако ми позволиш.

Вълните и прибоят около нас, а над нас — ярката, демонична светлина на луната, която озаряваше плажа и посребряваше косата на Гарет. Далечните светлини и сирени отшумяваха, докато накрая сякаш останахме само двамата на самотния бряг.

— Бих искала — прошепнах.

Той се отпусна, част от напрежението напусна раменете и гърба му.

— Е, значи се разбрахме?

— Да.

— Добре. — Приближи се, прокара длани по ръцете ми и изпрати електрическа тръпка в цялото ми тяло. — Искях да съм сигурен, преди да направя това.

И ме целуна.

Този път не се уплаших. Този път затворих очи и се наведох към него, отвърнах на целувката. Ръцете му се плъзнаха по мен и аз го прегърнах през кръста и го привлякох към себе си. Забравих за „Нокът“. Забравих, че съм дракон и че не би трябвало да изпитваме тези откачени, силни емоции. Не ми пукаше, моята учителка бе казала, че хората са по-нисш вид и че ние сме по-високо от тях в хранителната верига. Това нямаше значение. Защото в този миг, докато хладните устни на Гарет се притискаха в моите и ръцете му ме привличаха към него, аз не бях нито човек, нито дракон.

Бях себе си.

30

РАЙЛИ

— Имаме проблем.

Не това исках да чуя, след като се върна от парти, което, както и да го погледнеш, се оказа голям провал. Разбира се, беше приятно да нариташ няколко тъпаци, макар и не особено предизвикателство. Не отидох на партито да бия човеци или да заплашвам противни смъртни, които и представа си нямат. Отидох заради нея.

— Райли. — Уес влезе в кухнята, докато хвърлях ключа от мотора и портфейла си на плота. Изгледах го уморен. Кльошавият дългуч беше раздърпан — смачкана риза, рошава коса, нещо обичайно за него. Британският акцент здраво ми лазеше по нервите тази вечер.

— Чу ли ме? Имаме проблем, приятел.

— По-добре да е важно — изръмжах и минах покрай него към просторната дневна. По дяволите, бях изморен. Нощта беше дълга.

Луната висеше ниско над океана зад огромните прозорци и ме изкушаваше да изляза дори само за да се отърва от Уес. Ако говорехме на верандата, щях да виждам белите скали, небето и далеч долу прибой. Къщата беше построена отчасти на скалите и широката открита веранда беше идеална за нощите, в които не излизах с мотора. Не беше зле, като за къща, която не бе наша. Истинските собственици бяха в Европа за лятото и имаха нужда някой да пази голямото празно имение. За наше щастие. След малко преговори онлайн, Уес се погрижи да го наемат: отговорен счетоводител на средна възраст с жена и без деца и домашни любимци, който искаше да наеме къщата за лятото. Никой не заподозря истината. Или поне никой не дойде да души наоколо и да се чуди как така двама младежи са се настанили в къща за милиони на брега.

Уес ме последва в дневната.

— Още едно от гнездата ни угасна — каза печално.

Гневът ми се събуди. Завъртях се към него и присвих очи.

— Кое?

— Остин. — Човекът вдигна ръка в жест на безсилие. — Сигналът им прекъсна този следобед и никой не отговаря. Изобщо не мога да се свържа с тях.

— По дяволите! — Извъртях се, избутах една скъпа ваза от края на масата и в стената се пръсна порцелан за няколко хиляди долара. Уес потрепери. Дробовете ми пламнаха и аз вдишах дълбоко, за да овладее порива да се Преобразя и да изпепеля нещо.

— Тъкмо се върнах оттам! — изръмжах. — Цял месец установявах тайна квартира. По дяволите! Какво става?

Уес не ме изглежда подразнен, както винаги, от което разбрах колко е стреснат.

— Знам, приятел, но вече го няма — каза той и аз прокарах ръце през косата си, опитвах се да мисля. Остин. Там имаше само един дракон, малък, който бях измъкнал едва миналата година. Довери ми се, че ще го пазя; аз му обещах, че ще е в безопасност.

По дяволите всичко!

— Трябва да се преместим — добави Уес и се отдръпна от плота. — Трябва да кажем на другите гнезда, че сме разкрити. Ако тръгнем тази нощ...

Отпуснах ръце.

— Не. — Той ме погледна с изненада. В мен като студен юмрук се стегнаха гняв и решителност. Гнездото в Остин бе изгубено, но това означаваше единствено, че трябва да успея тук. — Не и без момичето — казах твърдо и се обърнах. — Близко съм, Уес. Тя се обръща към нас. Усещам го. Дай ми още седмица-две и толкова ще й писне от „Нокът“, че ще ме моли да я отведа.

— Добре. — Уес скръсти ръце и вдигна вежди. — Както когато се кълнеше, че ще отнеме най-много седмица да убедиш онзи Оуен да се присъедини към нас, и какво направи той? Трябваше да прекараме цял месец в Чили, след като ни изтропа на „Нокът“.

— Да, но погледни от добрата страна. Най-сетне хвана тен. — Той ме изглежда кръвнишки и аз се ухилих, защото си спомних постоянно зачервената му кожа, докато вървахме през джунглата от село в село, винаги бягахме. Уес не обичаше много да е на открито, аз също; — Това беше риск — признах, — но и двамата го знаехме. Сега е различно.

— Защо по-точно?

— Защото аз така казвам.

Уес въздъхна.

— Знаеш, че досега ни спасява само инстинктът за самосъхранение, нали? Онзи, който ни подсказва да бягаме, когато проклетият „Орден на свети Георги“ или „Нокът“ са ни погнали? Сега го пренебрегваш.

Усмихнах се и отидох в стаята си, защото знаех, че никъде няма да ходим. Хвърлих якето си на един стол, легнах на сатенените чаршафи на огромното легло и се замислих за новия проблем.

По дяволите. Притиснах длани към очите си, за да потисна гнева и безсилието. Още едно гнездо си бе отишло. Това бе второто, за което бях изгубил месеци и просто изчезваше от лицето на земята. Когато първото угасна, зарязах всичко и се отправих към Финикс, за да намеря двете малки, които бях оставил там. Нищо. Къщата, която им бях уредил преди месеци, бе изоставена, пуста и празна. Никой не можа да ми каже какво се е случило със сградата и е обитателите ѝ. Бяха изчезнали за една нощ... просто така.

Мислех за тях по дългия път обратно, кипях от гняв и съжаления. Бях им обещал да ги пазя, когато напуснаха „Нокът“, бях им се заклел, че ще са в безопасност, и ги бях провалил. Къде бяха сега? Какво се беше случило с тях? От двете възможности, за които се сетих, се надявах да са ги открили от „Нокът“ и да са ги прибрали обратно. Хлапетата, които карах да напуснат организацията, често бяха млади, лековерни и неопитни. Ако „Нокът“ бяха открили гнездото, вероятно ги бяха взели за „повторно обучение“... И колкото и да ми беше неприятно, че съм ги изгубил, поне бяха живи. Другият вариант — другата причина гнездото и малките да изчезнат — беше много, много по-страшен.

Другият вариант беше Орденът.

Отпуснах рязко ръце на матрака и затворих очи. Уес беше прав да се плаши. Не че му трябваше голяма причина за това, но оставането ни тук, когато нещо приближаваше, беше лоша идея. Бяхме оцелели досега, защото не спирахме да се движим и знаехме кога да бягаме, щом стане твърде опасно. Вече се наложи да се махнем оттук веднъж. Доколкото знаех, „Нокът“ още ни търсеха. Колкото повече стояхме тук, толкова по-опасно щеше да става и за двама ни. Но не можех да тръгна без нея.

Макар намусен, песимистичен и така напоен с „Ред Бул“, че можеше да захрани цял дирижабъл, Уес беше елитен хакер, бивш служител на „Нокът“, и бе изключително полезен. Той беше единственият, който можеше да проследи малките на „Нокът“, да открие къде и кога ще бъдат внедрени, и то достатъчно рано, за да можем да стигнем дотам и да се приготвим, преди да са се появили. По тази причина дойдохме тук, в Кресънт Бийч. Защото Уес бе открил, че „Нокът“ ще изпратят отличен нов дракон в света. Малко на име Ембър Хил.

Очаквах да откроя същото като винаги; зелен млад дракон, копнеещ да вкуси от свободата, развълнуван, наивен и лековерен. Лесна жертва. Видят ли мистериозен непознат, опитат ли от истинската свобода, много от тях нямаха търпение да скочат от кораба. Разбира се, животът на дракон отцепник не беше само цветя и рози, но най-важното бе първо да ги извадим от организацията. Техническите подробности по тяхното скриване и опазване идваха по-късно.

Не бях очаквал да откроя яростно, упорито малко, което ме предизвиква, отблъсква и което не се страхува от мен... и от каквото и да било. Кое не се подчиняваше не само на по-възрастен и по-опитен дракон, но и на „Нокът“, на настойниците си и дори на брат си — близък, който не беше толкова интересен, — за да прави каквото поиска. Откакто се срещнахме и говорихме, разбрах, че не мога да й позволя да остане в организацията. В нея имаше нещо, което засилваше решителността ми да я изкарам оттам, да я откъсна от „Нокът“. Може би ми напомняше за самия мен на тази възраст, за яростния ми свободен дух, преди „Нокът“ систематично да прекършат всеки помен от независимост и оригинална мисъл. Преоткрих ги, разбира се, но знаех какво прави организацията със своите малки. Бях абсолютно сигурен, че няма да позволя това да се случи с нея.

Поне така си казвах. Нямаше нищо общо с начина, по който моят дракон реагираше: едва не изскачаше от кожата ми, когато тя бе наблизко. Преди тази нощ никога не бях искал толкова много да се Преобразя. И от начина, по който тя ме гледаше, докато танцувахме, разбрах, че изпитва същото. Макар че за доброто и на двамата ни, аз го скрих добре. Ембър беше десетилетия по-млада и неопитна във всичко, и беше станала твърде много човек. Едва не позволи на един човек да я целуне.

Друг вид гняв загоря дробовете ми и аз изръмжах, щом си спомних онзи, с когото тя танцуваше. Смъртните тийнейджъри обикновено бяха безполезна паплач; наежени и незрели, мислеха си, че знаят всичко за света. Лесни за манипулация, но безполезни. Но онова хлапе... в него имаше нещо различно, макар да не знаех какво. Може би говорех така от злоба, от нуждата да спася моето малко огнено момиче от досадната човешка емоция. Или заради внезапния и ирационален порив да отхапя главата на онзи тип.

Изстенах. Нищо добро нямаше да излезе, ако тръгна по този път. Трябваше да запазя концентрация. Да се концентрирам върху онова, което трябва да свърша. Ембър започваше да се обръща към нас. Моята малка кибритлийка не би се задоволила да стои и да чака „Нокът“ да я командват. Тя щеше да започне да задава въпроси, ако вече не бе започнала, и когато те не ѝ дадяха отговори, щеше да дойде при мен. И аз щях да ѝ покажа какво представляват всъщност „Нокът“.

— Райли. — Уес надникна в стаята. — Гнездото в Остин, приятел. Какво ще правим с него?

Въздъгнах и седнах на матрака.

— Ще продължим да наблюдаваме тайната квартира, но няма да опитваме да се свържем повече с тях — казах му аз. — Ако онова, което е накарало гнездото да угасне, е още там, не искаме да узнаят за присъствието ни. След като убедя Ембър да се присъедини към нас, ще ида в Остин сам и ще видя какво става. Дотогава ще кротуваме.

— А ако „Нокът“ или Орденът изникнат на прага ни?

— Е, тогава ще избягам от задния прозорец. За теб не знам какво ще правиш.

— Много мило, че си така загрижен.

Затворих вратата с ритник. Доколкото го познавах, той щеше да остане буден цяла нощ, да се взира в екрана на лаптопа и да пие огромни количества „Ред Бул“. Аз бях уморен и изнервен от новините. Дразнещите човеци съквартиранти можеха да вървят по дяволите, аз трябваше да поспя.

И много скоро щях да покажа на едно червенокосо малко истинското лице на „Нокът“ и да я убедя, че мястото ѝ е при нас.

При мен.

31

ЕМБЪР

Върнах се у дома чак в два след полунощ. Гарет ме остави на ъгъла, без да каже и дума, и аз тихо поех по улицата, прекосих двора и стигнах до вратата. Всички прозорци бяха тъмни, което бе облекчение. Все пак сърцето ми бумтеше, докато отключвах и се промъквах вътре възможно най-тихо. Почти очаквах да светне и да видя двамата си вбесени настойници, или дори по-лошо — самата Страховита дама от „Нокът“. Не се случи нищо такова и аз се отпуснах. Може би Данте наистина се беше погрижил. Хукнах по стълбите, отидох на пръсти до стаята си, промъкнах се вътре и затворих вратата с въздишка на облекчение.

— Къде беше?

Прехапах език, за да не изпищя.

— По дяволите, Данте! — прошепнах и включих лампата. Той се облягаше на отсрещната стена със скръстени на гърдите ръце и изглеждаше много сериозен. — Престани да го правиш! Вече не е смешно.

— Да се смея случайно? — Присви очи и стомахът ми се сви. — Къде беше? Защо изчезна така? Измислих куп лъжи, за да ги убедя, че ще спиш у Лекси и си забравила да им кажеш. Какво прави досега?

— Нищо — озверих му се аз. — Не е твоя работа, Данте.

Защо ти пука?

— Пука ми, защото заради теб и двамата ще ни върнат в „Нокът“! — сопна се той. — Пука ми, защото продължаваш да нарушаваш правилата, без да мислиш за последиците. Пука ми, защото на купона имаше дракон отцепник и вие като че ли добре се познавате. — Погледът му стана още по-обвинителен, почти наранен. — Знаела си, че е още тук, нали? Знаела си и не ми каза.

— Защо? За да го издадеш отново на „Нокът“?

Данте примигна смаян и аз се ухилих.

— Да, знам, че си бил ти. Не си мисли, че ще ти доверявам всичко, когато ти имаш толкова тайни, Данте. Не беше нужно да го правиш. Райли не пречи на никого.

— Райли? Знаеш му името?

Смръщих се. Данте се взираше изумен в мен, после поклати глава.

— По дяволите, Ембър, не разбираш, нали? Отцепниците са опасни. Те отричат всичко, което „Нокът“ отстоява, и ще се опитат да те накарат да сториш същото. Ако продължиш да говориш с този отцепник, „Нокът“ ще решат, че заговорничиш с него, а после Усойниците ще погнат и двама ви. Това ли искаш?

Потреперих при споменаването на Усойниците. Данте забеляза колебанието ми, отблъсна се от стената и се приближи до мен.

— Знам, че си любопитна — каза тихо, — но си играеш с огъня, сестричке. Ако продължаваш така, „Нокът“ ще те обявят за предател. Усойниците ще те отведат завинаги, а аз не мога да те загубя. Обещай ми да не говориш отново с него. Моля те.

Срещнах очите му.

— Ще го направя, а ти ще обещаеш ли да не казваш на „Нокът“?

Тай се скова и се отдръпна.

— Наше задължение е да информираме организацията за всички възможни заплахи. Отцепниците застрашават оцеляването на расата ни. Правилата са ясни. Трябва да им кажа.

— Добре — стиснах зъби. — Направи го. Но може би така издаваш и сестра си, надявам се да нямаш нищо против. Ако Усойниците дойдат за мен, ти ще си виновен.

Той прокара ръце през косата си, съвсем човешки жест на безсилие.

— Ембър, моля те — изстена Данте. — Не се дръж така. Опитвам се да те опазя.

— Не е нужно да ме опазваш. Искам поне веднъж да си на моя страна. — Той понечи да възрази, но аз отворих вратата — знак, че искам да си тръгва. — Избирай, Данте. Или аз, или „Нокът“? Организацията или собствената ти кръв?

Той се взираше в мен, сякаш вече не можеше да ме познае. После прекоси стаята и излезе, без да ме погледне. Преглътнах буцата в

гърлото си и изключих светлината. Оставих вратата да се затръшне след него.

32

ГАРЕТ

Тъкмо смазвах глока си, когато Тристан се прибра.

— Е, това никога не е добър знак — рече той и остави две пълни торби с покупки на плота в кухнята. Не отговорих. Затворих очи, докато сглобявах пистолета и плъзгането на метала под пръстите ми ме успокояваше.

Плъзнах затвора на мястото му с изщракване и отворих очи. Тристан ме гледаше.

Вдигна тъмна вежда.

— Нещо тревожи ли те, партньоре?

— Не. — Сложих пистолета на масичката за кафе, облегнах се назад и се приготвих да го разглобя отново, за да фокусирам странната, неукротима енергия и да успокоя ума си. Откакто целунах Ембър на плажа преди два дни, тя не ми излизаше от главата. Не можех да се съсредоточа в работата, тренирах без желание и дори задачи, които ми бяха станали втора природа, ме отегчаваха. При тази мисия се движех сякаш в мъгла и трябваше да фокусирам отново ума си. Не помагаше и фактът, че тази нощ бе надвиснала над мен като буреносен облак, изнервяше ме и не можех да се успокоя.

Тази нощ щях да я видя отново. Щях да я водя на „среща“, колкото и странно да бе това за мен. След като Тристан не спря да настоява, снощи ѝ се обадох да я покана да излезем и тя веднага прие, макар че поиска да я взема от „Смути Хът“, а не от дома ѝ.

— Добре — отвърнах, смръщен. Влизането в къщата на Хил бе сред главните ми задачи, но Ембър не ме оставяше да припаря до вилата, откакто се познавахме. — Но не би ли искала да те взема от вас?

— Ами да — започна тя и усетих, че крие нещо. — Но... заради брат ми е. Ние сме близнаци и той малко прекалява с грижите. Всъщност доста прекалява. Прекалява на ента степен. Когато се прибрах след партито, беше направо вбесен. Ако се появиш пред

къщата, ще се изнерви пак и ще задава въпроси, а не искам да се занимавам с това. — Говореше някак отбранително и леко тъжно. — Възнамерявам да му кажа за нас, но след като се успокои малко. Дотогава за него ще е по-добре да не знае.

Тристан поклати глава и започна да вади покупките от торбите.

— Почти четири е, Гарет. Нямах ли среща тази вечер?

— Не съм забравил. — Само за това мислех, откакто отворих очи сутринта. Нямахше нужда да ми напомня. Ясно осъзнавах изминаването на всяка минута. — След малко тръгвам.

— О, да, ето. — Той ми хвърли нещо през стаята — нещо малко и черно. Хванах го и се вгледах в дланта си. На нея лежеше едва забележимо малко и тънко пластмасово или метално квадратче. Примигнах и погледнах Тристан. — Бръмбар?

— Сложи го в телефона ѝ, когато ти се удаде възможност — каза той и продължи да вади покупките. — Трябва да го поставиш точно зад батерията. Така до няколко дни ще разберем дали тя е нашият дракон.

Странно смутен, аз се вирах още минута в бръмбара и го пъхнах в джоба си. Това е мисия — напомних си и станах, за да върна глока в кобура. Определено не можех да го взема с мен тази нощ. — Нищо лично.

— Между другото — продължи Тристан и ми се ухили над пакет „Доритос“. — Просто съм любопитен. Къде ще ходите, хлапета?

— На кино, предполагам. Не се ли прави така?

— Да — кимна Тристан. — Ако искаш да си скучен и банален. Няма да можеш да я накараш да говори, докато зяпате три часа екрана. Пак усетих странното раздражение.

— Ти какво предлагаш, о, гуру на първите срещи?

Тристан се засмя.

— Олеле, ама ти си нервен. Отпусни се, партньоре. Все пак не е истинска среща. Освен това — добави той и се ухили, когато затръшна вратата на шкафа и се обърна към мен, наслаждавайки се на смущението ми — знам идеалното място.

33

ЕМБЪР

Войниците ме връхлитаха.

Вече два пъти ме застреляха тази сутрин. Люспите ми бяха опръскани с червено и в окото ми се стичаше струйка червена боя, заради която третият ми клепач постоянно се спускаше. Ставаше все по-трудно да завардвам коварните копелета; те вече бяха наясно с моя метод за нападение и бяха готови да се защитят от внезапна атака отгоре. Все пак успях да поваля няколко, преди да ме застрелят. Откъсвах червената кърпа от коланите им, което означаваше успешно „убийство“, и вече бяха натрупала доста попадения. Мислех си, че се справям много добре, като се има предвид, че се промъквах към хора с пушки. А тя все не беше довольна.

Прокрадвах се по пътеките с наострени сетива, когато тих стон ме накара да замръзна. Идваше от другата страна на стената от щайги и аз бързо скочих отгоре ѝ, за да не ме забележат. Надникнах от ръба и примигнах.

Един войник лежеше по очи насред коридора, пушката му бе до него. Гледах го, готова да скоча, ако се изправи. Може би се беше препънал или просто си подремваше, не знам. Но не ставаше, макар че краката му се движеха немощно и от него долитаха тихи стонове. Нещо не беше наред.

Скочих тихо на пода и се озърнах за другарите му. Не се виждаше никой. Те вероятно се промъкваха по други проходи и ме търсеха. Мъжът пред мен пак изстена, опита да се надигне и се свлече на бетона. Очевидно го болеше, а наоколо бях само аз.

— Хей — рекох и тръгнах напред. Искаше ми се пак да се Преобразя в човешката си форма и да не изглеждам толкова като... мишена, но както винаги, се събличах преди тези упражнения.

— Добре ли си? Ранен ли си?

Той изстена отново и аз се приближих.

— Можеш ли да ходиш? — попитах, притеснена. — Искаш ли да доведе Страховитата дама...

Той се обърна по гръб бързо като змия, насочи пушката си към мен и стреля право в гърдите ми.

По дяволите! Отскочих назад и не си направих труд да избегна изстрела, нямаше смисъл. Дори не се изненадах, когато останалите се появиха от скривалищата си и започнаха да гърмят по мен. По дяволите, по дяволите, по дяволите, как се насадих. Сега тя ще ми наговори какво ли не.

Затворих очи и се свих, докато дъждът от боя най-сетне приключи, и зачаках появата на моята обучителка.

Както винаги, тя не закъсня. Изникна от една пътечка, като клатеше глава и присвиваше очи с отвращение. Аз изръмжах, а войниците изчезнаха отново, включително онзи на пода.

— Знам — изревах, преди да е казала нещо. — Жалка съм. Не е нужно да ми го казваш. Знам, че сбърках.

Очите ѝ се впиваха в мен.

— Щом си знаела — попита тихо и сериозно, — защо го направи?

— Реших, че... е ранен! Наистина ранен. Той не е войник на свети Георги — ако наистина беше ранен, исках да му помогна.

— И точно затова — рече тя е твърд, леден глас и ме посочи с острия си червен нокът — се провали. На кого му пука дали е ранен? Той още е твой враг и не ти влиза в работата да му помагаш. — Тя ме изгледа отвратено. — Какво трябваше да направиш, малката?

Потиснах ръмженето, което се надигаше в гърлото ми.

— Да го убия.

— Безмилостно — съгласи се тя. — Без колебание. Ако отново попаднеш в такава ситуация, очаквам да постъпиш правилно. Защото може да нямаш друг шанс.

Данте беше на дивана и гледаше някакъв екшън, когато се прибрах. Лежеше си там напълно безгрижно, опрял глава на страничната облегалка, единият му крак висеше от дивана, а на корема му имаше бутилка с безалкохолно. Поклатих глава на път за банята. Когато се прибираше, той никога не изглеждаше, сякаш отгоре му се е взривила крава.

Погледна ме и аз стаих дъх. След разговора в стаята ми в нощта на купона, бяхме нащрек. Както винаги, той не продума за скандала и се държеше все едно всичко е наред. Но знаех, че не е така. С приятелите ни пак беше усмихнат, чаровен, дружелюбен, но споменеше ли се за „Нокът“ или за дракон, усмивката му ставаше насилена, а очите му — празни и стъклени. Все повече се отдалечаваше от мен и аз не знаех как да си го върна.

— Господи! — рече, когато спрях на прага, бях изнервена и цялата лепнех. — Днес да не си плувала в боя?

— Млъквай. — Този отговор беше привичен и познат и напрежението между нас отслабна малко, докато вървах към стълбите. — А ти защо си тук? — попитах уж нехайно. — Не трябваше ли да си с Калвин и Тайлър?

— Ще се видя с тях след час в „Смути Хът“ — каза Данте и отпи от кутийката. — Тайлър намерил една скала за катерене близо до града, затова ще идем да я огледаме. — Погледна ме и се усмихна криво. — Ела с нас, ако искаш. На тях няма да им пречи, сигурен съм, че ще се справиш.

Той подаваше маслинова клонка и друг път щях с радост да я приема. Точно от това имах нужда, за да оправя нещата между нас — да победя Данте и приятелите му в скално катерене. Но имах други планове за вечерта. Планове, от които стомахът ми се свиваше така, както не можеха да го накарат да се свие нито сърфирането, нито танците или пък скалното катерене. Тази вечер щях да съм с Гарет.

— Не благодаря. Ще ви наричам задниците друг път.

Той сви рамене и пак се вгледа в телевизора. Аз продължих към стълбите, но спрях пред тях и се вгледах в него, докато той не изви вежди към мен.

— Да?

— Данте... — поколебах се, чудех се дали не предизвиквам съдбата, особено след като отношенията ни още не бяха идеални. Но все пак продължих: — Някога чудил ли си се... за какво ни обучават?

— Какво искаш да кажеш?

Усетих надежда. Поне не ме отрязва веднага, нито се престори, че е забравил нещо в стаята си, за да излезе. Вдигнах оцапаните си с боя ръце.

— Ами виж ме. Очевидно не ни обучават за едно и също. Мен ме преследват лунатици с пушки, а ти седиш в хубава стая и учиш чайната церемония.

— Още не — рече той и се ухили, за да покаже, че се шегува. — Чайната церемония ще е следващия месец.

— Защо обучението ни е толкова различно? — продължих аз. — Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че ще ни разделят. Ти ще идеш в някаква готина академия за важни и богати ученици, а аз... мен сигурно ще ме изпратят във военно училище.

— Преувеличаваш. — Той свали крака на пода, опря лакти на коленете си и се вгледа в мен. — Няма да ни разделят.

— Откъде знаеш?

— Моят учител ми каза.

— О, да, това е чудесно — сопнах се веднага, не съзнавах откъде се взе този гняв. Данте се намръщи, но потиснатите яд и безсилие от тази сутрин, от всяка тренировка със Страховитата дама, избликнаха. — Моята учителка не ми казва нищо. Само ми обяснява колко съм жалка, че никога няма да стана читав дракон, че съм загуба на време и „Нокът“ изобщо не е трябвало да ме отглеждат. Мразя да ходя там. Мразя нея и „Нокът“, и цялата тази тъпа...

— Ембър, стига толкова!

Гласът му изпълни стаята, беше остър и гърлен. Замълчах смаяна и се втренчих в него.

— Ядосвай се на учителката си колкото искаш — рече той твърдо. — Ядосвай се и на мен, ако искаш. Но като говориш така, сякаш си готова да станеш отцепник.

— И какво? Може и да е така. Кой ще им каже? Ти ли?

Изглежда ме гневно, но не отговори. Стана от дивана, отиде в стаята си и затръшна вратата — ясен знак, че не иска да се разправяме повече. Изоставена и унила, аз отидох да се изкъпя, а после тръгнах по плажа покрай водата.

Болеше ме, и от тренировката, и от студеното отхвърляне на брат ми. Слънцето сгряваше кожата ми, вятърът пърхаше от океана, носеше миризма на сол и на вълните, които толкова обичах. Друг ден това щеше да ме успокои, но не и днес. Вечерта щях да видя Гарет и макар че стомахът ми танцуваше от очакване и вълнение, не можех да говоря

с него за драконовите си проблеми. Нито пък с Данте, поне днес. Може би и завинаги.

Ако искаш да поговорим, огнено момиче, за каквото и да е — аз съм тук.

Извадих телефона си и се вгледах в него. След известен вътрешен дебат, най-сетне докоснах екрана и започнах да пиша съобщение.

Може ли да поговорим?

Натиснах „изпрати“ и зачаках. Слънцето загряваше главата ми и блестеше по екрана на телефона, караше ме да присвивам очи и да го заслонявам с длани. Отговорът дойде почти веднага.

Кога?

Преглътнах.

Сега. Да се срещнем на пристана?

Отново изминаха само секунди, преди съобщението да изскочи на екрана.

Тръгвам.

34

РАЙЛИ

Изпратих последното съобщение и се усмихнах.

Вече започваш да се съмняваш, нали, огнено момиче? Не ти трябваше много време.

— Излизам — обявих, грабнах ключовете и якето си. — Ще се срещна с Ембър на пристана, затова може да се върна с нея. Тогава вероятно ще напуснем града сутринта, така че се приготви за бързо потегляне. — Погледнах към единствения човек в стаята и се смръщих. — Хей, вторият най-търсен от „Нокът“, повтори какво казах, за да съм сигурен, че си разбрал.

Уес седеше до масата в дневната с лаптопа си и дори не ме погледна.

— Ще се срещнеш с проклетото малко, да се приготвя да тръгваме и други глупости — каза той, без да откъсва очи от екрана. — Забавлявай се с малката. О, и на връщане, ако не налетиш на Ордена, купи „Ред Бул“, че ни свърши.

— Охо — рекох, щом Ембър, която седеше на дървените перила, вдигна очи към мен. — Познавам този поглед.

Тя се намръщи, вятърът рошеше косата ѝ. Около нас дългият сив пристан, който се простираше над водата, кипеше от живот. Майки с малки деца, изпотени бегачи, хванати за ръце двойки, рибари, които бяха хвърлили въдиците си във водата, беше пълно с хора, които нямаха представа, че два дракона стоят точно до перилата. Една жена ни подмина с малко бяло кученце и то спря да опикава всичко, за да се разлае истерично към мен, преди тя да го издърпа нататък. Усмихнах се. Какъв неприятен дребосък. Ще го лапна на една хапка.

— Какъв поглед? — попита Ембър, когато жената и лаещият ордьовър се отдалечиха.

Усетих, че се е втренчила в мен, докато аз оглеждах пристана.

— Ами поглед, който казва „мразя учителя си и искам да пукне“. — Тя ахна и аз се изсмях. — Както ти казах, имал съм си

вземане-даване с „Нокът“. Няма да става по-лесно, повярвай ми.

— Супер — изсумтя тя. — Точно това исках да чуя.

Забелязах малко цветно петно на голото ѝ рамо. Червено петънце, което приличаше на засъхнала кръв. Само че беше твърде ярко, за да е кръв. Спомените нахлуха и ме накараха да потрепна от съчувствие.

— О, огнено момиче — въздъхнах и леко докоснах червеното петънце. — Войници и пушки с боя, нали? Гадно е.

Тя се ококори.

— Ама и ти ли?

— Да. — Застанах до нея с гръб към перилата и опрях лакти на тях. Ембър ме гледаше, зелените ѝ очи бяха изпълнени с почуда и прогаряха едната страна на лицето ми. — Само че при мен първо бяха гумени куршуми, които уж не трябва да болят, но жият ужасно. Минаха на пушки с боя, когато едно нещастно копеле изгуби око. — Поклатих глава и я погледнах печално. — Бъди благодарна, че си се излюпила след началото на новия режим. Сега е малко по-поносимо.

Тя сбърчи нос и се вгледа пак в океана.

— Е, после какво следва? — попита ме и удари глезен в перилата. — Какво става след обучението? Какво планират за мен?

— Не знам. — Седнах на перилата до нея. — Зависи за какво са те определили. Всеки дракон има място в организацията и първоначалното обучение служи да определят дали ще успееш там, където искат да те пратят. Всъщност те наблюдават още от излюпването и се опитват да решат къде ще се впишеш. Ако минеш този етап, ще обявяват какво ще е назначението ти и тогава започва истинското обучение. Разбира се, няма да ти кажат какво ще стане с теб, докато не решат, че си готова.

— Ти какъв беше? — попита Ембър.

Погледнах я, вираше се в мен и драконът ми се размърда.

— Аз бях Василиск. — Тя сбърчи чело, явно не бе чувала тази позиция. — В общи линии, шпионин — продължих. — Една от фракциите, които „Нокът“ използва във войната с „Ордена на свети Георги“.

— Не съм виждала тази война.

— Ние винаги сме във война с Ордена, огнено момиче.

— Спомних си годините, в които още бях в организацията — кървави, мрачни и ужасни, — и потиснах тръпка. — Да, голяма част от „Нокът“ — Хамелеоните, Наблюдателите и Съветът на Древния змей — никога не са виждали тази война. Те се крият дълбоко в човешкото общество и не се занимават с войниците на Ордена. Те са твърде важни за организацията, за да рискуват да бъдат разкрити. Но „Нокът“ има елитни агенти, които понякога изпраща срещу Ордена. Никога като явна атака. Ние сме твърде малко и хората ще ни избият, ако всичко стане явно. А те са ужасно много.

— Но — продължих, Ембър ме слушаше напрегнато, дори не забелязваше хората около нас — „Нокът“ имат обучени агенти и ги изпращат, за да нанесат тайни удари. Аз бях един от тях. Събирах информация за Ордена, промъквах се в базите им да крада данни или да саботирам оборудването, научавах кои от агентите им са нелоялни и общо взето действах срещу враговете на „Нокът“.

— Звучи опасно.

— О, такова беше — ухилих се. — Винаги се измъквах на косъм. Стреляли са по мен, устройвали са засади, такива неща. Голяма забава.

— Затова ли стана отцепник?

Въпросът ѝ ме изненада. Ембър винаги бързо стигаше до същността на нещата.

— Не — поклатих глава. Спомените просветнаха отново и аз ги отблъснах. — Не станах отцепник заради Ордена. А заради „Нокът“.

Тя се взираше в мен, беше абсолютно концентрирана, като ястреб.

— Защо?

Сърцето ми ускори ритъм и устата ми внезапно пресъхна. Това беше идеалната възможност. Нямаше да имам по-добър шанс.

— Защото, огнено момиче...

Телефонът иззвъня пронизително в джоба на якето ми.

— По дяволите! — Слязох от перилата, извадих го и се вгледах в номера. Разбира се, беше Уес; единствен той, освен Ембър, имаше този номер. — Изчакай — въздъхнах и се отдалечих на няколко крачки. — Трябва да се обадя и се връщам.

— Уес — рекох сърдечно, когато вдигнах телефона до ухото си. — Дано да те е налапал дракон, защото иначе ще ти наричам задника.

— Къде си, по дяволите? — изсъска той и аз се стегнах. — Връщай се веднага. Имаме друг проблем!

Погледнах към Ембър, приведох се и сниших глас.

— Какъв проблем?

— С люспи и нокти, и е точно на прага ни!

— По дяволите! — Прокарах ръка през косата си, намери кога да се обади. Но не можех да пренебрегна това. — Идвам. — Затворих и се обърнах към Ембър.

Тя скочи от перилата и ме погледна притеснена.

— Проблеми у дома?

По дяволите, бях толкова близо.

— Да — изръмжах, едва се сдържах да не изритам нещо.

— Трябва да вървя. Но не сме приключили, нали? — Пристъпих към нея и сложих ръка на рамото ѝ. Нещо в мен потрепна, кръвта ми се сгорещи и за малко да се отдръпна. Драконовите ми инстинкти реагираха така и на партито.

— Още искам да говоря с теб — казах аз, тя се изчерви и предположих, че изпитва същото. — Имам още информация за „Нокът“ и мисля, че ще искаш да я чуеш. Обещавам ти, че ще се видим отново.

Тя ме погледна без страх.

— Кога?

— Скоро. — Обещах го повече на себе си, отколкото на нея, обещание, че какъвто и да беше проклетият проблем, няма да ме отдели от нея. Стиснах ръката ѝ и заотстъпвах с усмивка. — Не се тревожи, огнено момиче. Ще съм наоколо. Ще се видим скоро.

35

ЕМБЪР

Гледах как Райли тича към мотора си, качва се и потегля с рев по улицата. Част от мен искаше да тръгна с него, копнееше да се Преобрази и да полети след отцепника, колкото и страшни да бяха последиците. Кожата ми още гореше там, където ме докосна, а драконът танцуваше из вените ми. Искях Райли. Не както Гарет ми липсваше, не както мислех постоянно за него. Това беше по-... първично? Инстинктивно? Не знаех точната дума, но едно беше сигурно. Моят дракон искаше Райли; копнееше до болка за него. И не можех да го игнорирам.

Не, не беше съвсем така. Аз исках Кобалт. А това бе нелепо, защото Райли беше Кобалт. Момчето с кривата усмивка, рошавата черна коса и почти златните очи бе същото същество като гордия син дракон, който се носеше над вълните с мен онази нощ. Не разбирах. Не разбирах как така усещам инстинктите си, досега неразделна част от мен, толкова чужди. Сякаш бях две различни същества: дракон и човек.

Съвзех се и тръгнах по пристана към плажа. Въпреки вътрешния смут, вече знаех малко повече за „Нокът“. Но още не беше толкова зле. Дори войната с Ордена не беше изненада за мен. Убийците на дракони искаха нашето унищожение. Защо да не отвърнем и да не се защитим?

Това не беше голяма изненада и само потвърждаваше онова, което вече подозирах. „Нокът“ ме обучаваха, за да се включа в тази война. Войници, пушки, тактически маневри, да не показвам милост към жертвите; определено нямаше да седя на маса с висши дипломати. Не, беше ми писано да стана част от елитните агенти, може би Василиск като Райли, за да участвам във войната с „Ордена на свети Георги“.

Щом стигнах до края на пристана, се обърнах и се вгледах във водата, която потрепваше от топлия бриз. Значи това наистина бе последното ми хубаво време. „Нокът“ вече бяха планирали живота ми,

къде ще ида и каква ще бъда. Моите колебания нямаха значение. Нямах значение, че мразя учителката си и онова, което ме караше да правя и в което искаше да ме превърне. Решенията на „Нокът“ бяха закон; аз нямах думата за собственото си бъдеще.

Телефонът ми завибрира в джоба. Извадих го, включих го и видях ново съобщение на екрана.

Ще се видим довечера, нали? В „Смуги Хът“ в 5?

Гарет. Усмихнах се и усетих как се ободрявам. „Нокът“ да вървят по дяволите. Да вървят по дяволите и тяхната война, учителите, плановете им, всичко. Лятото още беше мое. Още не им принадлежах.

Определено — написах. — Ще се видим тогава.

36

ГАРЕТ

Като никога Ембър беше дошла преди мен на мястото на срещата.

Видях червенокосото момиче да седи на тротоара на паркинга, кръстосала крака и със стиропорена чаша в ръка. Изглеждаше дълбоко замислена и дъвчеше пластмасовата сламка, но когато спрях джипа точно до нея, скочи веднага с усмивка.

— Здравсти, Гарет! — възкликна, когато се наведох и отворих вратата пред нея. Тя седна до мен сияеща и кожата ми пак изтръпна. — Трябва да ми го признаеш — дойдох навреме.

— Така е. — Възползвах се от момента да я погледам. Забелязах, че е с тъмни джинси и блузка, а не с обичайните шорти и тениска, следобедното слънце озаряваше косата и очите ѝ и ги караше да сияят.

Концентрирай се, войнико.

Съвзех се и минах на задна предавка, за да изляза от паркинга. Ембър се облегна и се вгледа някак угрижено през страничния прозорец. Спомних си как ме предупреди да не идвам до къщата и се запитах какво ли става там. Ако я накарах да говори за семейството си, за брат си особено, може би щях да науча нещо полезно. Може би щях да открия, че все пак е съвсем нормална тийнейджърка.

— Извинявай, ако съм ти създам проблеми този уикенд — казах аз, когато излязохме на пътя. — Не исках. Мога да поговоря с брат ти, ако желаеш.

— Какво? О, не е заради теб, Гарет. — Тя сви рамене и поклати глава. — Дайте просто е невротик. Понякога твърде се увлича с братската загриженост. И след това, което се случи на купона... — Очите ѝ малко потъмняха.

— Мисля да му дам време да се поуспокои, преди да му кажа за нас.

— Вие сте близки, нали?

— Ами да. — Тя се извърна и наклони глава. — Той е мой близък все пак. Преди правехме всичко заедно.

— Но не и сега.

— Не. — Въздъхна и се вгледа в ръцете в скута си. — Той... сега е различен. Сякаш се отдалечава от мен и не знам защо. Ще ми се да можехме да говорим както преди.

Знаех, че трябва да продължа с въпросите и да разбера възможно най-много за брат й. Но Ембър изглеждаше разстроена, а аз не исках да я виждам нещастна. Когато спряхме на светофар, ръката ми сама посегна да я погали по косата и прибра един кичур зад ухото й.

— Съжалявам — казах, щом тя се обърна, изненадана. — Аз нямам братя и сестри, но Тристан ми е като брат. Знам колко... неприятно е, когато не се разбираме. — Примигна и аз отдръпнах ръка. — Просто продължавай да му говориш. Накрая той ще се завърне.

— Да — прошепна тя, светофарът светна зелено и ние продължихме напред. — Надявам се. — След малко се отърси и изправи гръб, тъкмо когато излизахме на магистралата. — Хей, къде отиваме?

Усмихнах се.

— Изненада.

37

ЕМБЪР

— На кино?

— Не.

— Боулинг?

— Не.

— Ледена пързалка?

Той ме погледна странно.

— В Калифорния?

— Сигурна съм, че и тук има. Ние имаме професионална хокейна лига дори.

— Може да си права, но не.

— Концерт?

— Изобщо не си близо.

Изпъшках леко.

— Значи ме отвличаш и ще ме заведеш в Саудитска Арабия, за да стана четиридесет и втората жена на великия шейх Рамалама.

Той се засмя.

— Хвана ме. Надявам се, че си носиш лосиона против камили.

— Много смешно! — Сбърчих нос към него. — Осъзнаваш, че имам брат, нали? Мога да продължавам така цял следобед.

Той ми се усмихна невъзмутимо, сякаш бе запознат с тактиките между братята и сестрите и никакви мъчения нямаше да го накарат да изплюе камъчето.

— Нещо против изненадите ли имаш?

— Да! Не обичам изненади. Предпочитам да знам всичко предварително.

Сега като се замисля за това, ми се струва странно. Целият ми живот бе лъжа. Всичко, което „Нокът“ правеха, всичко, на което ни учеха, имаше за цел да поддържа тази измама. Беше ми писнало от нея. Не че исках светът да разбере за съществуването на драконите; дори аз

осъзнавах какво ще стане тогава, но ми се искаше понякога да бъда себе си. Преди можех да го правя с Данте, но явно вече не.

Гарет примигна и сянка прекоси лицето му, сякаш думите му докоснаха нещо и в него. После спря до пътя на един претъпкан паркинг и аз ахнах при вида на виенското колело и огромното дървено влакче, които се издигаха в края на алеята.

Гарет намери свободно място, спря двигателя и ми се усмихна.

— Реших, че може да ти хареса повече от три часа в киното — рече той и в гласа му се усети нотка на триумф, но не му обърнах внимание. — Разбира се, все още можем да идем на кино, ако искаш. Обръщам и потегляме...

— Ти луд ли си? — Отворих вратата, скочих и се обърнах да го изгледам нетърпеливо. — Лично ще срежа и четирите гуми на колата ти, ако се опиташ да тръгнеш, така че идвай. — Той се засмя, слезе от джипа и ме последва по паркинга към виковете, музиката и опияняващата миризма на захарен памук, които ме привличаха като песен на сирени.

Спах пред портите, за да се насладя на момента. Никога не бях ходила на лунапарк и не исках да пропусна нищо. Множество хора, някои с ярки плюшени играчки под мишница, се щураха напред-назад сякаш безцелно. Чувах се звънчета и свирки, всякакви неща се въртяха, просветваха и бляскаха така бързо, че ти се завиваше свят.

Щеше да е невероятно.

Гарет спря до мен и леко ме докосна по рамото.

— Е? — Наведе се, за да го чуя сред глъчката. — Ти избираш. Къде да идем първо?

Ухилих му се коварно. О, това беше лесно.

— Хайде. — Хванах го за ръката. — Знам точно къде ще идем. Насам.

— И не забравяй — казах му, докато се взирах към върха на релсите, а вагончетата бавно потеглиха. — Когато се спусне, трябва да вдигнеш ръце и да започнеш да крещиш. По-забавно е, ако крещиш, поне Лекси така казва.

Той ме погледна със съмнение от седалката до мен и не пусна мъртвата си хватка от перилата.

— Щом казваш.

Усмихнах се, когато достигнахме върха на релсите и се олюляхме. За миг видях целия лунапарк пред нас и това болезнено ми напомни за летенето.

— Сигурно ще крещя и за двама ни.

Тогава влакчето се спусна надолу и аз закрещях. Беше почти похубаво от летенето.

Почти.

Спуснахме се още три пъти. Третия път бе по негово желание и най-сетне го накарах да пусне перилата. (Макар че пак не се разкрещя.) След това тръгнахме към въртележката с веригите, а после при блъскащите се колички. Гарет умело блокираше всеки, който опитваше да удари количката си в моята. Веднъж зърнах лицето му, докато препречваше пътя на една засилила се към мен — същото яростно въодушевление, което бях видяла и докато сърфираше. Сгриващо удоволствие се разля в тялото ми, въпреки че се ударих с пълна скорост в неговата количка. Той се забавляваше не по-малко от мен.

— Къде ще идем сега? — попита по-късно, когато бяхме обиколили почти всички скоростни атракции и седнахме да ядем. Шатрата на закусвалнята беше претъпкана и шумна, но поне тук беше завет от хладния бриз на пристана. — Мисля, че остана само виенското колело и детското влакче. Искаш ли да идем и там?

Преди да отговоря, телефонът ми изжува. Смръщих се, извадих го и видях името на екрана.

— Данте — прошепнах подразнена и изключих телефона. — Не ме интересува в момента, братко. Разкарай се.

Оставих телефона на една салфетка и погледнах към Гарет, който сякаш чакаше заповеди или поне някакво решение. Ухилих се над опаковките от хамбургера и остатъците от опустошения сладкиш.

— Определено на виенското колело. За детското влакче не знам. Няма ли да ти е неловко да те видят как яздиш огромна розова гъсеница с четиригодишни?

Сви рамене.

— Ако искаш, няма проблем.

Изхилих се, защото си го представих на огромна гъсеница сред малчуганите, после станах, хвърлих отпадъците в кошчето и се върнах при масата, изтупвайки пудрата захар от ръцете си.

Внезапно усетих студена тръпка на тила си и се сковах. Наблюдаваше ли ме някой? Къде? Кой? Нима Райли беше в тълпата и ме шпионираше, нима ни беше проследил чак от Кресънт Бийч? Това беше доста зловеща мисъл. Не вярвах да го направи. Драконът отцепник може да беше арогантен, дързък и непочтителен, но не би ме преследвал.

Тогава кой ме наблюдаваше?

Гарет примигна, все още в очакване да чуе какво искам да правя. Дори да бе забелязал притеснението ми, не каза нищо.

— Чакай малко — рекох и се огледах за тоалетна. Забелязах една зад щанда за хотдог. — Отивам да си измия ръцете. Ти стой тук, връщам се веднага.

— Тук ще стоя.

Усмихнах се и последвах групичка момичета към тоалетната, като оглеждах тълпата за познато лице. Но странното усещане скоро изчезна и всичко пак си стана нормално.

38

ГАРЕТ

Ембър се усмихна, мина покрай мен и пръстите ѝ докоснаха ръката ми. Сърцето ми подскочи и дъхът ми секна, но тя вече изчезваше в тълпата.

Беше оставила телефона си на масата.

Взирях се в него и усмивката ми гаснеше. Изстинах, когато си спомних защо съм тук и каква бе целта на срещата. Не да се возим на влачетата или да караме миниатюрни колички. Не бях тук да се забавлявам. Трябваше да открия, най-сетне, дали тя е нашата мишена. Бръмбарът бе в джоба ми, а телефонът ѝ — пред мен. Трябваше само да плъзна капака и да пхна бръмбара под батерията, после да го сглобя, преди тя да се върне. Щеше да отнеме десет секунди, най-много петнайсет.

Бавно посегнах през масата и пръстите ми докоснаха гладкия черен панел на телефона ѝ. Той изписука, тъкмо когато го притеглих към себе си, и показва, че има ново съобщение. Поколебах се, после докоснах екрана и той оживя. Едно зелено мехурче примигваше, новото съобщение се изписа вътре и аз обърнах телефона, за да го прочета.

Туидълди. Не искам да се караме. Обади ми се скоро, става ли?

Пак спрях, усещах бръмбара в джоба си. Още имах време, преди да се върне. Това можеше да сложи край на търсенето ни. Можеше да разкрие гнездо на дракони и техните настойници. Или пък не. Така или иначе, щом сложех бръмбара, вече нямаше да имам причина да се виждам с нея, никога.

Посегнах в джоба си, напипах бръмбара и го извадих.

39

ЕМБЪР

Когато тръгнах към масата, Гарет още стоеше там, опрял брадичка на ръцете си и вгледан в хората. Те също го гледаха, или поне забелязах няколко одобрителни погледа към него от преминаващи момичета. Настръхнах и забързах, но Гарет като че ли не ги забелязваше, или не го показва с нищо. Изражението му, макар и зорко, не беше разтревожено като онзи ден в мола, когато гледаше тълпата, сякаш се опасяваше, че отнякъде ще изскочи нинджа. Сега изглеждаше отпуснат, но щом се приближих, на лицето му се изписа лека тревога. Тя изчезна след миг, така че може да съм си въобразила.

Явно днес си въобразявах какво ли не. Нямаше и помен от никакъв тайнствен преследвач в тълпата. Всичко изглеждаше нормално, въпреки че при толкова народ бе трудно да забележиш каквото и да било. Освен това, ако някой наистина ме наблюдаваше, какво можеше да направи тук?

— Готов ли си? — попитах. Телефонът ми лежеше на салфетката, където го бях оставила, и аз го прибрах в джоба си. Гарет се усмихна, изправи се с лекота и хвърли празната си чаша в кошчето.

— Ти водиш. Готов съм да обязвам гигантска гъсеница, ако пожелаеш.

Една двойка мина покрай нас, видях, че момчето стиска под мишница плюшена горила, и извиках:

— Чакай, имам нов план. — Той изви вежда. — Да идем на стрелбищата.

— На стрелбищата?

Посочих към будките по пристана.

— Лекси казва, че всичко било нагласено — казах аз, докато гледах как един кльоцав тип хвърля баскетболна топка в малък оранжев кош и тя отскочи от ръба. — Но можеш да спечелиш награди, ако натрупаш достатъчно точки.

— Награди?

— Да! Виж, той вероятно се опитва да ѝ спечели плюшен пингвин. — Посочих към кльощавия, който сега ровеше в джобовете си, а едно тъмнокосо момиче го гледаше с надежда. — Но май не се справя добре. — Момчето подаде на служителя още една банкнота. — Трябва да плати за още опити.

— Значи им плащам, за да играя игра, която вероятно ще загубя. За да спечеля награда, която дори не искам.

— Така изглежда. — Сега като се замислих, наистина ми се стори много нагласено. Кристин веднъж се хвалеше, че някакъв похарчил над сто долара, докато се опитвал да ѝ спечели огромен пудел. — Всъщност няма значение. Забрави. Не искам да похарчиш сума ти пари, за да спечелиш нещо. Да идем на виенското колело.

Понечих да се обърна, но той ме хвана за рамото. Погледнах го изненадана и видях на лицето му самодоволна усмивка.

— Защо си мислиш, че ще изгубя? — Примигнах изумена. — Ако искаш огромно плюшено животно, ще го имаш.

И той го направи. Не мисля, че пропусна и една от мишените, които се поклащаха по пластмасовите вълни, събори дори миниатюрните жаби, които носеха три пъти повече точки. Хлапето в будката изглеждаше неохотно впечатлено, докато му подаваше огромна розова мечка — най-голямата награда на стената. Гарет я прие развеселен, после се обърна и ми я подаде. Ухилих се и скръстих ръце.

— Розовото много ти отива, Гарет. Сигурен ли си, че не я искаш?

— Спечелих я за теб — отвърна той, усмихнат. — Взе ми я. Твоя е.

— О, супер. — Усмихнах се и прегърнах огромната играчка. Козината ѝ бе мека и миришеше малко на захарен памук. — Но само ако ми позволиш и аз да спечеля нещо.

— Става.

И го направих. Съборих шест съмнително упорити кегли и спечелих малко плюшено синьо куче. (След като минах през целене на обръчи, кошове и хвърляне на стрелички, за които реших, че са ужасно нагласени.) С парите за толкова опити вероятно можех да купя три пъти тъпата играчка, но Гарет я прие, сякаш бе от чисто злато, и щастливата му усмивка ме сгря. Отново усетих странната тръпка по тила си, но не видях никого в тъпата и след няколко секунди

безплодно търсене реших, че няма да се превръщам в невротичка. Нека зяпат, които и да са. Не правех нищо, от което да се срамувам.

Накрая, когато слънцето започна да се спуска над океана, седнахме един до друг на седалка на виенското колело, която се поклащаше леко, и гледахме как тълпата се смалява с издигането ни. Вятърът бе хладен и глъчката на лунапарка отслабна, щом се откъснахме толкова високо в небесата, че сякаш можехме да докоснем облаците. Драконът ми се размърда и запърха с крила, недоволен, че е под тях, вместо да се рее отгоре им. Но сега бях най-близко до небето след онази нощ с Кобалт и нямах нищо против да остана на мястото си.

Прегръщах мечето и поглеждах крадешком Гарет. Лицето му, извърнато към далечния океан, беше угрижено, а погледът — мрачен и далечен.

Примигнах и го блъснах с рамо, за да привлека вниманието му.
— Добре ли си? — попитах тихо.

40

ГАРЕТ

Не, не бях добре.

Бях осъзнал нещо, може би докато пазех количката ѝ от останалите или докато давах всичко от себе си, за да ѝ спечеля това мече, или докато просто седях до нея. Аз... харесвах това момиче. Исках да прекарвам повече време с нея; тя беше постоянно в мислите ми и точно сега исках единствено да се наведе и да я целуна. Кое то, разбира се, беше пагубно за мисията, но не можех да се сдържа. Някъде между онзи ден на плажа, когато я срещнах за първи път, и нощта на купона, когато се целунахме в океана, тя бе станала за мен нещо повече от потенциална мишена. Някак необяснимо се беше превърнала в най-важното нещо в живота ми.

И това ме ужасяваше.

Пъхнах ръка в джоба си и напипах бръмбара, който не бях сложил в телефона ѝ. Веществено доказателство, че провалях мисията и че съм се приближил прекалено.

Ембър облегна брадичка на главата на мечето и се вгледа в мен. Зелените ѝ очи срещнаха моите открито и питащо, и малко тревожно.

— Замислен си — рече тихо и леко обвинително, като Тристан.
— За какво мислиш?

Поклатих глава.

— За нищо.

— Лъжец. — Явно не ми повярва и изправи гръб. — Стига, Гарет. Както си добре, изведнъж ставаш мрачен и сериозен. Нещо те тревожи. Какво има?

Търсех някакъв отговор, знаех, че няма да се откаже.

— Ами... просто си мислех за края на месеца. — Обърнах се към нея. Тя се смръщи объркано и аз посочих към лунапарка. — Лятото скоро ще свърши. След няколко седмици. И трябва да се прибера в Чикаго при баща ми. Няма да се видим отново.

Вгледах се зад перилата, изненадан колко много ме притеснява тази мисъл. Макар че беше лъжа, освен това, че нямаше да я видя отново. Ако беше нормална цивилна, щях да си тръгна след края на мисията и да се върна към Ордена и вечната война. А ако беше дракон...

Стиснах перилата и най-сетне се принудих да призная какво означава това. Винаги го бях знаел, разбира се. То винаги бе някъде в ума ми; просто не исках да мисля за него. Но ако Ембър беше драконът... трябваше да я убия. Това бе моят дълг; това очакваше Ордена от мен. Да пусна безмилостно куршум в сърцето ѝ и да я гледам как умира. Беше по-лесно да убиеш дракон в човешката му форма; тогава люспите не ги защитаваха, нито дебелите плочи, които не можеха да устоят само на куршумите с най-голям калибър. Един изстрел в главата или в сърцето бе напълно достатъчен да убиеш дракон в човешка форма. Ако успееш да го направиш, преди да се Преобрази, той няма да има никакъв шанс.

Преди няколко седмици дори не бих се замислил. Драконите бяха наши врагове, те искаха да поробят човечеството и единствено Ордена стоеше на пътя им към световното господство. Знаех това. Вярвах в него с цялото си сърце.

Но това бе преди да срещна Ембър и преди да стрелям по зомбита в претъпкан мол в събота. Никога не бях сърфирал и не бях усещал чистия прилив на адреналин, докато яздиш вълните. И никога не бях чувствал онова, което Ембър събуди в мен, когато се целунахме — онзи топъл прилив, който ме изпълваше с възторг, но и с ужас.

Усещах как балансирам на ръба на нещо огромно и земята се пропуква под краката ми. Всичко, което ме бяха научили в Ордена за драконите — че са смъртоносни, коварни, пресметливи чудовища, които мразят хората, — не пасваше на смелото, весело момиче до мен. А това можеше да означава само две неща: че Ембър е нормално човешко същество или че Ордена бъркаше.

Втората част на това предположение ме притесняваше повече от всичко досега.

Една малка ръка се отпусна на коляното ми и аз се откъснах от мрачните мисли. Обърнах се към нея, гледаше ме и още прегръщаше мечето.

— Знам — каза тя, а аз опитах да се концентрирам върху думите ѝ; топлите ѝ пръсти на крака ми бяха много разсейващи. — И аз мисля за това. Местните тук казват — не позволявай на сърцето си да напусне плажа. Означава, че не бива да се привързваш към човек, който ще изчезне в края на лятото. Ако ще си тръгне, защо да рискуваш?

— Но — продължи тя, — ако не го направиш, никога няма да имаше шанс за нищо, може да пропуснеш нещо невероятно. Аз също няма да остана тук. Когато лятото свърши... — Очите ѝ потъмняха леко. — Животът ми ще стане доста откачен. Но се радвам, че те срещнах. Дори да трябва да се разделим в края на лятото, не бих променила нищо. — Пак замълча и извърна смутено очи. — От деня, в който се срещнахме, ти си единственият, когото нямам търпение да видя и с когото искам да бъда. Докато ти не се появи, нямах чувството, че се вписвам добре тук. Ти ме накара да забравя... някои неприятни неща от живота ми. Накара ме да се чувствам сякаш изобщо не съм различна.

Посегнах и прибрах един кичур зад ухото ѝ.

— Ние не сме... чак толкова различни — започнах. Не знаех защо ѝ казвам това; досега дори не осъзнавах, че се чувствам така. — Аз също не се вписвах никъде, е, на никое нормално място. Винаги татко определяше живота ми. Единствената разлика е... ти правиш всички неща, които никога не съм си позволявал да направя. Неща, за които дори не съм помислял, че искам. — Вгледах се в искрящите ѝ зелени очи и се усмихнах печално. — Не знаех какво изпускам, докато не те срещнах.

Очите ѝ станаха изпепеляващо ярки. Тя пусна мечето, седна в скута ми и обгърна кръста ми с крака. Обикновено бих се напрегнал при подобно нещо, но не и сега. Прегърнах малкото ѝ телце и я притиснах към себе си, позволих на топлината ѝ да премине през последната ми броня и да разтопи логиката, която ми подсказваше да не се привързвам. Войникът още ме предупреждаваше. Войникът още ми напомняше, че тя е възможна мишена и нищо повече. Не му обърнах внимание. Вече бях свикнал да не му обръщам внимание, но днес беше различно. Вече не си казвах, че просто следвам мисията; знаех, че не е така. Чувствата ми най-сетне взеха връх и разбрах, че съм с Ембър, защото искам да съм с нея. Тази нощ не ми пукаше. Бях

войник всеки ден от седемнайсет години. Поне веднъж исках да разбера какво е да... живееш.

Ембър ме погледна. Ръцете ѝ бяха на раменете ми, а меките пръсти нежно галеха тила ми. Гледаше ме някак смаяна, сякаш не можеше да повярва, че се случва наистина. Знаех го, защото и аз изпитвах същото.

— Целуни ме — прошепнах. Накарай ме да забравя, за една нощ, че това не е реално. Накарай ме да повярвам, че животът ми може да е такъв. Че не предавам всичко, в което вярвам, за да съм тук и да се чувствам така.

Ембър се наведе. Устните ѝ докоснаха моите и всички съмнения изчезнаха. Войникът изчезна. Всичко изчезна, остана само тя. Усещах единствено ръцете ѝ по кожата си, устните ѝ, тялото ѝ, притиснато към мен. Целувах я, докато не бях погълнат от нея, докато този миг не се отпечата в съзнанието ми, прогонвайки войника, Ордена и цялата война. Утре щях да се върна към тях. Тази нощ исках да бъда нормален.

Тази нощ войникът Гарет не съществуваше.

41

РАЙЛИ

В дневната седяха два дракона.

Погледнах Уес, който ме чакаше във фоайето.

— Какво става? — сопнах се и погледнах покрай него към двете малки на дивана ми. Изглеждаха изплашени, мръсни и изтощени, докато се гушеха един в друг. Наоми, или Нетъл, както я наричаха почти всички, беше тъмно, слабо момиче с щръкнали на всички страни безброй плитки. Реми, пясъчнорусо хлапе с пронизващи сини очи, се взираше печално в мен.

Уес сви рамене безпомощно.

— Не мога да ги накарам да говорят, приятел. Казаха, че ще чакат теб.

Въздъхнах, влязох в кухнята, отворих шкафа и извадих два пакета чипс. Върнах се в дневната и ги хвърлих на малките, които ги хванаха и се втренчиха в мен, несигурни какво да правят.

— Първо се наяжте — наредих. Малките бяха вечно гладни, защото метаболизмът им изискваше огромни количества храна, за да бъдат активни и здрави. Преобразяването също поглъщаше много енергия, затова те винаги умираха от глад след него. А гладният дракон е нервен дракон, неспокоен, раздразнителен. Нямах нужда от това точно сега. Ако исках да науча всичко, те трябваше да са спокойни.

— Няма проблем — уверих ги, защото още се колебаеха. — Хайде, яжте. Давайте. Ще поговорим после.

Явно умираха от глад, защото разкъсаха пакетите и започнаха да лапат с шепи, почти без да дъвчат. Оставих ги да унищожат чипса и тръгнах към верандата, където облегнах лакти на перилата.

По дяволите. Нещо определено ставаше. Нетъл и Реми не биваше да са тук. Бях ги оставил в тайна квартира в Болдър, Колорадо, високо в планината. Какво ги бе довело при мен? Нещо сериозно. Нещо, което бе накарало другата ми тайна квартира да изчезне.

Вероятно беше добре, че са тук. Може би сега щях да разбера какво, по дяволите, става.

Въздъхнах и погледнах надолу. Там океанът се блъскаше в скалите и солен вятър дърпаше косата и дрехите ми. Намръщих се и потърках очи, опитвах се да прогоня спомените, които отново оживяха. Не беше време да мисля за това сега, нямаше смисъл. По някаква причина всеки път, щом усетех аромата на океана, щом чуех разбиващите се вълни и усетех вятъра в лицето си, мислех за нея. За Ембър и онази кратка нощ на полет по вълните. Как се състезавах с едно дръзко червенокосо малко, което събуди дракона ми и запали пожар в мен. Не разбирах. Като човек Ембър беше млада, наивна, упорита и импулсивна. В истинската ѝ форма беше всичко това, но и безстрашна, непокорна и красива.

Поклатих глава и се отблъснах от перилата. Това беше откачено. Не можех да се разсейвам сега. Ембър тъкмо започваше да ми вярва, но нещата се движеха по-бавно, отколкото ми се искаше. Трябваше да ѝ кажа всичко за „Нокът“ този следобед. За нещастие се налагаше първо да разреша този нов проблем.

— Райли. — Уес надникна през вратата. — Мисля, че са готови, приятел.

Прогоних Ембър от съзнанието си и се върнах в дневната. Нетъл и Реми седяха нервно на дивана, а празните торбички от чипса лежаха смачкани на масичките до тях. Уес явно им беше дал напитки, защото по пода капеше безалкохолно от две отворени кутийки.

— Така — рекох и седнах в креслото срещу тях. — Разказвайте. От самото начало. — Те се взираха в мен, явно не знаеха откъде да започнат, и аз въздъхнах. — Защо сте тук? Само вашият настойник знаеше това място. Къде е той? Сами ли изминахте целия път?

Малките се спогледаха, после Реми си пое дълбоко дъх.

— Крис ни каза да дойдем — започна с изненадващо спокоен глас. — Каза ни къде да те намерим. Той ни изпрати тук.

Намръщих се. Крие беше техният настойник в тайната квартира в Болдър. Всички гнезда имаха такива: човек, който знае за нас и бе съгласен да се грижи за едно или две уязвими малки, докато не пораснат достатъчно, за да се справят сами. Повечето от тези хора бяха бивши служители на „Нокът“, но вече бегълци; наеме ли те организацията, оставаш техен служител до живот. „Нокът“ не

приемаха добре бягството на драконите си, но особено внимаваха да не напусне някой от хората, защото рискуваха той да разкрие съществуването им. Малцината, които избягаха, живееха в страх, че Ордент или „Нокът“ ще се появят някой ден на прага им, затова след като с години ги търсих и едва ги убедих, че вече не съм част от „Нокът“, успяхме да се споразумеем. Аз щях да държа организацията далеч от тях, а в замяна те щяха да се грижат за малките, които я напускаха.

— Крис ви е изпратил тук? — повторих и те поклатиха заедно глави. — Защо?

— Не знаем! — избухна Нетъл, а Реми потрепери.

Плитките й подскачаха, докато тя жестикулираше оживено. — Просто ни събуди посред нощ и ни каза да си събираме нещата. Не каза какво става, само ни качи в едно такси и ни нареди да не се връщаме!

Изстинах отвътре. Погледнах към Уес, който кимна и излезе от стаята, вероятно за да провери статуса на тайната квартира в Болдър. Обърнах се към малките.

— Не ви каза нищо повече?

— Не. — Реми поклати глава. — Но изглеждаше много изплашен. Все поглеждаше през прозореца и крачеше напред-назад, докато си събирахме багажа.

Присвих очи. Тази къща беше на половината път към върха на планината, бе изолирана и на практика неизвестна на никого. Никой не знаеше за нея, освен мен, Уес и двама други бивши служители на „Нокът“. Всъщност всичките ми тайни квартири бяха точно такива — тайни. Досега не бях имал проблеми с това. Защо изведнъж започнаха да ги разкриват?

Отговорът беше отрезвяващ. Може би сред нас имаше къртица. С изключение на Уес, който мразеше „Нокът“ почти колкото мен, всъщност не се доверявах особено на хората. Те бяха твърде лековерни и твърде податливи на обещания за богатство, власт, обществено положение, или за каквото там копнееха. Работех с тях от необходимост; не бяхме много, а не можех да свърша всичко сам, но ако „Нокът“ им предложеше нещо по-добро, вероятно щяха да ни предадат.

Което означаваше, че може би сме загазили.

— Райли. — Уес се появи в коридора. Последвах го в другата спалня, която използваше за офис.

— Няма го, приятел — прошепна, когато прекрачих прага. Лаптопът му бе отворен на бюрото и той се взираше в него, сякаш можеше да научи още нещо. — Гнездото в Болдър угасна, а Крис не отговаря на спешния номер.

Изругах.

— Имаме камери и система за комуникация, затова би трябвало, дори „Нокът“ да са открили гнездото, все още да можем да се свържем с тях, освен ако къщата не е изпепелена до основи. — Взирах се усилено в Уес и той извърна очи. — Кажи ми, че не е станало така.

Той потърка ръка и рече тихо:

— Не мисля, че са „Нокът“, Райли.

Студ плъзна в тялото ми, потреперих от гняв и изръмжах.

— Не са — прошепнах, докато се взирах в просветващия екран на компютъра. — Орденът е.

Уес кимна.

— Което означава, че вероятно са проследили и тези двамата — рече той мрачно. — Упоритите копелета няма да спрат, ако знаят, че два дракона са им се измъкнали. Затова ни остава само един вариант. — Отиде до компютъра и рязко го затвори. — Трябва да се махнем от града още тази нощ. Тук сме твърде уязвими.

По дяволите. Изръмжах и стиснах юмруци.

— Не, не още. Не можем да си тръгнем все още.

Уес се извъртя с широко отворени очи.

— Райли, не ме ли чу? Проклетият Орден е по петите ни. Ако ни открият, ще ни избият.

— Знам.

— Ако останем тук, излагаме и тези хлапета на опасност. Длъжни сме да ги пазим. Нали това им обещахме.

— Знам! — Прокарах ръка през косата си. — Просто... Близко съм, Уес. Тя е почти готова да тръгне. Трябва ми още малко време.

— Искаш да останеш заради нея? — Уес ме гледаше, сякаш имах шест глави. — Ти откачен ли си? Тя е просто едно малко, приятел. Не можем да ги спасим всичките.

Просто едно малко?

Присвих очи.

— Ембър ще дойде с нас. Тя е една от нас, само че още не го знае. — Той понечи да възрази и аз го изпреварих. — Няма да тръгна без нея. Затова или остани и помогни, или млъквай и си тръгвай.

— Добре — отвърна той, вбесен. — Искаш да останем и да ни избият? Чудесно. Адски се надявам тя да си струва.

Пренебрегнах думите му.

— Трябва да обезопасим къщата — казах аз, бях минал в режим на безопасност, след като нямаше да тръгваме още. — Аларми, камери, детектори за движение, всичко. Ако от Ордена припарят на трийсет метра от портата, искам да знам. Кога можеш да инсталираш всичко?

Уеб прокара ръка по лицето си.

— Дай ми оборудване и ще го направя до утре.

— Добре. Започни веднага. Ще ти донеса всичко необходимо по-късно тази вечер. — Тръгнах към вратата, но спрях, щом видях сгушените на дивана малки. Нетъл се беше свила до страничната облегалка и като че ли заспиваше, Реми също не изглеждаше по-бодър.

— Не им казвай за Ордена — прошепнах, без да се обръщам. — Ще им обясня какво става по-късно, но не искам да се плашат повече. Достатъчно са изплашени.

— О, разбира се — измърмори Уес. — Не искаш да тревожиш проклетите малки, но не те интересува дали човекът ще откачи от страх.

Знаех, че е прав. Беше глупаво и рисковано да оставаме тук, ако Ордена бе по петите ни, особено ако сред нас имаше предател. Застрашавах малките, както и всичко, за което бях работил толкова усилено.

Но мисълта да оставя Ембър тук, когато тъкмо започвах да я обръщам на наша страна... Не, не можех. Не бих я оставил на „Нокът“ сега. Уес трябваше да свиква с тази мисъл. Защото, докато не убедях Ембър да напусне „Нокът“ и да се присъедини към отцепниците, никой никъде нямаше да ходи.

42

ЕМБЪР

Носех се по въздушните течения, слънцето сгряваше гърба ми и вятърът охлаждаше лицето ми. Под мен бялото море от облаци се завихри и развълнува, миришеше на сол, на прибой и на океан, а аз се спуснах към водата.

Някой се появи до мен, друг дракон, ухилен предизвикателно. Размахвах силно крила и се понесох след него, следвах вихрената му диря, докато той се въртеше и гмуркаше през облачните вълни. Не го разпознах, но знаех, че съм го виждала. Това Кобалт ли беше? Или Гарет...?

Алармата изпищя в ушите ми, прекъсна съня и аз я накарах да замлъкне.

Вече беше пет. По дяволите! И сънят избледняваше, изчезваше в нищото, а реалността ме върна в леглото. Летях ли? И кой беше драконът, когото следвах? Опитах се да задържа спомена, но той се изплъзна в мрака.

Превъртах се на гръб и се втренчих в тавана, вече ужасена от деня. Какво ли забавление ми беше подготвила Страховитата дама. Вероятно още десетина рунда от играта „хвани дракона“, която бе твърде реалистична, за да е приятна, дори и в истинската ми форма.

Седнах в леглото, отхвърлих завивките и мечето ми тупна на пода. Вдигнах го усмихната, вдишах слабия аромат на захарен памук и го стиснах.

Гарет го спечели за мен. Дори само мисълта за него ме накара да се усмихна. Онзи ден в лунапарка беше великолепен, особено на виенското колело. Как ме погледна, преди да го целуна, спря ми дъха. Сякаш ме виждаше — виждаше каква съм всъщност — и не му пукаше.

Знаех, че не е така, разбира се. Гарет не би могъл да знае каква съм. Ние живеехме в различни светове. Знаех, че когато лятото свърши, ще трябва да се откажа от него.

Но все още не.

— Ембър. — Почукване по вратата и гласът на чичо Лиам. — Пет часът е. Будна ли си?

— Да — въздъхнах и стъпките му се отдалечиха. Станах, оставих мечето на неоправеното легло и облякох старите, вече опръскани с боя тениска и шорти. Не си направих труда да се изкъпя, защото знаех, че ще се прибера мръсна, потна и омазана с червена боя. (Моят шофьор беше покрил задната седалка на колата с чаршаф, за да не му съсипя тапицерията. Сега чаршафът изглеждаше така, сякаш бяха заклали коза на него.) Данте вече беше тръгнал, когато слязох в мазето, и щом отворих вратата на тунела, стомахът ми се сви на възел. След скандала предния следобед не бяхме говорили, не и за нещо важно. Той ми се усмихна, когато се прибрах от лунапарка, и се държа, сякаш всичко е наред, но не беше същото. Когато настойниците ни бяха наоколо, той пак ставаше моят дружелюбен и закачлив брат, но попитах ли го нещо за „Нокът“ или за драконите, очите му ставаха празни, както и усмивката. Отдалечавахе се все повече от мен и не знаех как да си го върна.

Когато стигнахме до офис сградата, ме чакаше изненада. Огромният склад беше разчистен. Дървеният лабиринт го нямаше, бяха останали само няколко щайги и палета в ъгъла. Подът беше празен, ако не се броеше квадрат от няколко дебели сини тепиха в центъра му. Беше заприличал на спортен салон. Но не това бе най-голямата изненада.

Страховитата дама стоеше в центъра на тепиха със скръстени ръце и ме чакаше. Не беше с обичайния костюм и високите токчета. Сега носеше прилепнал черен екип, който подчертаваше фигурата ѝ и я покриваше от шията до глезените. Русата ѝ коса бе прибрана назад и се спускаше по гърба, освободена от вечния кок. Установих, че всъщност е доста красива. Красива и смайваща. Само че отровназелените очи, които сезираха в мен, си бяха същите: безизразни, студени и леко развеселени.

— Днес ще правим нещо ново, малката. — Усмихна се, когато пристъпих до тепиха. — Мисля, че бях твърде мека с теб, като оставих да те преследват хора с пушки, които изстрелват боя вместо куршуми. Освен това смятам, че разчитах твърде много на истинската си форма. Понякога се налага да убиеш войник на свети Георги с нокти, зъби и

огън. А друг път е по-добре да си човек. Трябва да се научиш да се защитаваш и в двете си форми. Събуй си обувките.

Била твърде мека с мен? Сякаш избягването на куршумите с боя и играта на криеница с обучени войници беше някаква забава в парка? Изглеждах я притеснено и изритах сандалите си.

— Е, какво ще правим днес?

— Както казах. — Тя посочи с два пръста напред и аз стъпих на тепиха. Той беше дебел и хладен под стъпалата ми. — Мисля, че е време да усложним малко обучението ти. Днес ще се изправиш срещу мен.

Вече доста притеснена, аз пристъпих на тепиха и спрях на няколко крачки от нея. Тя ме изглежда студено, после извади пистолет от кобур на гърба си и го вдигна.

— Кажи ми кой е най-лесният начин да убиеш дракон — каза тя, зелените очи се забиваха в мен. Принудих се да откъсна вниманието си от смъртоносното нещо в ръката ѝ и да се фокусирам върху въпроса.

— Ами... — затърсих отговора, знаех, че очаква от мен единствено верния. — Когато сме в човешка форма, преди да сме успели да се Преобразим... Когато сме хора, нямаме защита.

— Добре — рече тя, макар че в тона ѝ не се долавяше похвала. Изражението ѝ остана твърдо. — Войниците на свети Георги също знаят това. Ето защо потайността е толкова важна за нашето оцеляване. Ако разберат кои сме, няма да се поколебят да ни застрелят със снайпер в главата от хиляда метра. Дори няма да разбереш какво става. Ако се озовеш в ситуация на живот и смърт с войник на свети Георги, знай това — те не са толкова глупави, за да се сражават сами с дракон. Ако могат, ще те застрелят отдалеч, преди да си успяла да се приближиш.

Кимнах. Страховитата дама вдигна пистолета.

— Ще има моменти, когато ще си близо до някой, който иска да те убие. И ще е невъзможно да се Преобразиш, наред града или пред свидетели, да кажем. Затова е изключително важно да се научиш да се защитаваш и като човек. Това, което не бива да забравяш, когато си изправена пред зареден пистолет, е следното.

Тя насочи оръжието право към мен, дулото беше на сантиметри от лицето ми. Сковах се.

— Не се сковавай. Ако го направиш, си мъртва. Ето така. — И натисна спусъка. Той изщрака и аз едва не подскочих от страх. Тя се усмихна.

— Не е зареден, малката. Но не се заблуждавай — истински е. И точно срещу такъв ще се изправиш някой ден. Сега... — Тя го обърна и ми го подаде. — Вземи го. Ще ти покажа как да обезоръжаваш.

Поех колебливо пистолета, сякаш държах отровна змия. Тя извъртя очи.

— Не бъди толкова плаха. Казах ти, че не е зареден. — Отстъпи назад. — Хайде, насочи го към мен. Сякаш искаш да ме застреляш право в сърцето.

Хванах дръжката, вдигнах пистолета... и ръцете ѝ се задвижиха така бързо, че едва ги виждах. Изтръгнах пистолета от ръката ми и след половин секунда отново се вирах в дулото.

Студените ѝ зелени очи ме гледаха, а устните си извика в злобна усмивка.

— Схвана ли?

— Не.

— Добре. И те няма да схванат. — Тя ми посочи да се приближа и аз пристъпих неохотно към нея. — Пак ще ти покажа, но бавно, а после ще опиташ сама.

През следващите няколко минути гледах техниката ѝ, която тя ми показваше движение по движение. Извърташе се настрани, когато се приближаваше, за да се превърне в по-малка мишена за оръжието. Никога не се оказваше точно срещу дулото. Извъртя го нагоре и настрани, преди да го обърне срещу противника. Като го виждах бавно, вече разбирах; но на пълна скорост се случваше за част от секундата.

— Сега е твой ред. — Тя взе оръжието, отстъпи крачка назад и ме погледна. Нервна и нетърпелива едновременно, аз си поех дъх и опитах да се отпусна, да съм спокойна и ловка, както ме бяха учили. Тя се усмихна, държеше хлабаво пистолета до себе си. — И помни, трябва да си концентрирана върху противника, ако искаш да живееш. Не позволявай нищо да те разсейва. Готова ли си?

Наведох се, като балансирах на пръсти.

— Да.

— Много добре. А как мина в лунапарка?

Какво? Спрях, стомахът ми се преобърна, а тя вдигна ръка и насочи оръжието към лицето ми. Острото щракане на спусъка отекна в стаята.

— И си мъртва. — Свали пистолета и поклати глава с отвращение. — Какво ти казах за разсейването?

— Ама... — Спомних си за срещата с Гарет и за странното усещане, че някой в тълпата ме наблюдава. Възмущението отстъпи пред гнева. — Ти си ме следила! — Гласът ми отскочи от стените. — Знаех, че някой ни гледа.

— Мое задължение е да наблюдавам ученичката си — рече тя невъзмутимо и пак вдигна оръжието. Този път се хвърлих настрани, когато то изщрака, но не ми стигна времето да скоча напред. — Когато тя се разсейва с безсмислени човешки дейности, се притеснявам. — Тя сведе оръжието и тръгна в кръг около мен по тепиха, присвила очи. Аз също започнах да обикалям, бяха готова да отскоча встрани.

— Нали трябваше да се впишем — казах, докато тя ме дебнеше като акула. Драконовите ми инстинкти изръмжаха, подразнени от тази игра на котка и мишка, искаха да скоча, да дера и да хапя. Но не това бе целта на упражнението и аз нямаше да й позволя да ме победи отново. Тя не използваше истински куршуми, но определено щеше да ме информира, ако не бях достатъчно бърза и ме простреляше. — Наблюдавай, слей се с обществото, учи се да се държиш като човек; нали затова сме тук?

— Да — съгласи се тя и продължи да пристъпва, беше притиснала пистолета до крака си. — Така е. Научи се да се държиш като човек. Но не бива да забравяш, че първо и най-вече си дракон. Не си една от тях.

— Знам това.

— Наистина ли? Как се казва момчето?

Сепнах се и едва не се забавих, когато тя пак стреля към мен. Хвърлих се встрани, приклекнах и отново се озовах с дулото във физиономията. Тя обаче не дръпна спусъка, само ме гледаше с присвити, отровназелени очи.

— Името му.

— Защо те интересува? — предизвиках я аз, не исках да знае нищо за Гарет. Той беше част от живота ми, която нямаше нищо общо с „Нокът“, обучението и нейните откачени очаквания. Когато бях с

него, почти можех да забравя за хватката, в която „Нокът“ държеше живота ми. Почти можех да забравя, че съм... дракон. — Той е просто един човек. Какво значение има за теб един човек?

И сякаш чула мислите ми, тя отново доби студено и плашещо изражение.

— Точно така — рече със стоманен глас. — Той е просто един човек. Един смъртен сред милиарди незначителни, краткотрайни смъртни. Ти си дракон. И по-важното е, че си драконеса, женска, което те прави още по-ценна за организацията. — Тя най-сетне свали пистолета, макар че още ме гледаше страшно. — Ти дължиш преданост предимно и най-вече на „Нокът“. Не на хората. Те не са важни. Ние се движим сред тях, държим се като тях, живеем с тях, но никога няма да бъдем едни от тях. — Тя направи рязък жест с оръжието. — Те са рак, малката. Вирус, който се разпространява, уврежда и съсипва всичко по пътя си. Човешката раса е слаба и саморазрушителна, знаят единствено да разрушават. Ти си част от нещо далеч по-велико, отколкото тези смъртни биха могли да постигнат, и щом те питам за името на човека, най-добре ми го кажи, без да задаваш въпроси!

Тя вдигна пистолета смайващо бързо, но този път бях готова. Скочих, извъртях се настрани, както ме беше научила, и се хвърлих напред. Ударих дулото отдолу и го изтръгнах от ръката ѝ. След секунда стоях с насочен към нея пистолет, смаяна, че наистина бях успяла.

— Гарет — прошепнах, докато тя пробиваше дупки в главата ми с поглед. — Казва се Гарет.

Тя се усмихна.

— Видя ли, не е толкова трудно? — Нямах представа дали говори за обезоръжаването, или че бях признала името на момчето. Взе пистолета от скованите ми пръсти, отстъпи назад и ме изгледа оценяващо.

— Да — рече, сякаш бе стигнала до решение. — Мисля, че си готова.

— За какво? — попитах, но тя се извърна, тръгна към изхода и ми даде знак да я последвам. Отидохме в офиса и тя ми посочи стола пред бюрото. Седнах предпазливо на него. На бюрото имаше папка с моето име.

Страховитата дама не седна, но ме огледа иззад бюрото и пръстите ѝ докоснаха папката. Не можах да се сдържа и отново я погледнах. Името ми бе изписано с червено. Какво имаше вътре? Както пишеше за мен и бъдещето ми в организацията?

— Днес е голям ден за теб, малката — обяви Страховитата дама и аз се изнервих още повече. — Както сигурно знаеш, наблюдаваме те още от излюпването ти, преценявахме способностите и поведението ти, за да решим за каква позиция да те подготвим. Ти завърши първа фаза от обучението си. Сега минаваме към втора фаза — за да усъвършенстваме уменията, които ще ти служат в организацията. Отсега нататък ще идваш на тренировки с това.

Тя хвърли нещо към мен — тъмен, цял костюм от лека, разтеглива материя. Като че ли залепваше за ръцете ми и за миг ми се стори, че е жив. Потреперих и го вдигнах пред себе си. Изглеждаше като обикновен екип, но някак хлъзгав и топъл. Осъзнах, че тя носи същия, макар че не можех да си представя как ще облека такова нещо.

— Това е много специален екип — обясни ми Страховитата сама, а аз едва сдържах порива да хвърля противното нещо на пода. — Твърде сложно е за обяснение, но ще кажа само, че той няма да се скъса, докато се Преобразяваш в истинската си форма.

Аз зяпнах от смайване.

— Наистина ли? — Вгледах се в тъканта и потисках отвращението от начина, по който се лепеше за кожата ми. — Значи, ако нося това, когато се Преобразявам, няма да се притеснявам, че ще се прибирам гола до вкъщи?

Тя посочи към вратата.

— Върви го облечи. Провери дали ти става и се върни тук. Хайде.

Отидох в банята и навлякох костюма, като сдържах дъх, когато материята се свличаше по кожата ми почти като боя. Отначало беше топла и противно хлъзгава, но след малко се изглади, прилепна към тялото ми и вече почти не я усещах.

Върнах се при Страховитата дама, която ми кимна одобрително и ми посочи да седна отново.

— Добре — обяви тя, щом се настаних на стола с дрехите си в ръка. Чувствах се почти гола. — Става ти. Искам да го носиш до края

на деня, за да свикне с формата на тялото ти. Можеш да облечеш твоите дрехи върху него.

Смръщих се, не вярвах на ушите си.

— Искаш да стоя с него до довечера, за да свикнел с мен?

Тя ми кимна, сякаш това беше съвсем нормално обяснение.

— Да, малката, но не се тревожи. До няколко минути дори няма да помниш, че е върху теб. — Усмихна се напрегнато, сякаш говореше от опит. — Само някои членове на организацията получават такъв специален костюм, затова ти си късметлийка. Тези костюми са много ценни и скъпи за изработка, затова не го губи. Той ще е униформата ти за тренировките, а по-късно и работната ти униформа.

Все още се опитвах да смеля мисълта, че костюмът трябвало да свикне с мен, сякаш беше жив, но нещо в последното изречение съвсем ме притесни.

— Работна униформа? — попитах тихо. Може би прибързвах със заключенията, но май единствената причина да ми е нужен такъв костюм, бе, за да мога да се Преобразявам бързо и тихо. Това си беше костюм за нинджа. Магически нинджа костюм, който залепва за кожата ти като жив и се оформя по тялото, но все пак нинджа костюм. А в организацията имаше само една позиция, която вършеше подобна „работа“.

Моята учителка се усмихна с най-злата си усмивка досега, бутна папката към мен и я отвори. Преглътнах с усилие и погледнах първото изречение: Обект: Ембър Хил.

А отдолу...

Сърцето ми замря, вените ми се изпълниха с лед. Взирах се в буквите и исках да изчезнат или да оформят друга дума.

— Поздравления, Ембър Хил — пропя Страховитата дама зад бюрото. — Добре дошла при Усойниците.

43

ГАРЕТ

Довършвах рапорта до лейтенант Мартин, когато се почука на вратата.

Тристан се напегна на дивана и ме погледна объркан. Две празни кутии от пица вече лежаха на плота, затова не можеше да е доставчик. А от Ордена винаги се обаждаха, преди да се появят. Нямахше причина някой да идва в апартамента ни по това време на деня.

Той извади деветмилиметровия и се плъзна в коридора, после ми направи знак да отворя вратата. Посегнах към глока, който винаги беше наблизо, и прекосих стаята, готов да извадя оръжието, ако разбият вратата. Отново се почука, четири бързи почуквания, но не звучеше сякаш онзи от другата страна възнамерява да разбие вратата. Притиснах пистолета до крака си, посегнах към дръжката, отворих вратата, колкото позволяваше веригата, и надникнах през процепа.

Сияйните зелени очи на Ембър срещнаха моите и сърцето ми подскочи.

— Здравсти — рече тя тихо. До стената бе опряно колело, този път с добре напompани гуми. — Аз... ами просто минавах през квартала и видях апартамента ти. Помислих си, „Хей, тук живее Гарет! Дали си е у дома?“ И... не звучи, добре, нали? Не те преследвам, кълна се. — Тя потърка ръката си, изглеждаше изморена и потисната, не приличаше на себе си. — Е, вероятно само малко. Може ли да вляза?

— Почакай. — Затворих вратата, бързо прибрах пистолета в един шкаф и затворих лаптопа, а Тристан изчезна в стаята си. Откачих веригата, отворих и отстъпих назад. — Добре ли си? — попитах я, когато влезе и се огледа любопитно. — Какво правиш тук? — Не че не се радвах да я видя; радвах се. Но Тристан нямаше да е доволен, че потенциалната мишена обикаля из базата ни и вижда неща, които не бива да вижда.

Тогава той излезе в коридора, слава богу, невъоръжен, усмихна се сковано и тръгна към кухнята. Ембър подскочи при появата му.

— О! — възкликна тя, когато Тристан я изгледа с извита вежда. — Тристан беше, нали? Не се сетих, че и ти си тук. Не съм те виждала напоследък.

— За жалост не съм такъв купонджия като братовчед си. — Усмихна ми се напрегнато. — Гарет, може ли за секунда?

Последвах го в дневната, където той се наведе към мен и изсъска:

— Тя какво прави тук? Ти ли я покани? Каза ли ѝ да дойде?

— Не — отвърнах и се озърнах към кухнята. — Нямах представа.

— Е, отърви се от нея! Не можем да ѝ позволим да души наоколо.

— Ще се погрижа.

Тихо шумолене от кухнята привлече вниманието ни, обърнахме се и видяхме, че Ембър прелиства едно от списанията за оръжия на Тристан на плота. До него беше лаптопът ми, на който току-що бях изпратил доклада си до Ордена.

— Е, Ембър — рече Тристан и бързо тръгна към нея. Аз го последвах притеснен. — Какво те води насам? С Гарет да нямате уговорка?

Докато говореше, усмихваше се и я гледаше в очите, той плавно взе лаптопа и го стисна под мишница, сякаш щеше да го носи в стаята си. Ембър затвори списанието и поклати глава.

— Не, нямаме. Просто... ами... исках да видя Гарет. — Погледна ме извинително, вероятно усетила лекото напрежение в стаята. — Извинявайте. Моментът неподходящ ли е? Аз ще си...

— Не, няма проблем... — казах, когато и списанието отиде под мишницата на Тристан. Той ме погледна многозначително и аз кимнах. — Хайде. — Поведох я извън кухнята. — Да поговорим в моята стая.

Тя се обърна и Тристан ме изгледа над главата ѝ, сякаш казваше: „Извикай ме, ако загазиш“. Аз му кимнах, поведох Ембър по коридора към моята стая и затворих вратата след нас.

— Еха — рече тя и се завъртя бавно. Оглеждаше лавицата ми, скрина и оправеното легло в ъгъла. — Стаята ти е много... подредена. Дори на Данте не е такава.

— Татко е виновен — казах и се обърнах, след като вратата се затвори. — Той е бивш сержант. Стаята ми минава през щателна инспекция, откакто...

Замълчах, защото Ембър се извърна, прегърна ме през врата и ме целуна.

Главата ми веднага опуся. Топлина се стрелна в мен, като започна от устните ѝ и стигна чак до стомаха. Прегърнах я през кръста, вдигнах я на пръсти и яростно отвърнах на целувката ѝ. Тя зарови ръце в косата ми и възпламени всеки нерв по скалпа ми. Изстенах, притиснах я по-близо, усетих езика ѝ на устните ми и главата ми се замая. Губех контрол, потъвах в чувството и не исках това да спре.

— Ембър — казах задъхано, — чакай. — Отдръпнах се с огромно усилие, дишах, сякаш бях тичал километри с дракон по петите. Тя се облегна на гърдите ми и ме погледна. Зелените очи светеха от страст. Част от мен, огромна част, искаше да продължа, да забравя за всичко и да се изгубя в момичето в прегръдките ми. Но досега логиката управляваше живота ми и инстинктът ме опазваше жив, а той сега ми казваше, че нещо не е наред.

Устните ѝ бяха на сантиметри от моите и ме изкушаваха да се наведе и да я целуна отново. Овладях се и погалих с палец бузата ѝ.

— Защо дойде? — попитах тихо и очите ѝ потъмняха. — Наред ли е всичко?

— Да. Не. Не знам. — Отблъсна се от мен, обърна се и направи безсилен жест, без да ме поглежда. — Просто... имах тежък ден.

— Какво стана?

— Аз... — Замълча. Усещах, че се бори със себе си, опитва да намери правилните думи. — Не мога да говоря за това — прошепна накрая.

Присвих очи, обзет от подозрение.

— Нещо с брат ти ли стана?

— Гарет, моля те. — Раменете ѝ увиснаха нещастно. — Не мога. Ще ми се да можех, но... — Тя прокара ръце по очите си и сведе глава. — Съжалявам, не биваше да те безпокоя. Дори не знам защо дойдох тук.

Трябваше да я притисна. Трябваше да я накарам да продължи да говори, да я принудя да разкрие нещо за семейството си и за самата нея. Но в този момент не ми пукаше за това. Ембър беше разстроена и

бе дошла при мен. Не при брат си, не при приятелите си. Ако настоявах, можеше да разруша доверието, което бавно се създаваше, но по-важното бе, че не исках да си тръгва. Може и да не разбирах нищо от срещи и връзки, но се учех, много бавно, да пренебрегвам логиката и стратегията и да оставям на инстинкта си да ме води.

Минах зад нея и я прегърнах през кръста. Наведох се, притиснах я към себе си и казах тихо:

— Тук съм. — Тя потрепери. — Не казвай нищо, ако не искаш, аз съм тук.

Тя се отпусна на мен, сложи ръце върху моите и облегна глава на гърдите ми.

— Не е честно — прошепна едва чуто. — Всичко се случва толкова бързо. Имам чувството, че животът ми напълно излиза от контрол, от моя контрол. Не искам лятото да свърши и... — Замълча, бузите ѝ леко порозовяха. — Не искам да те изгубя.

Дъхът ми секна. Не казах нищо, но я притиснах още по-близо, усещах как истината се прокрадва в мен. И аз не исках да я изгубя. Кога се случи това? Кога бях станал така заплепен? Затворих очи и притиснах лице към шията ѝ. Усетих, че и двамата потреперихме. Нямаше значение. Нищо нямаше значение. Аз бях войник, не разполагах с живота си, и накрая, каквото и да стане, трябваше да се върна към войната.

Ембър вдигна ръка, прокара хладни пръсти в косата ми, после каза с копнеж:

— Гарет?

— Да — отвърнах, без да отварям очи.

— Ако можеше сега да си навсякъде по света — прошепна тя, прокара леко нокти по скалпа ми и аз съвсем изгубих концентрация, — къде би искал да бъдеш?

Смръщих се. Нямаше смисъл да искам да съм някъде другаде. Това нямаше да ни помогне.

— Защо? — попитах и се отдръпнах от нея.

— Гарет. — Тя ме погледна. — Просто питам. Развесели ме малко. — Тръсна глава и се облегна пак на мен, затвори очи и посочи неясно към тавана. — Да кажем, че можеш да отлетиш, накъдето поискаш, абсолютно навсякъде, без значение от пространство и време, без значение дали е възможно. Къде би отишъл?

Замислих се. Бях ходил на много места. По целия свят: от огромни градове до малки селца и дива пустош, където ни заведеше войната. След време всичко се смеси в ума ми. Мисии, битки, кръв, смърт. Нищо не изпъкваше.

Освен едно.

Погледнах към нея и видях отражението си в очите ѝ, само сантиметри деляха устните ни.

— Ако можех да съм, където поискам — прошепнах и отметнах един кичур от лицето ѝ, — бих избрал да съм точно тук. Никъде другаде.

Очите ѝ засияха. Тя се обърна в ръцете ми, плъзна своите по гърба ми и затвори очи, когато я целунах.

Устните ѝ този път бяха нежни и търсещи. Усетих как езикът ѝ докосна долната ми устна и потреперих. Отворих леко уста, за да я пусна вътре. Тя започна да я изследва, а аз стиснах юмруци зад гърба ѝ, защото отново имах чувството, че потъвам. Краят на лятото и на мисията надвиснаха над мен мрачни и заплашителни, но аз ги прогоних. Още една нощ, казах си, и колебливо посрещнах езика ѝ, а коленете ми щяха да поддадат всеки момент. Само още една нощ ще си представя, че съм нормален. Ще се преструвам, че това красиво, яростно, непредвидимо момиче в ръцете ми е мое.

Някой почука по вратата и аз пуснах Ембър точно когато Тристан отвори. Тъмните му очи плъзнаха по нас, схванаха сцената и се присвиха подозрително. Аз го изгледах студено, бях подразнен, но знаех, че не би дошъл, ако не беше важно.

— Нещо изскочи — обяви рязко и потвърди подозрението ми. — Гарет, баща ти е на телефона и иска да говори с теб. Веднага.

Изправих се, кръвта ми изстина. „Баща ми“ беше кодовата дума за Ордена и всякакви комуникации с тях бяха с върхов приоритет.

— Идвам веднага — отвърнах. Тристан излезе, без да затвори вратата. Обърнах се към Ембър.

— Трябва да вървя. — Вече се питах какво ли искат от Ордена. Може би бяха открили внедрения дракон и ни се обаждаха да се върнем на фронтовата линия. Тази мисъл ме изпълни с ужас и облекчение. Ако бяха открили дракона, значи Ембър не беше нашата мишена. Но това означаваше, че няма да я видя отново, преди да

напусна Кресънт Бийч, да изчезна от живота ѝ и да се върна към войната.

Като се опитвах да не мисля за това, аз ѝ подадох ръка:

— Хайде, ще те изпратя.

Тя изглеждаше объркана.

— Наред ли е всичко?

— Да. — Поведох я по коридора, покрай стаята на Тристан и кухнята, към предната врата. — Нищо особено, не се тревожи за мен. Татко... просто е важно. Не се обажда, ако няма спешен случай.

Лъжата загорча на езика ми. Спряхме на изхода и аз не се сдържах, посегнах към нея и прокарах пръсти през косата ѝ. Може би за последен път.

— Ще... ти се обадя, става ли? — надявах се да не лъжа и сега.

Тя се наведе, целуна ме леко и аз затворих очи.

— Ще се чуем скоро — прошепна и излезе. Гледах я и усещах как малка част от мен си тръгва с нея, после затворих вратата зад Ембър Хил и нормалния живот.

Тристан стоеше над лаптопа, когато влязох в стаята му, но останах до прага.

— Обадиха се от Ордена — обяви той, без да откъсва очи от компютъра. — Имаме двацет и четири часово предупреждение. Явно са проследили два дракона, избягали от нападение в Колорадо, мислят, че са в Кресънт Бийч, вероятно при внедрения. Те са на път. Имаме заповед да се присъединим към екипа, когато пристигне, затова докато не се свържат с нас, ще чакаме. Пригответи се да тръгнем всеки момент. — Лека усмивка мина по лицето му, а тъмните очи просветнаха. — Най-сетне някакво раздвижване. Вече се опасявах, че са ни забравили тук.

Не отговорих. Тристан отиде до гардероба, посегна към дъното и внимателно извади дълъг черен калъф. Сложи го на леглото почти с благоговение. Отвори го и прокара пръсти по гладкия метал на снайпера си, без да откъсва поглед от смъртоносното оръжие.

— Край на чакането, на наблюдаването на къщи и следенето на хлапета по брега. Взе да ми омръзва. Тъкмо навреме ни връщат във войната.

Обикновено бих се съгласил. Преди да дойда в Кресънт Бийч, новините за нападение над няколко дракона под един покрив биха ме

изпълнили с въодушевление. Сега бях неспокоен, някаква тревога ме тормозеше и не ме оставяше на мира. Досега не бях оспорвал заповеди, никога не се бях усъмнявал в целта ни. Преди едно червенокосо момиче за мен драконите бяха само чудовища, които трябваше да бъдат преследвани и избивани.

Преди Ембър всичко беше много по-просто.

— Гарет — рече твърдо Тристан. Погледнах го тревожно, взираше се в мен. Той имаше странната способност да чете мислите ми, дори когато не ги издавах с нищо. — Това ни е работата, партньоре. И двамата знаехме, че ще стане така. Всичко, което свършихме тук, водеше към това.

— Знам.

— Тогава се пригответи, защото Ордена идва. И когато дойдат, гледай да си оправил приоритетите си.

— Знам какво трябва да направя — отвърнах рязко. — Нищо няма да го промени.

— Добре. — Тристан кимна, взе мерника и погледна през него. — Защото тръгваме веднага щом пристигнат.

Върнах се в стаята си, посегнах под леглото и извадих голяма черна мешка. Отворих я и бързо се преоблякох с бойната униформа; огнеупорен костюм, боен елек, ботуши, ръкавици. Каската и маската ги оставих засега, но когато сложех и тях, нямаше да остане и сантиметър непокрита кожа.

Плъзнах глока в кобура на хълбока си и се зърнах в овалното огледало над скрина. Оттам в мен се взираше хладнокръвен войник, облечен за битка, за да сее смърт. Това бе внезапно напомняне: ето какъв си ти. Изминалите седмици бяха фантазия, приятно разсейване. Но сега бе време да се върна в истинския свят и към онова, за което бях обучен. Аз бях войник на свети Георги. Моето предназначение бе да убивам.

Взех каската от леглото и се върнах в кухнята. Тристан беше спуснал щорите и стоеше до лаптопа на плота. И той бе облякъл бойната униформа и ми кимна рязко.

— Открили са гнездото. Пригответи се. Тръгваме тази нощ.

След като си тръгнах от апартамента на Гарет, известно време бродих безцелно, в главата ми още беше пълен хаос. Лекси ми се бе обадила по-рано, искаше да сърфираме в залива, но знаех, че не съм достатъчно концентрирана, за да яздя огромни вълни и най-вероятно ще падна. Освен това тя сигурно щеше да усети, че става нещо, и макар че много я биваше в разрешаването на човешки проблеми — като момчета, дрехи и чувства, — нямаше да може да ми помогне в това.

Щеше ми се да бях поговорила с Гарет, да бъда съвсем искрена и да му кажа всичко. След тренировката днес и атомната бомба, която Страховитата дама пусна в скута ми, отидох право при него, без да знам какво ще му кажа, просто трябваше да го видя.

Това беше грешка.

След срещата с Гарет, откраднатите целувки в стаята му и прошепнатите признания, аз осъзнах колко много ще загубя в края на лятото. Бях си мислила, че ще загубя само свободата си, но дори тя ми се струваше нищожна в сравнение със загубата на Гарет. Той не беше просто сладко момче, което може да сърфира, да играе видеоигри и да ме води на лунапарк. Това не бе бунтовното желание да се противопоставя на учителката си и да изпитам човешки чувства, каквито драконите не би трябвало да изпитват. Не, аз наистина, наистина исках да съм с него. И при мисълта, че ще се разделим, че няма да го видя отново, сърцето ме болеше както никога преди.

Сега над мен надвисваха два черни облака, които ме подлудяваха. Или може би бе един голям облак, в който се кореняха всички по-малки проблеми. Задушаваш, гигантски облак, наречен „Нокът“. „Нокът“ казваха, че човеците са по-нисша раса. „Нокът“ ни забраняваха да летим, дори да се Преобразяваме, без тяхно разрешение. „Нокът“ изпратиха зла, садистична учителка, за да превърне живота ми в ад.

„Нокът“ искаха да стана Усойница.

Потреперих и стиснах по-здраво дръжките на колелото. От всички фракции и позиции в организацията, не бях предполагала, че ще стана точно Усойница. Знаех, че не съм достатъчно едра или силна за Гилите, и не бях достатъчно очарователна и умела, за да стана Хамелеон. След разговора с Райли онзи следобед на пристана бях почти сигурна, че са ме определили за Василиск. Не беше идеално, но по-добре, отколкото да стана Наблюдател и да скучая до края на дните си.

Но Усойница. Най-елитните агенти на „Нокът“. Официално Усойниците бяха викани в краен случай, те бяха последният коз, когато всичко друго се провали. И, разбира се, понякога ги изпращаха да ловят отцепници, дезертьори и да ги връщат в организацията. Това беше официалната версия. Ето защо беше безсмислено и опасно да ставаш отцепник; защото нямаш никакъв шанс срещу една Усойница, тръгне ли по петите ти. Те никога не се отказваха.

Нима това бе моето призвание? Да ловя други от моя вид, да ги принуждавам да се върнат в организацията, която бавно задушаваше мен? Не ми изглеждаше правилно. Макар че няхах никаква представа какво друго вършат Усойниците. Със сигурност не се занимаваха само с бегълци. Но когато попитах Страховитата дама, тя само се изсмя и каза, че това още не ме засягало. Щяла съм да разбера всичко, когато му дойде времето.

Трябваше да говоря с някого. Сетих се първо за Гарет, защото бях разстроена и не можех да мисля ясно, но той не можеше да ми помогне в проблемите с „Нокът“. Трябваше ми друг дракон, който би разбрал какво преживявам. И знаех само един, отговарящ на това описание.

Оставих колелото в двора, изкачих стълбите пред къщата и извадих телефона си. Сърцето ми бумтеше силно, когато набрах номера му и пръстът ми застина над бутона за повикване.

Все още се взирах в екрана, когато отворих вратата и налетях право на Данте, който излизаше.

— Ох. Оу. Пак ли — изсумтя той и отстъпи назад. Търкаше брадичката си, защото се бе ударила точно в темето ми. — Господи, все едно ме халоса топка за боулинг. Но винаги съм знаел, че си твърдоглава.

— Много смешно. — Той пак се държеше нормално, все едно всичко беше наред. Но аз бях изморена от преструвки, затова отстъпих настрана, за да мине. — Предполагам, че е по-добре да имаш глава като топка за боулинг, отколкото изобщо да нямаш топки.

— Е, това бе удар под кръста, сестричке. — Той сбърчи чело и ме погледна. — Добре ли си?

— Добре съм. Но защо питаш? — Той не помръдваше, затова опитах да се плъзна покрай него в къщата. — Нямаш ли задачи от „Нокът“? Да душиш наоколо, да разузнаваш, такива неща?

— Ясно, някой не е в настроение. — Минах покрай него, но вместо да излезе, той ме последва в дневна и попита: — Ще ми кажеш ли какво става?

— А ти ще ме изслушаш ли? — Взирах се в него иззад кухненския плот. — Или просто ще ме издадеш на „Нокът“, ако кажа нещо нередно?

Той изглеждаше засегнат и ядосан и изръмжа:

— Добре, това беше. — Мина през кухнята, наведе не над плота и прошепна рязко: — Кога не съм те изслушвал, Ембър? Ти все повтаряш, че не съм била на твоя страна, но през цялото време аз не правя друго, освен да се грижа за теб, да лъжа заради теб, да се правя, че не виждам, когато нарушаваш правилата. Излъгах заради теб, когато отиде да летиш, излъгах и след партито, и не споменах, че съм те видял да говориш с онзи отцепник. Дори не казах нищо за теб и Гарет.

Сепнах се.

— Откъде...?

— Лекси ми каза. — Звучеше мрачен. — Гадно е, че го чух от нея, а не от теб. Преди ми казваше всичко.

Стори ми се искрено наранен и гневът ми утихна. Може би аз не бях честна с него... Досега той не беше казал на „Нокът“, че Райли се е върнал. Наистина ме беше покрил след купона и никога не каза нищо за незаконното ми среднощно летене с Кобалт. Може би просто беше изплашен. Може би се грижеше за мен както можеше.

— Ти ме обвиняваш, че имам тайни — продължи той гневно, — но ти си тази, която крие разни неща. Не ми пука какво правиш с човеците, Ембър. Трябва да се адаптираме и да се научим да живеем като тях, да ги накараме да ни мислят за едни от тях. Стига да не забравяме, че не сме едни от тях. И някой ден всички те ще го разберат.

— Това ли ти каза твоят учител?

— Какво общо има?

Обърнах се към него и присвих очи.

— Къде те разпределиха? — Реших да карам направо, бях изморена от тайни. Искях отговори и се надявах, че ще е искрен с мен. Данте примигна, объркан, и аз се възползвах от това. — В коя фракция, Данте. Какъв си ти? Къде те разпределиха от „Нокът“?

Той замълча и за секунда си помислих, че няма да отговори, ще заяви, че не може да обсъжда това. Но той се облегна на плота с въздишка.

— Хамелеон.

Отпуснах се.

— Да, така си и знаех. Подхожда ти. — Виждах го с бизнес костюм, усмихнат, говори с хора с власт, напълно в свои води. — Определено ще се справиш.

— Това пък какво означава? — смръщи се той. — Това е важно призвание. — Зелените му очи просветнаха. — Защо, ти каква ще бъдеш? Наблюдател? Гиля? Някъде, където горещият ти нрав няма да изгори всички около теб?

— Усойница.

Той пребледня. Очите му се разшириха и отстъпи крачка назад. Червената му коса бе в шокиращ контраст с бялото лице.

— Усойница? — почти прошепна и сърцето ми пропусна удар. — Пратили са те при Усойниците?

Кимнах и по гръбнака ми плъзна студ. Не очаквах точно такава реакция от него.

— Моята учителка ми каза тази сутрин. Цял ден мисля за това. — Или поне, докато не бях с Гарет. Изсумтях, скръстих ръце и се опитах да скрия нарастващия си страх. — Разбира се, те не са ме питали какво искам. Защо те трябва да решават кое е най-доброто за мен? Ако ще го върша до края на живота си, не би ли трябвало да имам думата?

Данте още се взираше в мен ужасен и решимостта ми нарасна.

— Трябва да има някаква грешка. Сигурно са ме анализирали грешно, грешка в системата или нещо подобно.

Не искам да ставам Усойница. Не искам да преследвам други от нашия вид и да ги влача обратно в „Нокът“. Защото те това правят,

нали? Ако бях избягала — ужасът на Данте се засили, — щяха да изпратят Усойница да ме върне.

Данте още мълчеше. Аз се отпуснах на плота, мраморът охлади бузата ми. Затворих очи.

— Не мога да го направя — изръмжах. — Не може да бъде. — Отворих очи и погледнах умолително Данте. Искях да ме разбере, отново да ми бъде брат. — Данте, какво ще правя?

— Ембър, чуй ме. — Той заобиколи плота и ме хвана над лактите. Смарагдовите му очи се взираха в мен, а пръстите му се забиха в кожата ми. — Ти ще станеш Усойница — каза тихо и твърдо, — защото „Нокът“ така са решили. Не можеш да се бориш с тях. Ако опиташ... — Замълча, изглеждаше гневен, а аз го гледах възмутена. — Не им се противи. Просто приеми факта, че ще бъдеш Усойница и няма какво да направиш по въпроса. Щом го приемеш, всичко ще стане по-лесно, уверявам те.

Откъснах се от ръцете му и отстъпих от него, клатейки глава. Той не ме последва; само продължи да ме гледа тъжно и угрижено.

— Така ще е най-добре — настоя. — „Нокът“ знаят какво правят. Просто трябва да им се довериш. Спри да се противиш, сестричке. Това е заради бъдещето, заради оцеляването на нашата раса. Ако ще хващаш врагове на „Нокът“, значи трябва да станеш Усойница. Би трябвало да си горда.

Не можех да отговоря. Нямаше какво повече да му кажа. Обърнах се, излязох от кухнята и отидох в стаята си. Вратата се затвори с тихо изщракване зад мен, твърде незначителен звук, за да оповести края на връзка, която трябваше да е неразрушима. Вече не познавах брат си.

„Нокът“ ми го бяха отнели.

Седнах на леглото и пак извадих телефона. Този път не се поколебах. Данте знаеше нещо за Усойниците; разбрах го от изражението му, от ужаса и страха му, когато изрекох тази дума. Но той вече беше непознат за мен. И щом нямаше да ми даде отговори, щях да отида при единствения, който ми оставаше.

Трябва да говоря с теб — написах, като се опитвах да игнорирам пърхането в стомаха си, драконът ми шаваше от радост. — *Сега. Важно е.*

Също като предишния път, отговорът дойде след секунди.

За теб винаги, огнено момиче. Чакай ме на пристана след петнайсет минути.

Гледах как екранът потъмнява и останах втренчена в него още малко. Щях да се срещна с дракон отцепник втори път тази седмица. Бях ядосана на Данте, отвратена от учителката си и малко виновна към Гарет. Всички те можеха да се опитат да се обадят и да прекъснат разговора ми с отцепника.

Зад стената от стаята на Данте долетя тиха музика и аз взех решение. Изключих телефона, оставих го на тоалетката, обърнах се и излязох от къщата.

45

РАЙЛИ

Прибрах телефона в джоба на джинсите си. Е, не можеше да стане по-добре. Тъкмо планирах да се свържа с момичето тази вечер, след като с Уес нагласихме и последните аларми и сензори за движение около къщата. Това дойде точно навреме.

Уес влезе в кухнята, изглеждаше уморен. Очите му бяха мътни, косата провиснала, беше по-раздърпан от обикновено.

— Е, всичко е готово — рече той и отвори хладилника за сода. — Алармите са поставени, сензорите за движение са готови за включване и системата официално е на линия. Дори мишка да прекоси алеята, ще разберем.

— Къде са другите? — попитах.

— Оставих ги да гледат „Отмъстителите“ долу. След като изядоха почти всичко в къщата. — Отвори кутийката, изпи половината на една глътка и се оригна шумно. — Тези малки са направо бездънни. Ще трябва да напазаруваш скоро, приятел. Ако ще оставаме тук известно време, докато душиш около онова момиче. — Пресуши кутийката, смачка я и я хвърли в коша за боклук. — Все още мисля, че е адски глупаво, Райли. Трябва да се разкараме оттук, не да чакаме някаква глезла от „Нокът“ да вземе решение.

Взех коженото яке от облегалката на дивана и го облякох на излизане от стаята. Уес се намръщи.

— Къде отиваш? — извика след мен.

— Да се видя с глезлата от „Нокът“. — Подхвърлих ключовете за мотора във въздуха, хванах ги и се ухилих на човека през рамо. — Пожелай ми късмет. Ако всичко върви по план, може да заминем по-скоро, отколкото предполагаш.

— Великолепно — сопна се той. — Цяла нощ не мигнах, за да слагам аларми.

Извъртях очи, затворих вратата пред неговия вечен песимизъм и тръгнах към гаража. Този път нямаше да има прекъсвания или

разсейвания. Този път щях да я откъсна от „Нокът“ завинаги.

Тя се облягаше на перилата и се взираше във водата, когато тръгнах по пристана. Вятърът развяваше косата ѝ. Дори в човешката ѝ форма почти виждах дракона под повърхността: вдигнал глава към вятъра, с полуразтворени криле, за да се изстреля във въздуха. Преглътнах и потиснах вълнението си. Всеки път щом я видех, чувството се засилваше. Топлината във вените ми, копнежът да я усетя до себе си, да я прегърна и никога да не я пусна.

Застанах до нея, опрях лакти на перилата и се наведох към океана.

— Трябва да спрем да се срещаме така, огнено момиче.

Тя ме изгледа странишком, усмихна се и леко се изчерви.

— Здравсти, Райли. — Гласът ѝ бе тих, почти потъна в шума на вълните, които се плискаха по пилоните. — Благодаря, че дойде. Сигурна съм, че си имаш и друга работа.

Като да се приготвям за нападение? Като да напусна града с две малки, преди Ордена да разбие вратата?

— Не съвсем. За теб винаги имам време. — Извърнах се и се ухилих, защото тя се изчерви още повече. — Е, какво има този път? — попитах ведро. — Обучителката ти още ли ти стъжнява живота? Да не започнаха да стрелят с гумени куршуми?

— Не. — Тя отчупи с нокти една треска от перилата. — Аз... току-що разбрах къде ще ме пратят. Какво ще правя... до края на живота си.

— О, разпределение по фракции. Да, това винаги отваря очите. Аз бях сигурен, че ще ме пратят при Гилите, заради бойното обучение. — Тя отчупи още една треска, като че ли не ме слушаше, понижих глас: — Е, къде те пращат, огнено момиче? Наблюдател или Василиск? Не се обиждай, но си малко дребничка за Тила.

Ембър прехапа устна и очите ѝ потъмняха.

— Усойница — прошепна тя. — Пращат ме при Усойниците.

Усойница.

Сърцето ми почти спря. В града имаше Усойница. Била е тук през цялото време. По дяволите, защо не бях попитал Ембър за това, когато говорихме за тренировката ѝ предния ден? Ако знаех, че „Нокът“ я подготвят за Усойница...

Опитах се да не се паникьосвам. Ембър примигна, гледаше ме объркана.

— Райли?

— Ембър, твоята учителка — наведох се напред, а тя ме погледна притеснена и смаяна, — как се казва? Как изглежда?

— Не ѝ знам името — отвърна тя. — Не ми го каза. Но е висока. Има дълга руса коса и зелени очи...

— Привлекателна?

— Да.

— И садистична?

— О, да. — Ембър отвори широко очи. — Познаваш ли я?

Прокарах ръка през косата си, в стомаха ми се появи буца лед.

— Лилит — изръмжах. Опитвах да запазя спокойствие и да не поглеждам през рамо от страх, че тя може да ни наблюдава сега. — През цялото това време те е обучавала Лилит?

— Коя е Лилит?

Не отговорих.

— Проследиха ли те? — попитах я, а когато тя се смръщи, я хванах за китката и я стреснах. — Ембър, каза ли на някого къде отиваш? Някой знае ли къде си?

— Не! — Тя издърпа умело ръка от моята и ме изненада, но само за миг. Разбира се, че я обучаваше Лилит. Какво бях очаквал? — Райли, какво става? Коя е Лилит?

Озърнах се отново крадешком и се облегнах на перилата, за да се престоря на небрежен, сякаш всичко е наред. Огледах уж случайно пристана — търсех другия дракон, макар да знаех, че е безполезно. Ако Лилит не искаше да бъде забелязана, едва ли щях да я видя.

— Не можем да говорим тук — отвърнах тихо, надявах се, че Ембър ще ме послуша. — Ако искаш да разбереш коя е Лилит и какво всъщност прави за „Нокът“, ела с мен сега. Ще те заведа на сигурно място. Но искам да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого какво си чула или видяла. Разбра ли? — Погледнах я крадешком, гласът ми бе станал стоманен. — Заложени са животи, Ембър. Това вече не е игра. Обещай ми, че няма да кажеш на никого — на брат си, на настойниците и особено на учителката си. — Затворих за миг очи, надявах се да не е твърде късно. — Ако вече не е разбрала, че съм тук.

Ембър пребледня, но кимна.

— Няма да кажа на никого. Обещавам.

— Добре. Последвай ме и опитай да се държиш нормално.

Тя изсумтя.

— Ти си този, който не се държи нормално.

Не отговорих. Слязох от пристана, опитвах се да скрия тревогата си. Ако Лилит беше тук, трябваше да се махнем от града, бързо. Оставането тук с риск да ни нападне Ордент беше достатъчно опасно, но да останем, когато знаехме, че в района има Усойница, беше самоубийство. Особено когато тази Усойница беше Лилит.

Единствената ми надежда бе тя още да не знае за нас. Да е дошла в Кресънт Бийч само за да обучава Ембър, а не заради мен. Ако беше така, тогава имяхме шанс. Все още имяхме време. Все още бих могъл да спася всички.

И да се надяваме, че когато напуснем града, моето наивно малко огнено момиче — протежето на Лилит — ще дойде с нас.

46

ЕМБЪР

Да не забравя: Добави карането на мотоциклет към хубавите почти колкото летенето неща.

Моторът на Райли летеше по улиците, криволичеше из трафика, профучаваше на жълто, взимаше завоите с пълна скорост. Вятърът развяваше косата и дрехите ми, жилеше ъгълчетата на очите ми, ревът на двигателя и понякога ревът на клаксона на някой сърдит шофьор отекваха в ушите ми. Райли така и не забави. Стисках го здраво през кръста, залепих буза към коженото яке и гледах как светът профучава край мен.

Накрая поехме по стръмна улица сред скалите, откъдето се виждаше океанът и целият Кресънт Бийч. Вдигнах глава от гърба на Райли и се запитах къде отиваме. Той внезапно сви по дълга, препречена от порта алея и спря пред една къща.

Отворих уста. Къща ли? По-скоро имение. Сградата беше огромна, много по-голяма от вилата на чичо Лиам и дори от къщата на Кристин на плажа. Още я зяпах, когато Райли се ухили, сякаш очакваше реакцията ми.

— Добре дошла в скромното ми жилище.

— Тук ли живееш? — ахнах, а той се засмя и слезе от мотора. — Цялата ми представа за теб се преобърна. Явно на драконите отцепници им плащат повече, отколкото си мислех.

Той отметна черната си коса назад и се усмихна.

— Не се впечатлявай толкова. Не е моя. Ние просто... я наехме, докато сме в града.

— Ние?

— Да, „ние“. Хайде. — Посочи с пръст към масивните порти и тръгна натам. — Искам да те запозная с едни хора.

Вътре беше също толкова внушително и просторно като отвън и определено обитавано, ако се съдеше по кутийките „Ред Бул“ и

„Планинска роса“, които бяха пръснати навсякъде, купчините мръсни чинии в мивката и празните кутии от пица на плота.

Един кльощав, висок човек изникна от някаква стая. Ризата му беше смачкана, а кестенявата му коса висеше над очите. Забеляза ме да стоя във фоайето, но като че ли не се изненада, а изгледа притеснено Райли.

— Това тя ли е? — попита го с британски акцент. — Момичето, заради което си рискуваме живота? О, извинявай, момичето, заради което ти рискуваш живота ни?

Изгледа ме изпод кичурите, извил вежди.

— Трябва да кажа, че не съм особено впечатлен, приятел.

Намръщих се.

— Ако имаш нещо да ми казваш, тук съм.

— Трябва да извиниш, Уес — рече Райли. — Той има лошия навик да се държи като задник. — Човекът дори не мигна, а Райли продължи сериозно: — Къде са?

— Още са долу. Там са цяла сутрин, вероятно се сърдят, защото ги извадих от басейна. Защо? — Присви очи, може би усети напрежението на Райли. — Какво става?

Райли ме погледна. Видях, че се колебае, чудеше се колко може да разкрие, дали да ми се довери. Срегнах погледа му.

— Ти ми обеща отговори — напомних му. — Обеща да ми кажеш всичко за „Нокът“ и какво вършат Усойниците. Няма да си тръгна, докато не разбера.

— Усойници? — Гласът на Уес вече не звучеше отегчено или високомерно, а се изкачи с няколко октави. Втренчи се в мен ококорен, после погледна Райли и изсъска: — Тя за проклетите Усойници ли говори?

Райли въздъхна.

— Лилит е в града — рече тихо. Уес пребледня, после се извърна, като нареждаше впечатляващ порой от ругатни. — Стегни се — предупреди го Райли, когато човекът се върна, гледаше налудничаво. — Тя не знае, че сме тук. Поне се надявам, че не знае. Не е дошла заради нас.

— Разбира се, че е заради нас! — Уес не успяваше да се стегне. — Защо иначе ще идва тук проклета Усойница? Не е на ваканция!

— Тя е моя учителка — отвърнах с надеждата да го успокоя. Но не постигнах желания ефект. Очите му се ококориха още повече и той ме изгледа диво.

— Райли, какво става, по дяволите? Да не си откачил? Довел си ученичката на змията в къщата ни? Откъде сме сигурни, че не е шпионка? Може да изтича да каже на кучката.

— Не, няма, аз й вярвам — отвърна спокойно Райли.

Уес поклати глава и прокара ръце през косата си.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, приятел. Наистина се надявам.

— Върви намери другите двама — нареди Райли. — Кажи им, че скоро тръгваме. Да се приготвят. Помни, че не искам тук да остане никакво доказателство. Ще оставим всичко, както го заварихме. Това означава, че и алармите трябва да се махнат.

— Как не — измърмори Уес, докато се обръщаше. Излезе и аз погледнах отцепника.

— Още съм напълно объркана, Райли.

Той кимна изморено.

— Знам. Ела. — Въведе ме в дневната и посочи към един от диваните, но аз бях твърде нервна, за да седя. Райли също остана прав и се вгледа през прозореца, скръстил ръце на гърдите си. Явно събираше мислите си.

— Какво знаеш за „Нокът“ и за Усойниците? — попита най-накрая.

Свих рамене.

— Само каквото са ми казали, а то не е много. Знам, че Усойниците са нещо като специални агенти, които „Нокът“ изпраща, когато нещата съвсем се объркат, но не знам какво всъщност вършат. Опитах се да попитам учителката си, но тя не ми каза нищо. Дори не й знаех името.

— Нейното име — започна Райли и се обърна към мен — е Лилит. И освен че е най-злата кучка на света, тя е и най-добрата Усойница на „Нокът“. Което прави много интересен факт, че са избрали нея да те обучава. — Присви очи и ме огледа. — Това означава, че „Нокът“ инвестират много в твоето обучение — те не биха изпратили най-добрия си агент да тренира малко, ако не възнамеряваха да те използват за нещо голямо.

— Наистина ли е чак толкова важна?

Той изсумтя.

— Нямам представа. Лилит е нещо като легенда в организацията; дори Ордентът знае за нея. А щом си толкова голям гадняр, че да вземеш страха на онези манияци... — Той сви рамене, нямаше нужда да довършва изречението си.

— Значи затова Уес откачи. Смята, че Лилит е изпратена да ви върне в „Нокът“.

— Огнено момиче — Райли ме изгледа сериозно и аз изтръпнах. — Ти още не знаеш какво представлява Лилит, какво всъщност правят Усойниците. Ако твоята красива учителка наистина идва за нас, според теб какво ще стане? Тя няма да ни удари с линейката по дланите и да ни се скара, че сме напуснали „Нокът“. Щом изпращат Лилит след теб, значи те чака само едно.

Преглътнах, защото всичко — потайността, обучението на Лилит, реакцията на Данте при новината, че ме пращат при Усойниците — внезапно ми се изясни.

— Не може да бъде.

Той кимна.

— Опасявам се, че може. Усойниците са убийците на „Нокът“. Това е тяхната служба в организацията. Изпращат ги да убият онези, които „Нокът“ им посочат. Обикновено преследват високопоставени членове на Ордена, проникват във вражеската територия, където никой друг не може да проникне. Но те не убиват само онези манияци. — Райли изви устна от чисто отвращение. — Чудила ли си се защо няма бивши отцепници или дезертьори от „Нокът“ и защо на никого не му хрумва да измени? Мислиш ли, че е защото „Нокът“ е едно щастливо, приятно място, което никой не иска да напусне? — Изсумтя. — Не, така е, защото „Нокът“ изпраща Усойниците, за да накарат нелоялните да замълчат завинаги. И хора, и дракони, без значение. Те ще убият един от своите, ако „Нокът“ им нареди. Ето защо всички се страхуват от Усойниците. — Присви очи. — И ето защо съм решен да измъкна възможно най-много дракони от „Нокът“.

Още бях смаяна от новината, че „Нокът“ искат да стана убиец, затова осъзнах последните му думи е няколко секунди закъснение. Погледнах го изумена.

— Да ги измъкнеш? Но ти току-що каза, че Усойниците ще убият всеки отцепник! Защо искаш да изложиш живота им на опасност?

— Защото изборът не трябва да е такъв — сопна се Райли. — Не бива да избираме между „Нокът“ и свободата. Защото отказвам да съм част от нещо, което се опитва да ме убие, ако не правя, каквото поиска. — Зарови ръка в косата си, после посочи с отвращение към тавана. — Те са с промити мозъци, огнено момиче, всички до един. От самото начало всяко малко се обучава по стандартите на „Нокът“. Отглеждат ги така, че да искат това, което „Нокът“ иска — власт, богатство, влияние, контрол. „Нокът“ проповядва, че целта е само опазването на нашата раса, и това е вярно, но само за да задържат всичко, което притежават. Драконите, от които няма полза за организацията или които бягат и избират собствен път, са преследвани от Усойниците. Може да пощадят някое малко — зависи на колко е години и колко време е било извън „Нокът“, и дали смятат, че ще могат да го използват. Но отцепници като мен и Уес, които са били вътре и знаят какво представлява организацията... — Райли поклати глава. — Ще ни убият, без да задават въпроси.

Призля ми и седнах на една възглавница на дивана, краката вече не ме държах.

— Не мога да правя това — прошепнах. — Аз не съм убиец. Не мога да преследвам и убивам своите. Как очакват да сторя подобно нещо?

— Технически, те нямаше да ти кажат тази подробност. Още не. Не и докато не си напълно обучена да вярваш на всичко, което „Нокът“ казват, и да не подлагаш заповедите на съмнение. Но завърши ли обучението ти, обикновено има последен изпит, за да станеш пълноправна Усойница. Изпит, с който ще проверят не само уменията ти, но и лоялността ти към организацията. Може да те изпратят след друго малко или след човек дезертьор. Или по следите на отцепник. — Той се усмихна, но съвсем безрадостно. — Кой знае, огнено момиче? Ако останеш в „Нокът“, вероятно пак ще се срещнем след време. Само че тогава ще се опитваш да ме убиеш. Или може би ще е дори по-скоро. Може би затова Лилит още не ме е погнала. Може би аз съм твоят последен изпит.

— Никога не бих го направила — възразих и Райли поклати глава.

— Няма да имаш избор. Не и ако „Нокът“ ти нареди. А дотогава ще са те обработили така, че вероятно ще вярваш, че постъпваш правилно. — Той внезапно потрепери и на лицето му се появи странно изражение, когато се загледа през прозореца. — Те са коварни, огнено момиче — почти прошепна. — Дори не усещаш колко се променяш, колко много губиш от себе си, докато не стане твърде късно. Аз се борех с Ордена с години. Никога лице в лице, но моите действия доведоха до много смърт. Докато един ден... вече не можех да го правя.

— Какво стана?

Той седна на възглавницата до мен, лицето и очите му бяха мрачни.

— Наредиха ми да взривя една сграда, предполагаша, че е тяхна метрополия. Рискована задача — да вляза, за да заложа експлозивите, и да изляза, преди да се взривят. Вероятно най-откачената мисия, която ми бяха възлагали, но мозъкът ми беше толкова промит, че сяпо следвах заповедите и дори не осъзнавах, че мисията е самоубийствена.

Гледах го, ужасена от думите му. Челото му се бе сбърчило, лицето му бе сериозно и печално, нищо общо с подигравателно усмихнатия уверен дракон. Чудех се кой е истинският Райли, истинският Кобалт. И дали за всеки случай има различна самоличност?

— Влязох в сградата без засечки — продължи той. — Но докато се промъквах из нея, срещнах едно човешко хлапе. Вероятно беше дъщеря на някой от командирите, около шест или седемгодишна. И двамата бяхме изненадани от внезапната си поява — той изсумтя и се усмихна горчиво, после сведе глава. — Знаех, че трябва да я убия или поне да се погрижа да не издаде позицията ми, но не можах да се накарам. Бях наред метрополия на проклетия Орден — знаех, че ако някой ме открие, съм мъртъв, но не можех да понеса мисълта да нараня едно дете, макар и човешко.

— Какво направи?

— Казах й... че играя на криеница. Само това успях да измисля. — Звучеше смутен и аз прехапах устна, за да не се усмихна. — Да — изсумтя той. — Не беше особено находчиво, но детето ми повярва. Дори се закле да не казва на никого, че съм там. И тогава просто си тръгна. — Звучеше смаян, дори сега. — Можеха да ме убият онзи ден.

Бях съвсем сам, на вражеска територия, заобиколен от въоръжени войници, които мразеха драконите. Ако ме бяха хванали, сега кожата ми сигурно щеше да виси над камината на някой лейтенант. Но тя не ме издаде.

— Не си взривил метрополията, нали? — Това не беше въпрос. Райли направи жест на безсилие и поклати глава.

— Не можах. Все виждах лицето на момичето и си мислех, че сигурно там има още като нея, невинни деца. Те не бяха част от нашата война и не биваше да умират заради нас. Но знаех, че „Нокът“ няма да приемат това. За тях смъртта на няколко невинни не означава нищо, стига да е от полза за организацията. И не можех да се върна, след като не бях изпълнил мисията. — Райли въздъхна, лицето му потъмня от спомена. — Затова... избягах. Напуснах „Нокът“, напуснах тяхната мрежа и не погледнах повече назад.

— И те не са изпратили Усойници след теб?

— О, изпратиха. — Усмихна се безрадостно. — Оказа се, че съм късметлия. Избегнах една-две техни атаки, преди да открия Уес, който само си търсеше повод да напусне кораба. Не след дълго установих, че има и други като нас в организацията. Хора и дракони, които искат да се освободят от „Нокът“. Затова сега правим всичко по силите си да освободим своите от организацията и да им покажем как да живеят като отцепници. Как да избягват атаките на Усойниците, да не попадат в радара на „Нокът“, да бъдат свободни.

Свобода. Звучеше толкова примамливо сега. Не бях ли искала винаги това? Да живея извън „Нокът“, да не трябва да спазвам ничии правила, закони или ограничения. Да не стана Усойница, убиец, който преследва своите, защото искат да са свободни.

Но колкото и да ми беше неприятно да призная, мисълта да се превърна в отцепница също ме ужасяваше. Щяха да ме преследват. Щяха да ме обявят за предател, за престъпник, и Усойниците щяха да ме погнат. Мразех правилата и исках учителката ми да скочи от някоя скала — в човешката си форма, — но „Нокът“ бяха всичко, което познавах.

Освен това имаше още един проблем.

Данте. Не мислех, че моят старателен, идеален брат ще стане отцепник, дори аз да го направя. И ако успеях да го убедя да избяга с

мен, той вероятно също щеше да бъде обявен за предател и преследван. Не бях сигурна, че мога да му го причиня.

Сякаш прочел мислите ми, Райли замълча, после почти златните очи срещнаха моите сериозно и настойчиво. Драконът се взираше в мен яростен, първичен и красив, и изпрати копие от топлина в тялото ми.

— Мога да ти помогна да бъдеш свободна, огнено момиче — прошепна той страховито и примамливо. — Ако поискаш.

Взирях се в него. Той издържа погледа ми. Близостта му бе въздействаща, усещах как драконът му ме гледа, едва удържан от крехката човешка обвивка. Усетих как моят се устремява да го посрещне и в стомаха ми се надигна жегата, която се разля по цялото ми тяло.

— Ела с мен — настоя Райли и се приближи. — Не е нужно да живееш по техните правила. Не трябва да ставаш Усойница. Можеш да живееш както пожелаеш извън „Нокът“, Усойниците и всичко, което те олицетворяват. Това искаш, нали? — Не се приближи повече, но усещах присъствието му, дракона до мен, сякаш наистина бе тук — с люспите, крилата и всичко останало. — С Уес ще вземем малките и ще напуснем тази нощ Кресънт Бийч. Искам да дойдеш с нас.

— Да дойда с вас? — примигнах. — Къде ще ходим? Как ще живеем?

— Не се тревожи за това. — Усмихна ми се нехайно и пак заприлича на себе си. — Правя го от доста време. Няма да скитаме по улиците. Имам места, където можем да идем, където ще сме невидими и Усойниците никога няма да ни открият. Довери ми се.

— Аз... не знам, Райли.

— Добре. — Той рязко стана от дивана и ми подаде ръка. — Щом аз не мога да те убедя, вероятно трябва да го чуеш от друг. Да видиш „Нокът“ от друга гледна точка и да разбереш какво всъщност представляват. Ела.

Подадох му ръка и го оставих да ме издърпа от дивана. Драконът ми изтръпна от допира, но аз не му обърнах внимание.

— Къде отиваме?

— Долу. Искам да се запознаеш с едни хора.

47

ГАРЕТ

Бях в каросерията на камиона, притиснат между двама войници, и усещах всяка неравност по пътя, докато седях на металната пейка. Този камион не беше предназначен за превоз на хора и вътре беше горещо и неудобно, но бях виждал и по-лошо. Около мен и срещу мен имаше войници, моите братя по оръжие, които също бяха изпълнени с очакване. Някои се шегуваха и смееха тихо, други дремеха със скръстени ръце и отпуснати към гърдите глави, а трети — като мен — просто чакаха, потънали в мислите си.

Един войник ме побутна по ръката. Беше с няколко години по-голям, имаше къса черна коса и чупен няколко пъти нос. Познах го, Томас Кристофър, един от малкото оцелели от отряд Алфа, който беше избит при нападението в Южна Африка преди два месеца.

— Хей, Себастиан, тук си от месец, нали? — прошепна той, ухилен като вълк. — Как е положението? Как се забавляваш тук?

— Не бях тук на ваканция — отвърнах просто.

— О, ясно. — Кристофър се облегна назад, усмихнат към мен, но заговори на всички: — Нашият Себастиан е уникат — перфектният войник. Нищо не влиза в безупречната му глава, освен мисията. Дай му проститутка и ще я използва като мишена за стрелба.

— Млъквай, Кристофър — рече Тристан, който седеше срещу мен, опрял пушката си на рамо. — Поне той има шанс е жените. Само като погледнат грозната ти муцуна, ще се зачудят дали не са ти зашили задник на булдог на нея.

Другите се захилиха и започнаха да побутват Кристофър, който се изчерви от гняв, но се засмя с тях. Още закачки и незлобливи обиди полетяха напред-назад, с активното участие на Тристан, но аз не се присъединих. Обикновено в такъв момент бих прогонил мислите, бих се приготвил мислено за предстоящата битка. Изключи ума си, изключи емоциите, стани празен съсъд, който действа само по

инстинкт, без да е забавян от страх. На това ме бяха учили. На това се тренирах и сам.

Днес онази спокойна, празна тишина ми убягваше. Сега, с приближаването към целта, ме изпълваше лошо предчувствие, някаква дразнеща несигурност витаеше в мислите ми. Досега бях напълно сигурен в Ордена и в онова, което правехме и защитавахме. Драконите бяха врагове и трябваше да ги избиваме. В това вярвах безпрекословно през целия си живот.

Докато се появи тя.

Тя може и да не беше една от тях. Още не бяхме доказали нищо. Имаше подозрителни съвпадения, имаше съмнения, но не и истинско доказателство. Ембър може би не беше дракон. Може би беше нормално момиче от нормално семейство, което обича да сърфира, да играе видеоигри и да излиза с приятели. Вероятно беше съвсем обикновен човек.

Но ако не беше, ако тя бе внедреният дракон, когото ни изпратиха да убием, значи Ордена не ми бе казал всичко. Не ми бяха казали, че драконите могат да са мили, смели, забавни и красиви. Че обичат сърфирането и игрите и да се виждат с приятели. Всичко това бе съвсем искрено. Ордена ни учеше, че драконите могат само да имитират чувства, че нямат истинско понятие за човечност. Ако Ембър беше дракон, значи тя на всяка крачка опровергаваше това.

За какво още бъркахме?

— Гарет.

Погледнах към Тристан, който се взираше в мен сред смеещите се войници, тъмните му очи ме гледаха преценяващо.

— Добре ли си? Необичайно замислен си напоследък. — Говореше лековато, но изглеждаше подозрителен. — Не ми казвай, че перфектният войник внезапно се е притеснил.

Слава богу, преди да отговоря, камионът спря и шофьорът се обърна да ни погледне през решетестия прозорец.

— На двеста метра сме от целта — каза той на Тристан, който кимна и стана, стиснал пушката.

— Аз съм дотук. — Обърна се към мен и ми се усмихна нехайно. — Късмет. Ще се видим, партньоре.

Кимнах. Той си проправи път през войниците, стигна до края на каросерията, отвори вратите и скочи. Знаех, че бързо ще намери

позиция и ще наблюдава къщата през мерника на пушката си, когато започне нападението. Ако някоя от мишените ни се измъкнеше и опиташе да избяга, нямаше да стигне далеч. Не и когато Тристан беше там.

Камионът отново потегли с рев и аз си поех дълбоко дъх, опитвах да успокоя ума си. Двеста метра. Двеста метра от гнездото на врага. Сега не биваше да имам съмнения, не и на този етап от мисията. Това щеше да убие и мен, и братята ми. Аз бях войник на свети Георги; когато дойдеше времето да се изправим срещу враговете си, щях да сторя, онова, за което ме бяха обучавали, което знаех, че трябва да сторя.

Да убивам дракони.

48

РАЙЛИ

Ембър ме последва по стълбите. Почукване на билиардни топки ми подсказва как точно двете малки се подготвят за тръгване.

— Много се радвам, че приемате заплахата на сериозно — заявих, щом влязох в стаята за игри. Реми вдигна глава от билиардната маса, изглеждаше гузен. Отметна русата коса от очите си. Нетъл бързо остави стика на масата, опитваше се да изглежда невинна и уязвима. Поклатих глава.

— Мислех, че Уес ви е казал, че тръгваме довечера. Трябваше да се приготвяте. Струва ми се, че това не е точно подготовка.

— Ние сме готови! — възрази Нетъл. Плитките ѝ подскочиха в бурно потвърждение. — Не донесохме нищо тук, забрави ли? Няма какво да опаковаме. Готови сме за тръгване.

— Така ли? — Скръстих ръце. — А какво означава „да оставим къщата, както я заварихме“? Стаите чисти ли са, или приличат на пометени от ураган? — И двамата сведоха очи, а аз кимнах. — Да, така си и мислех. Ще се погрижите за това, но сега искам да ви запозная с някого.

Обърнах се и дадох знак на Ембър да се приближи. Беше отворила широко очи, когато пристъпи до мен, взираше се любопитно в другите малки, които на свой ред се взираха в нея.

— Това е Ембър — казах им. — Може би ще се присъедини към нас, когато напуснем града тази вечер. Огнено момиче — продължих и тя ме изгледа остро, — запознай се с двама от моите. Това са Нетъл и Реми. Измъкнах ги от „Нокът“ преди година.

— Здравсти — поздрави Реми и вдигна ръка. — Добре дошла на борда. Значи нашият безстрашен водач те убеди да се присъединиш към каузата ни, така ли?

— Ами... още не съм решила — рече тя, а Нетъл зяпна смаяно.

— Какво? Защо? — И двете малки се взираха шокирани в Ембър. — Ти глупава ли си? Не знаеш ли какво ще ти направят?

— Нетъл — обадих се аз и момичето млъкна. Ембър се наежи и аз бързо застанах между тях, преди да са се сбили наред стаята. А когато се бият дракони, нещата бързо загубват. Не ми се щеше да викам пожарната точно сега.

— Не се сърди на Нетъл — казах на Ембър, която ме погледна скептично. — Тя има особено основателна причина да мрази „Нокът“.

— О? — Ембър се обърна към нея, този път по-скоро любопитна. Нетъл я гледаше нацупена. — Защо?

Нетъл се озърна към мен и аз кимнах. По-добре беше тя да ѝ разкаже историята си; като видяла едно от най-грозните лица на „Нокът“, тя познаваше по-добре от мнозина най-мрачната тайна на организацията. Не можех да си представя какво ѝ е било.

— Не успях да се адаптирам — започна тя, горчивината още обгаряше гласа ѝ, щом заговореше за миналото. — Моят настойник беше ужасен гадняр, който обичаше да ме дразни само за да ми напомни, че ако се Преобразя, ще ме изпрати пак в организацията. Един ден стигна твърде далеч. Изпуснах си нервите и се хвърлих срещу него... в истинската си форма. — Заговори по-рязко, като несъзнателно потриваше ръката си. — Очаквах да ме върнат в „Нокът“ за повторно обучение. Така казват всички, нали? Само че това една огромна лъжа. „Нокът“ не връщат малките за повторно обучение. Имаш само един шанс, и толкова. Според „Нокът“, ако се провалиш при асимилацията, значи си „увреден от хората“. Доказал си, че не могат вече да те изпратят сред тях.

Ембър се намръщи. Това очевидно беше новина за нея.

— Тогава... какво се случва, ако се провалиш?

Нетъл изсумтя.

— Не знам какво се случва с момчетата, но знам какво става с момичетата. Помниш ли онази гадост, която ни пробутвах, че драконесите били много важни за нашето оцеляване, че те били бъдещето на расата ни? — Изви устна. — Е, за това не лъжеха. Всички женски малки, които се провалят при адаптацията, са изпращани в специални съоръжения, за да се превърнат в размножители до края на живота си.

На Ембър ѝ трябваше само секунда, за да проумее какво ѝ казва Нетъл. Пребледня от шок и ярост, а другото момиче се усмихна горчиво.

— Да, обзалагам се, че не са ти казали това. Сигурно си се справила добре на изпитанията. А аз? — Тя сви рамене. — Моята съдба беше да се превърна в кобила за разплод за бъдещите дракони на „Нокът“, да снасям яйца възможно най-често.

Наблюдавах лицето на Ембър за реакция. Тя още изглеждаше бледа и ужасена, но очите ѝ проблясваха в смарагдово, драконът реагираше на мисълта да се превърне в средство за разплод. Аз не се съмнявах, че ако Ембър не беше успяла както в адаптацията, така и в обучението, ако се беше „провалила“ като Нетъл, тя нямаше да приеме онова, което „Нокът“ ѝ бяха подготвили. Тогава дори нямаше да се налага да водим този разговор, защото отдавна всичко щеше да е ясно.

Точно така, огнено момиче. Ядосай се. Това представляват „Нокът“, това е истинското им лице и ти вече не принадлежиш към тях. Ти си вече с нас. С мен.

— А после срещнах Кобалт. — Нетъл кимна към мен. — И той ми каза, че не е нужно да се примирявам с такъв живот, че може да ме измъкне и да ми покаже нещо по-добро. Казах си: какво имам да губя? — Вирна непокорно брадичка. — И мога да заявя, че това беше най-доброто решение в живота ми. Предпочитам да бягам от „Нокът“, от Усойниците и от „Ордена на свети Георги“ цяла вечност, отколкото да се върна в организацията.

— Това е ужасно — прошепна Ембър. — Наистина ли са ти го причинили?

— Това е една от мръсните тайни на „Нокът“ — казах аз. — И една от най-добре пазените. Опитах се да намеря мястото, където държат женските за разплод — само най-висшите дракони в организацията знаят за тях и дори не всички са наясно къде се намират. Женските никога не напускат съоръжението, освен, за да се чифтосат със специално избран мъжки, а после ги изпращат обратно. Къде ли не търсих тези проклети бази, но не ги намерих. Ако Нетъл не беше дошла сама с мен, нямаше да успея да я освободя.

— Никога няма да се върна там — каза Нетъл дори още по-яростно, сякаш Ембър искаше да я завлече насила обратно. — Никога. По-добре да умра.

Реми изсумтя, все още облегнат на масата за билиард.

— Стига, Нетъл. Много си драматична. Не само ти си прецакана от „Нокът“. — Той се усмихна криво на Ембър и отметна рошавите

лешникови кичури от очите си. — Нетъл може да е била определена за разплод, но за мен планираха нещо още по-лошо.

— Това не е сигурно — отвърнах. Вярно, мразех „Нокът“, но нямаше нужда да си измисляме ужасяващи истории, за да спечелим Ембър. А и Реми имаше склонност да преувеличава, когато разказваше, особено ако ставаше дума за него. — Чухме само слухове и предположения. Никой не е сигурен какво става там.

— Къде? — попита Ембър и Реми се ухили.

— В една тайна подземна лаборатория — рече драматично. — Където експериментират с мъжки дракони, които не са подходящи за „Нокът“. — Удари се по кльощавите гърди. — Дракони като мен. Аз бях „твърде дребен“, бях „нежелателен“ за техния генетичен фонд, затова щяха да ме изпратят в лабораторията, за да ме режат и бодат, и да ме превърнат в нещо друго.

— Не знаем дали е лаборатория — казах отново, щом видях как Ембър вдигна изумено вежди. — Няма доказателство, че „Нокът“ имат тайна лаборатория и определено няма доказателство, че вършат онова, за което говори Реми. Но — продължих, когато той се нацупи, недоволен, че подкопавам твърдението му. — „Нокът“ наистина изпращат „нежеланите“ някъде. Драконите, които са твърде слаби, сакати или болни, и чиито гени ще отслабят генетичния фонд. Те са изпращани в силно охранявано съоръжение в Апалачите...

— И никой не ги вижда отново — завърши драматично Реми. — Защото са нарязани на парченца и превърнати в нещо друго. В супер дракон с три глави.

Извъртях очи.

— Разкарайте се — посочих към вратата. — И двамата. Трябва да чистите. Вън. — Те забързаха към вратата и изчезнаха по коридора, а аз останах сам с Ембър.

Обърнах се и видях, че ме гледа развеселена.

— Какво? — попитах и скръстих ръце. — Защо ме гледаш така?

Тя сви рамене.

— Нищо. Просто... не бях виждала тази ти страна.

— Коя страна?

— Тази на големия брат. — Озърна се към коридора, където бяха изчезнали Реми и Нетъл. — Наистина те е грижа за тях, нали? Не го очаквах.

— Е, ако перифразираме едно измислено чудовище^[1]: Драконите са като лук — имат си пластове.

Тя се засмя и аз ѝ се ухилих, но след малко пак стана сериозна.

— Истина е, нали? — прошепна, изглеждаше притеснена. — „Нокът“ наистина правят всичко това.

— Да, огнено момиче, правят го. Съжалявам, че разрушавам илюзиите ти, но те не са такива, за каквито ги мислиш.

— И ако остана, ще ме превърнат в Усойница. — Тя потрепери и потърка ръце. — Ще трябва да преследвам избягали дракони като Реми и Нетъл. — Прехапа устна и извърна очи. — И като теб.

Сърцето ми заби по-бързо. Бях близо, на косъм от целта — да я убедя да напусне кораба, да обърне гръб на „Нокът“ и да се присъедини към отцепниците.

— Би ли го направила? Ако „Нокът“ ти нареди да ни убиеш, без милост, без да задаваш въпроси, ще можеш ли да изпълниш желанието им след това, което научи?

Тя не отговори, още водеше вътрешна битка, опитваше се да направи избор. Гледах я, обзет от онзи странен копнеж — силен и ужасяващ. Сякаш почти усещах пулса ѝ и как въздухът изпълва дробовете ѝ.

Рискувах, приближих се, протегнах ръка и леко я хванах за ръцете. Смарагдовите очи се вдигнаха към моите и ме приковаха с яростен и прям поглед. Сърцето ми се преобърна, а драконът ми се събуди. Искаше да разпери крила и да ни обгърне и двамата.

— Ела с нас — казах аз, без да откъсвам поглед от очите ѝ. Драконът ѝ се взираше в мен, нетърпелив и непокорен, и решимостта ми нарасна. — Не ти е мястото тук. Ти не си една от тях и мисля, че от самото начало си знаела, че нещо не е наред. Но... — плъзнах длани по ръцете ѝ и усетих, че трепери — ... не е само заради „Нокът“, нали?

Тя се отдръпна леко.

— Райли, аз не...

— Не се преструвай — настоях и я притеглих към себе си. Ръцете ѝ се озоваха на гърдите ми и от допира им кожата ми пламна под ризата. Сърцето ми ускори ритъма си, а гласът ми стана дрезгав. — Не и пред мен. Между нас има нещо, огнено момиче. Боря се с него от деня, в който те видях на паркинга, и знам, че и ти чувстваш същото.

Тя потрепери, но не отрече. Дори видях облекчение в очите ѝ. Вероятно защото не беше сама, защото това бе мъчително и объркващо и за нея. Но после тръсна леко глава и ме отблъсна.

— Не. — Сведе очи. — Не мога да го направя...

Опита да се отдръпне и аз я хванах за китките.

— Погледни ме — настоях, щом опита да се освободи. Драконът ми изръмжа от безсилие и аз я придърпах към себе си и сведох глава към нея. — Погледни ме в очите и ми кажи, че не изпитваш нищо. Кажи ми го и ще те пусна да си вървиш. Можеш да се върнеш при твоите настойници, при „Нокът“ и при обучителката си, и никога няма да ме видиш отново. Само ми кажи в лицето, че между нас няма нищо. Че съм си го въобразил.

— Не мога. — Ембър спря да се съпротивлява, но не срещна погледа ми. — Не мога да го кажа, защото всеки път, щом те видя, имам чувството, че ще се взривя. И това ме плаши, Райли. Но не мога да тръгна с теб все още.

— Защо? — Опитвах се да уловя погледа ѝ. — Нещо ни казва, че си принадлежим, ти самата го потвърди. — Пуснах китките ѝ и я хванах за раменете. Наведох се леко, за да видя очите ѝ. — Ще те защитавам, огнено момиче. Ще те пазя, заклевам се. От какво се страхуваш? Нищо не те задържа тук.

— Напротив — прошепна тя и най-сетне вдигна глава. — Данте. Не мога да го оставя. Трябва да се върна за него.

Брат ѝ. По дяволите, бях забравил за него.

— Ембър — казах възможно най-нежно, — той няма да дойде. Той вече е верен на „Нокът“ — разбрах го онази нощ на купона. Ако му кажеш къде сме, вероятно веднага ще съобщи на организацията. По дяволите, може да иде дори при Лилит. Не мога да позволя това.

— Той ще дойде — настоя Ембър. — Знам, че ще дойде. Просто трябва да говоря с него и да му обясня какво правят „Нокът“. Ще ме послуша. — Скептицизмът ми вероятно се изписа на лицето ми, защото изражението ѝ стана по-твърдо и тя отстъпи назад. — Няма да тръгна без него, Райли. Винаги сме били заедно. Трябва поне да опитам.

Взираше се в мен упорито и аз въздъхнах.

— Няма да те разубедя, нали? — Тя поклати глава. — По дяволите! Добре. Тогава какво искаш да направя? Не можем да

останем тук. Твърде опасно е за Нетъл и Реми. Аз мога да рискувам да ме нападнат, но не мога да го причиня на малките. Обещах им да ги пазя.

— Може да се срещнем някъде. — Предложи Ембър, зелените ѝ очи бяха замислени. — След като тръгнете. Само ми се обади или ми пиши адреса, когато се установите някъде, и аз ще дойда до ден-два. Така ще имам време да убедя Данте... да се сбогувам с някои хора тук.

Лицето ѝ посърна при последните думи и аз се смръщих. За миг ми се стори ужасно тъжна. Тогава в главата ми покълна подозрение. Аз бях отцепник от доста време и знаех колко е трудно да зарежеш всичко, колко плашещо е за някои. Ами ако беше твърде привързана към Кресънт Бийч, към приятелите си и към стария си живот? Ами ако се върне и разбере, че не може да се раздели с тях дори след всичко, което научи за „Нокът“?

Или имаше друга причина? Спомних си онова момче от купона, с което тя танцуваше. Усмиваше му се.

Почти се целунаха. Потиснах гнева си и се вгледах в нея.

— Не знам дали искам да те оставя тук и да се надявам, че ще дойдеш по-късно. Ами ако се откажеш? — Тя не отговори и аз присвих очи. — Или това е само номер да ме накараш да напусна града, без да имаш намерение да ме последваш?

— Не — отвърна тя и бързо ме погледна. — Не е така. Няма да стана Усойница. Няма. — Замълча, стисна юмруци и си пое дълбоко дъх. — Вече не мога да остана в „Нокът“ — прошепна яростно. — Не и след това, което научих. Не става дума за тъпите им правила, ужасните обучители и че не ми дават да си живея живота както искам. А защото... защото убиват своите. И след като знам какво представляват, не мога да бъда част от тях. Не искам.

— Но... — Замълча, сянката на спомен прекоси лицето ѝ и очите ѝ потъмняха. — Тук имам приятели, нищо че са хора. Те ще се чудят какво е станало с мен, ако просто изчезна ей така. Искам да се сбогувам. — За секунда видях агония в очите ѝ и тя ги затвори. — Има един човек, когото искам да видя само още веднъж. И тогава ще дойдем при теб. Аз и Данте. Ще станем отцепници, или както там се нарича, и ще напуснем „Нокът“ завинаги.

— Обещай ми. — Пристъпих напред, толкова близо, че виждах отражението си в очите ѝ. — Закълни се, че ще те видя отново.

— Заклевам се. — Почти шепнеше, докато се взираше в мен. И двамата бяхме напълно неподвижни, на ръба на огромна пропаст, изплашени да направим първата стъпка. Или може би просто събирахме кураж за скока. Сърцето бумтеше в ушите ми, стомахът ми правеше салта, посегнах и пак я хванах за китките. Вдигнах ги към гърдите си.

— Накарай ме да ти повярвам, огнено момиче.

Тя облиза устни.

— Райли...

Алармите започнаха да вият.

[1] Думи на главния герой на филма „Шрек“. — Б.пр. ↑

49

ЕМБЪР

Чу се ужасяващо писукане. Моят дракон, вече опасно близо до повърхността, едва не изскочи от кожата ми. Потиснах я, и двете бяхме облекчени и подразнени от прекъсването. Отстъпих няколко крачки и се вгледах в тавана.

Райли също подскочи. Изруга и хукна по стълбите, като ме остави в стаята за игри, а Нетъл и Реми надничаха любопитно от коридора. Примигвахме един срещу друг, после го последвахме нагоре до една спалня, в която с Уес стояха пред отворен лаптоп и се взираха в екрана.

Алармата продължаваше да звучи. Уес и Райли бяха приведени над компютъра, изглеждаха напрегнати.

— Какво става? — попита Нетъл, щом влязохме в стаята. — Идва ли някой? — Те не й обърнаха внимание, все още напълно фокусирани в екрана. Примъкнах се до тях и надникнах над рамото на Райли.

На екрана имаше черно-бяло изображение на алеята към къщата. Видях мотора на Райли паркиран до нея. Усетих напрежението в гърба му, когато голям камион за доставки спря на около петдесет крачки от вратата.

— По дяволите — въздъхна Уес и се отпусна на стола. — Ще ми се тия тапънари да спрат да обръщат на нашата алея, когато се изгубят. Едва не получих инфаркт. — Поклати глава към екрана. — GPS, приятел. Използвай го.

— Те не си тръгват — изръмжа Райли. Уес примигна, пак се наведе напред и присви очи.

Всички се скупчихме около тях. Никой не смееше да диша, докато се взирахме в камиона на алеята. После вратите му внезапно се отвориха и няколко души скочиха на земята. Сърцето ми подскочи диво. Бяха въоръжени, бронирани и много приличаха на войниците от моите тренировки. Имаха каски и маски, които скриваха лицата им, и

държаха огромни, страховити пушки. Само че този път знаех, че не е тренировка и пушките не са пълни с боя.

„Орденът на свети Георги“ бе тук.

— Ужас! — Уес подскочи и преобърна стола си. — Проклетият Орден! Край с нас. Мъртви сме.

— Млъквай! — изръмжа Райли, когато Нетъл изпищя, а Реми се втурна към вратата. Гласът му изгърмя: — Реми, спри! Нетъл, млъкни! Веднага! Чуйте ме — продължи той, малките се втренчиха ококорени в него. — Няма да се паникьосваме. Правете точно каквото ви казвам и всичко ще бъде наред. — Златните очи се извърнаха към мен, настойчиви и решителни. — Кълна се, че ще ви измъкна живи.

— Райли, те обграждат къщата — възкликна Уес точно преди да затръшне лаптопа и да го натъпче в чантата си.

— Имаме двамадесет секунди, преди къщата да се превърне в бойна зона.

— Уес, заведи всички в голямата спалня — нареди Райли и посочи към коридора. — Излезте на балкона, ще излетите оттам. Сигурно са покрили всички други изходи и отпред има поне един снайперист. Сега, слушайте ме вие, двамата — продължи и щракна с пръсти към малките.

— Ще направите точно както говорихме. Излетете от балкона и тръгвайте към мястото на срещата. Ще сте на открито, докато заобиколите скалите. Летете ниско, близо до планината, и не се паникьосвайте, ако стрелят по вас.

Движеща се мишена е трудна за уцелване, дори от Ордена, затова не спирайте и не се откъсвайте от скалата. Уес, помниш ли къде отиваме? Можеш ли да ги заведеш там?

— Да — отвърна Уес, праметна чантата на рамо и се сопна на Реми. — Ако малките гаднярчета не ме изпуснат.

— Добре — рече Райли. — Не спирайте, докато не стигнете до сборния пункт. Скрил съм пари и провизии в пещерата. Чакайте ме там, но ако не се появя, останете заедно и бягайте възможно най-далеч от тук, ясно ли е?

Те кимнаха. Нетъл изглеждаше на ръба на паниката, но Реми беше вече по-спокоен. Райли погледна към Уес, който чакаше мрачно с чантата на рамо.

— Измъкни ги оттук. Ще се опитам да ви осигуря преднина, ще попреча на копелетата да стрелят по вас. Ако имаме късмет, ще се видим на мястото на срещата.

Уес кимна мрачно.

— Внимавай, Райли. Не умирай.

Рейли извъртя глава към мен, когато човекът и двете малки хукнаха по коридора.

— Ембър, ти също. Върви с тях.

— Не — отвърнах, но сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. Последвах го по коридора към дневната, макар че инстинктите ми крещяха да тръгна в обратната посока. — Няма да те оставя.

— По дяволите, Ембър! — Извъртя се и ме хвана за ръката. — Това не е тренировка. Това е Ордена и те ще те убият!

Трясък на строшено стъкло разкъса напрегнатата тишина. Нещо малко прелетя през прозореца, последвано от ослепяваща светлина. След секунда страшен гръм разтърси къщата и ударната вълна ме откъсна от Райли. В същото време входната врата полетя навътре и трима въоръжени и маскирани войници нахлуха в стаята и размахаха оръжия към нас.

50

ГАРЕТ

В битка всичко се забавя и ускорява едновременно.

Вратата полетя навътре под силата на ритника ми и ние нахълтахме, насочили напред автоматите. Огледах стаята за част от секундата — светла, просторна, скъпа — и някакво движение вдясно да привлече вниманието ми.

Едно тяло се хвърли зад кухненския плот и откри огън. Автоматът изплю три откоса, изпълни стаята с шум и дим, разби стъкло и отчупи парченца от мрамора. Навсякъде летяха отломки, порцелан се пръскаше, дърво се цепеше, докато напредвахме към кухнята и концентрирахме огъня си върху нашата мишена.

— Не!

Писькът долетя откъм коридора, от прага на дневната. Извъртях се и свалих леко оръжието, пръстът ми се сви около спусъка.

И застинах.

Дребната фигурка на Ембър попадна пред погледа ми. Зелените, разширени от ужас очи се втренчиха в мен. За миг се сепнах, не исках да повярвам и автоматът потрепна. За част от секундата се поколебах...

... и гледах как момичето, което бях целунал, което ме беше научило да сърфирам и да играя видеоигри и което ми се бе присмивало, се Преобрази и се издигна с рев.

Тялото ѝ избухна в криле, нокти и алени люспи. Осъзнах грешката си и вдигнах оръжието, но беше твърде късно. Драконът отвори челюсти и към нас се понесе огън, който погълна пода и запали мебелите.

Хвърлих се встрани от пламъка, но усещах жегата дори през бронята си. Претърколих се зад дивана, който вече гореше, и се опрях на коляно, за да стрелям. Червеният дракон нададе непокорен крясък и се гмурна назад в коридора, когато дъждът от куршуми обсипа входа, избивайки парчета от стените.

Чу се още един рев и втори дракон, дори по-голям от първия, се надигна иззад плота и блъвна огън. Някога красивата дневна се превърна в горящ ад, пламъци облизваха стените и пода, докато синият дракон мятеше глава и възпламеняваше всичко. Жегата беше неопишуема, очите и устата ми пареха от дима, не виждах почти нищо. Примижах през пламъците и пушилката и зърнах сияние на люспи в огъня. Излязох от прикритието си и изстрелях няколко куршума към неясната фигура.

Над пращането на огъня се чу писък на болка, последван от гневен рев. Не знаех кой дракон го издава, но по-малкият, червеният, внезапно се издигна със зинали челюсти и изпрати огнена топка към дивана. Скрих се зад него, за да избегна експлозията, а двата дракона се обърнаха и хукнаха към стъклени врати на балкона. Аз скочих и се прицелих в тях, но синият се удари първи във вратите сред експлозия от стъкло и премина през крехката преграда, следван от по-малкия. Хукнахме след тях. Знаехме, че излетят ли, ще е почти невъзможно да ги хванем отново. Сkochих през разбитите врати, вдигнах автомата и видях как червеният дракон се понася от балкона към небесата. Забързахме към перилата, неколцина от другарите ми стреляха след тях, но драконите бързо изчезнаха зад скалите.

51

РАЙЛИ

— Райли!

Викът на Ембър отекна зад мен, почти погълнат от вятъра и шума на прибоя под нас. Звучеше трескаво, но аз се концентрирах върху летенето и размахвах усилено крила. Не можех да спра, защото не бях сигурен, дали ще успея да се издигна отново.

Продължихме няколко километра покрай скалите, после те се снижиха и се превърнаха в каменист бряг, в който се разбиваха вълни. Чувствах се твърде на открито, докато се носех над водата. Слава богу, тази страна на скалите не беше достъпна за туристи; тук нямаше плажове или пристани, нито подходящи места за сърфиране — само назъбени скали и камънаци. Хората рядко слизаха на този бряг. Точно затова го бях избрал.

Носех се ниско покрай бреговата линия, докато най-сетне видях онова, което търсех: малък участък пясък, твърде малък, за да се нарече плаж, дори частен, в сянката на една скала.

Щом ноктите ми докоснаха пясъка, силите ме напуснаха и аз се свлякох в края на водата. Вълните съскаха по нажежените ми люспи и се връщаха в морето. Кръв се стичаше на яркочервени струйки от двете дупки точно над коремните ми плочи, рани от куршуми, които получих точно преди да излети. Слава богу, бяха по-скоро драскотини, отколкото директни подадения, и тази част от тялото ми бе добре бронирана, но все пак. Морската вода се запени над мен, когато една вълна се плъзна по брега, устреми се към раните и ги възпламени. Стиснах зъби от болка и издишах през ноздрите си. Ембър се спускаше към мен с разперени крила и разширени от страх и тревога зеници. Слънцето позлатяваше металноалените люспи, очите й сияеха като смарагди и въпреки болката кръвта ми отново кипна, щом я видях.

— Прострелян си!

— Да — изсъсках и забих нокти в пясъка. Искаше ми се да ги забия в лицето на войника с автомата. — Едно копеле ме простреля. Не

е толкова страшно, колкото изглежда.

Тя се приближи и сви крила на гърба си. Не се Преобрази, но внимателно помръдна крилото ми, за да види раната. Гледах я, тялото ми беше свито около нейното, борех се с желанието да я придърпам към себе си и да обгърна и двамата ни с крила.

— Беше невероятна — казах тихо. — Погледна войник на Ордена в очите и не се изплаши. От теб щеше да стане невероятна Усойница.

— О, да, само дето през цялото време бях ужасена, затова не мисля да го повтарям скоро. — Гласът ѝ пресекна и тя се отдръпна леко, треперейки. — Те наистина се опитваха да ни убият — прошепна. — Защо ни мразят? Нищо не сме им направили.

— Знаеш отговора, огнено момиче. — Затворих очи, когато още една вълна ни заля; ужасно болеше, но поне щеше да промие раните. — „Нокът“ са ти го казали, както и на мен. Те ни мразят, защото сме различни, а хората винаги се страхуват от онова, което не могат да разберат. — Свих болезнено рамене. — Разбира се, нашите предци сигурно са започнали тази вражда, като са опожарявали градове и са изяждали селяните. Или може пък да е започнало с първия човек, който е убил дракон заради съкровището му, който знае? Важното е, че войната е много стара. Хора и дракони се бият от векове и това няма да свърши скоро. Не и докато едните не унищожат другите. А при толкова много хора на планетата, според теб кои ще изчезнат първо?

Ембър поклати глава, ноздрите ѝ потрепнаха.

— Но това е безсмислено — изръмжа тя с оголени зъби. — Някой правил ли е опит да разговаря?

Изсумтах от смях и потрепнах от внезапната болка в ребрата.

— Току-що ги видях. Ако смяташ, че ще се разбереш с тях, върни се и опитай да поговорите. Но се обзалагам, че няма да се доближиш и на сто метра, преди да открият стрелба. — Тя се смръщи и аз вдигнах глава към нея. — Не можеш да говориш разумно с фанатици, огнено момиче — казах ѝ нежно. — „Орденът на свети Георги“ ни мрази, защото сме дракони и нямат нужда от друга причина, за да ни избиват. Те виждат в нас чудовища. Затова искат да изчезнем.

Тя примигна, зелените очи с продълговати зеници се взираха в моите и изпращаха топлина във вените ми. В човешка форма се чувствах привлечен от нея, но това не можеше да се сравни с почти

свирепото привличане, което усещах сега. Отблъснах го. Нямах време.

Стиснах зъби, забих нокти в пясъка и се надигнах, като изсъсках от болка. Ембър бързо пристъпи напред, наведе се към мен и се напегна, сякаш поемаше част от тежестта ми.

— Кобалт, недей. Какво правиш?

— Не можем да останем тук, рискуваме да ни открият. Трябва да се добера до Уес и останалите, но не мисля, че ще мога да летя дълго.

— Стиснах челюст и закуцуках по плажа, като проклинах ноктите си, които се забиваха дълбоко в пясъка и ме бавеха. Ембър вървеше до мен и рамото ѝ докосваше моето, за да ме подкрепи. — За щастие съм добре подготвен за подобни обстоятелства.

Стигнахме до скалата, където се издигаше купчина клони и плавен. Кимнах и Ембър ги избута встрани, разкри под тях пластмасова касетка. Вътре имаше дрехи, нов портфейл с фалшиви лични карти, пари, телефон с предплатена карта и малък комплект за първа помощ.

Ухилих се на изумлението ѝ.

— Както ти казах, занимавам се с това от доста време, огнено момиче. А първото, което научавах като отцепник, е винаги да имаш резервен план. — Можех да ѝ кажа и още, но отпуснах тежестта си неправилно и кракът ми поддаде. Задържах се, ала изглеждаше много по-лесно да се свлека в хладния сух пясък, както и направих.

Ембър веднага се озова до мен и ме загледа угрижено. Моята красива, опасна половинка. И тогава поривите станаха твърде силни, за да ги игнорирам.

Крилете ми се разпериха и обгърнаха и двама ни, притиснаха я към тялото ми. Тя се отдръпна стресната, но аз закачих нокти за люспите ѝ и я придърпах към себе си. Ембър се отдръпна за миг, после нададе ниско ръмжене, притисна се към мен и преплете шия в моята. Пламъци ревяха в мен, в сърцевината ми избухна силен и всепоглъщащ огън. Затворих очи, исках я по-близо, исках да се преплестем и свием един в друг на пясъка, да мятаме опашки и криле, докато не станем едно цяло.

Тя се сепна, изсъска и се отдръпна. Откъсна се от прегръдката ми и от пашкула на крилете ми. Всичко в нея — разперените криле, разширените зеници, потрепващите ноздри — говореше за желание и

за тревога. Разтърси глава и отстъпи от мен, сякаш всеки миг щеше да скочи и да полети.

— Кобалт, аз не...

— Не — прекъснах я и се надигнах. — Не казвай нищо. Не се бори с това, огнено момиче. Ние си принадлежим, знаеш го не по-зле от мен. Кажи, че ще дойдеш с мен. Тази нощ.

— Познаваме се отскоро. — Говореше съвсем като човек, сякаш се опитваше да убеди себе си. — Дори не те познавам добре.

— И какво от това? Ние не сме хора. Не играем по същите правила. — Минах на драконски, говорех тихо и утешително. — Това е инстинкт. Човешките емоции нямат нищо общо тук. Спри да се бориш с него. Спри да се бориш с мен.

Тя се колебаеше, а аз изръмжах и забих нокти в пясъка. Моментът бе отминал, но още имах нужда да тръгне с нас. Щях да разполагам с цялото време на света, за да я убедя.

— Огнено момиче — кимнах към океана и слънцето, потъващо зад хоризонта, — ти не можеш да останеш тук, не и докато Ордент души наоколо. Ще ни търсят, а копелетата са тъпи и упорити. Ще си в опасност тук, както и твоят близък.

Ембър примигна, очите ѝ потъмняха при споменаването на Ордена и Данте.

— Данте — прошепна тя, сякаш едва сега си спомняше за него. — Той още не знае, че Ордент е тук. Трябва да вървя. — Погледна ме умоляващо. — Трябва да се прибера и да го убедя да тръгне с нас. Не мога да го изоставя, не и сега.

Издишах струйка дим и кимнах. Тя все още искаше да тръгне с нас и само това имаше значение.

— Върви тогава — измърморих и наклоних глава към океана. — Направи каквото трябва. Доведи брат си, ще се срещнем на мястото на срещата по-късно довечера и ще се разкараме оттук.

— Къде ще се срещнем?

— Ще ти се обадя, за да ти кажа. — Тя ме погледна обидено и аз добавих по-тихо: — Не че не ти вярвам, но ако ме заловят, не искам да те изненадат на мястото на срещата. По-безопасно ще е, ако не знаеш къде е. Обещавам, че ще ти се обадя, когато му дойде времето. Просто се постарай да си готова да тръгнеш.

— Ами ти?

— Не се тревожи. — Усмихнах се и блъснах с опашка касетката, в която беше телефонът. — Ще се обадя на Уес, той ще дойде и ще ме вземе, ако е стигнал с малките до укритието.

— Но теб те боли. — Тя погледна раните, които още слабо кървяха. — Не искам да те оставям.

Сърцето ми подскочи при тези думи.

— Ще се оправя, огнено момиче. Довери ми се, бил съм и в по-тежки ситуации. Моят намусен приятел хакер ме е кърпил неведнъж. Само че трябва да го слушаш как ругае през цялото време. — Стиснах челюст и се изправих. Разкрячих се задъхан, за да заема по-стабилна поза. — Но трябва да тръгнем скоро. Ще ви чакам докато мога, но ако с Данте не се появите до полунощ... ще трябва да тръгнем без вас.

Ембър кимна.

— Ще дойдем. — Погледна към слънцето, кимна мрачно и ноздрите ѝ потрепнаха. — Ще се видим след няколко часа най-късно. Пази се, Райли.

Пристъпих напред, притиснах муцуна под нейната и затворих очи.

— Ти също — прошепнах.

Не успях да разгадая погледа ѝ, когато се отдръпнах. После тя се обърна и тръгна грациозно. Гледах след нея и усещах как част от мен си отива. Тя спря до водата и силуетът ѝ се очерта на фона на слънцето. Крилете ѝ хвърлиха тъмна сянка над плажа и аз усетих почти болезнен копнеж да ида с нея, да скоча напред и да последвам червения малък дракон към залеза, но не го направих, запазих контрол. Крилете на Ембър се размахаха два пъти, вдигнаха вихри, от пясък и пяна и тя се понесе към небето. Гледах как аленият дракон се издига бързо, а люспите му проблясваха на залязващото слънце, после се понесе покрай скалата и изчезна в синьото.

52

ЕМБЪР

Не летях дълго. Само до върха на скалата, където открих пътя към града. Бързо се Преобразих отново зад една купчина едри камъни. Бях боса, без телефон, без пари, облечена с нещо като черен водолазен костюм и нищо друго. И се намирах на километри от всяко познало място. Щеше ми се да можех да летя до дома, но разбира се, това не беше вариант. Особено когато Ордент бе в града и ни дебнеше. Не можех да остана задълго на едно място. Поне един от тях ме бе видял, преди да се преобразя, и знаеше как изглеждам в човешка форма. Ако ме забележеха сега, с мен беше свършено.

Една кола се зададе по пътя: бяло камри с тъмни прозорци, от които извираше музика. Вдигнах вяло пръст и тя профуча покрай мен, без дори да забави, но вътре надуха клаксона. Изплезих се и изритах прахта след тях, представих си как ги настигам по пътя, докато са спускали гума. Видях, че сребристочервената корона на слънцето се скрива зад океана. И въздъхнах.

Е, явно ще набивам крак.

Нямах голям избор, затова хукнах по пътя към дома. Далеч от скалите, плажа и Кобалт.

Кобалт. Райли. Онзи миг на пясъка, когато ме придърпа към себе си, още беше в ума ми. Не знаех какво да мисля за това, макар че моят дракон нямаше никакви съмнения. Дори сега тя ме подтикваше да се обърна, да полетя към него и никога да не го напускам.

Но имаше и друг. Някой, заради когото сърцето ме болеше само при мисълта, че няма да го видя отново. Някой, когото трябваше да напусна. Вина — нова, неприятна емоция — започна да ме тормози при мисълта за Гарет. Знаех, че времето ни заедно е кратко, че той ще си тръгне в края на лятото, но точно сега имах чувството, че ми разкъсват сърцето. И не само заради Гарет, макар че той ужасно щеше да ми липсва. А и защото трябваше да се сбогувам с Лекси и Калвин,

със сърфирането и океана, с всичко, което бях обикнала в Кресънт Бийч. Моето лято наистина свършваше.

Гърлото ми се сви, странно усещане, и очите ми запариха. Съвзех се и затичах по-бързо, като прогоних мислите за Гарет и всички други от ума си. Не можех да остана тук, това беше сигурно. Трябваше да взема брат си и да напуснем града с Райли, преди „Орденът на свети Георги“ да ни открие.

Слънцето бе залязло и започнаха да изгряват звезди, когато най-сетне крачех по тротоара към къщата. Знаех, че минавам оттук за последно. Една от колите я нямаше на алеята, надявах се да извадя късмет и настойниците ни да са някъде навън. Дори в този случай трябваше да действам бързо. Не знаех къде са войниците на Ордена сега, ако претърсвах Кресънт Бийч за нас, и не исках да карам Райли да чака. Бях му обещала да се срещна с него и останалите още щом ми се обади да ми каже къде са; няха много време.

Данте не беше в дневната, нито в кухнята, но зад вратата му светеше и се чуваше музика. Зарадвах се, че е у дома, и забързах по коридора. Почуках силно по вратата.

Тя се отвори. Брат ми стоеше смръщен на прага и изглеждаше съвсем нормално е тениската без ръкави и черните панталони. Щом видях, че съм боса и задъхана и със странен тъмен костюм, се смръщи още повече.

— Ембър? — Зелените му очи се разшириха. — Какво става? Ранена ли си? Какво си облякла, по дяволите?

— „Орденът на свети Георги“ — изпъшках аз и веждите му веднага се стрелнаха нагоре. — Те са тук! Откриха ни. Трябва да напуснем града, Данте. Веднага!

— Какво? Я чакай, задръж за секунда. — Хвана ме за китката и ме издърпа вътре, а после затръшна вратата. — Как така „Орденът на свети Георги“ бил тук? Как разбра? „Нокът“ не са ни казали за възможна активност на Ордена, а мисля, че щяха да споменат подобно нещо.

— Не, чуй ме. — Взирах се в него, исках поне веднъж да ми се довери. — Аз ги видях, разбра ли? Те са тук. Стреляха по мен! Бях с Райли и един техен взвод разби вратата и...

— Райли? — Брат ми присви очи. — Била си отново с дракона отцепник? По дяволите, Ембър, какво си въобразяваш? Защо си била в

къщата му? Нищо чудно, че Орденът го е погнал. Имаш късмет, че си жива!

— Отървах се на косъм! — извиках аз. — Едва се измъкнахме, но преди това научих много интересни неща за „Нокът“ и за това какво всъщност искат от нас.

— Не бива да вярваш на думите на отцепник. Те са предатели и престъпници. Те лъжат, за да...

— Ти знаеше, че Усойниците са убийци, нали? — прекъснах го. Данте примигна изненадан и аз кимнах. — Знаел си и не ми каза. Защо? Нали уж трябваше да се грижим един за друг, нали все това повтаряш? Ти си мой брат и не смяташ за важно да ми кажеш, че съм обречена да преследвам и избивам своите?

— „Нокът“ щяха да решат кога да ти кажат — рече Данте и скръсти ръце на гърдите си. — Не аз. И това нямаше да се случи, ако беше спряла да се бориш с тях. — Той изсумтя и ме изгледа крайно подразнен. — „Нокът“ са загрижени за нашето оцеляване, Ембър, а ти се държиш все едно са самият дявол! Те не са лоши, не разбираш ли? Те ни пазят от „Ордена на свети Георги“.

— Данте. — Потърках очите си, бях изморена и вбесена. Той не искаше да ме чуе; нямаше да чуе нито една моя дума за „Нокът“, отцепниците и Ордена. Райли беше прав.

Все пак ми беше брат и трябваше да опитам.

— Аз си тръгвам — казах тихо, дрезгаво и примирено. — Тази нощ. Райли ми предложи да ме вземе с него, когато напуска града и... Аз тръгвам с него.

Данте се втренчи в мен за миг и пребледня.

— Ставаш отцепница? — прошепна със задавен глас. — Ембър, не можеш! Те ще те преследват. Знаеш какво правят „Нокът“ с предателите, сама го каза.

— Точно затова не мога да остана. — Погледнах го умоляващо, трябваше да ме разбере. — Не мога да стана Усойница, Данте. Не и след наученото тази вечер.

— Правиш го, защото си ядосана на учителката си? На мен?

— Не! — Прокарах ръце по лицето си. — Не е заради нея — прошепнах. — Не е и заради теб, нито заради нарушаването на правилата, нищо такова. Данте, ще стана отцепница, защото ми писна „Нокът“ да ми казват какво да правя. Не е и заради летенето, или

защото не харесвам обучението, или защото организацията постоянно управлява живота ми. Това няма значение. Тръгвам си, защото... не вярвам в онова, в което „Нокът“ вярват. В онова, което очакват от мен да направя.

Данте седна на леглото и прокара ръце през косата си. Погледах го и казах:

— Тръгвам. Не очаквам да разбереш. Още не. Но Райли и останалите ме чакат и аз... искам ти да дойдеш с нас. Ти ще разбереш, Данте. Щом ги срещнеш, ще разбереш защо трябва да идем с тях.

Данте затвори очи. Седеше там със сведена глава, приведени рамене и мислеше.

— Ако не дойда — каза най-сетне тихо, — ти ще идеш без мен, нали?

Прехапах устна. Наистина, наистина не исках да го изоставям. Ние бяхме минали заедно през всичко. Но не можех да остана и да позволя на „Нокът“ да ме превърнат в нещо, което не съм; нещо, което не исках да бъда. Данте щеше да е в безопасност тук; Ордент не търсеше него, те търсеха Райли и другите отцепници. И мен.

— Да — отвърнах, макар че тази дума беше най-трудното нещо, което съм изричала. Данте потрепна, сякаш не я очакваше.

— И няма да мога да те разубедя.

Това не беше въпрос, но аз поклатих глава.

— Не. Тръгвам. С теб или без теб.

— Ясно. — Каза го съвсем тихо, едва го чух. Пое си треперливо дъх, изпусна дълга въздишка и ме погледна. — Ще дойда. — Сърцето ми скочи в гърлото. — Не ми харесва и мисля, че е огромна грешка, но... ти си ми сестра. Не мога да те оставя да се изправиш пред това сама. И аз идвам.

Дъхът избухна от дробовете ми. Надявах се да дойде, надявах се да избере семейството пред „Нокът“, но до този момент не бях сигурна. Прекосих стаята, прегърнах го през врата и го притиснах силно към себе си. Той ме прегърна за миг и после нежно ме отблъсна. Изглеждаше объркан, притеснен и леко виновен.

— Къде ще се срещнем с отцепника?

— Не знам. Каза, че ще ми се обади по-късно.

Данте кимна.

— Тогава по-добре да си събираме багажа. — Извърна поглед. — Предполагам, че ще трябва да вземем някои неща, преди да ни погнат.

Изтръпнала от облекчение, аз кимнах и тръгнах към вратата, но гласът му ме спря на прага.

— Ембър — рече той много сериозно и аз се обърнах. Изглеждаше тревожен. — Знаеш какво правим, нали? Колко е сериозно? Това не е като да нарушиш вечерния час или да забравиш да се обадиш, когато закъсняваш. Това е измяна. Щом станем отцепници, няма да има връщане назад.

— Знам. Но трябва да го направим, Данте. Ако не тръгнем сега, никога няма да бъдем свободни.

Той не каза нищо, само се обърна и аз тръгнах към стаята си.

Облякох панталони и тениска над нинджа костюма, не знаех дали ще се наложи да се Преобразя и исках да съм готова. Извадих раница от гардероба и започнах да я тъпча с дрехи. Хвърлих в нея и свита на руло пачка пари, и малката кутия със съкровища, когато забелязах, че телефонът ми е на тоалетката, където го бях оставила преди срещата с Райли. Той мигаше към мен, показваше, че имам нови съобщения. Взех го и включих екрана.

Осем пропуснати повиквания. Всички в последните дваайсет минути. Всички от Гарет.

Стомахът ми се преобърна. След тази нощ нямаше да го видя отново. Нямаше да видя и приятелите си. Мислех да звънна на Лекси по-късно, когато се отдалечим от Кресънт Бийч, само за да ѝ кажа сбогом и да ѝ благодаря за всичко. Защото ме научи да сърфирам, окуражаваше ме да не се отказвам от момчето, което харесвам, беше ми приятелка. Щеше да ми липсва и знаех, че един телефонен разговор е жалко сбогуване, но нямаше какво друго да направя.

Но Гарет...

Набрах номера му и вдигнах телефона към ухото си. След две позвънявания някой вдигна.

— Ало.

Преглътнах.

— Здравсти.

Настъпи дълга тишина, толкова дълга, че реших, че връзката е прекъснала или той е затворил.

— Там ли си?

— Къде си?

Гласът му звучеше странно: унило и безизразно. Да не се беше случило нещо с баща му? Или беше разстроен, че не съм отговорила на обажданията му?

— У дома. Бях навън с приятели тази вечер и не си взех телефона. Извинявай.

— Трябва да поговорим — продължи той, сякаш не бях казала нищо. — Ще дойдеш ли да се видим някъде? — Още една пауза и добави още по-тихо: — Важно е.

Поколебах се. Трябваше да се срещна с Райли веднага щом ни кажеше къде е. Щяхме да напуснем Кресънт Бийч, без да поглеждаме назад. Но... това щеше да е последната ми среща с Гарет. Не исках просто да изчезна без никакво обяснение. Исках поне да се сбогувам.

И тогава, докато стоях в стаята си и слушах гласа, от който сърцето ме болеше, подскачаше и се топеше, малка част от мен искаше да бях нормална. Ако бях нормална, ако бях човек, щях да мога да съм с Гарет. Тогава нямаше убийци на дракони да разбиват вратата ми и да се опитват да ме убият. Нямаше да стоя тук и да се чувствам сякаш земята се разтваря под краката ми и всеки миг ще полетя в бездната.

— Не знам, Гарет — прошепнах със свито гърло. — Моментът не е подходящ.

— Моля те. — Гласът му не се промени, но усетих нотка на отчаяние. — Няма да отнеме много време. Чакай ме на Скалата на любовниците след дваайсет минути. Аз просто... трябва да говоря с теб тази нощ.

Телефонът ми изжука, преди да успея да отговоря. Погледнах бързо екрана и настръхнах, защото видях непознат номер. Райли.

— Ембър?

— Добре — вдигнах пак телефона до ухото си. — На Скалата на любовниците след дваайсет минути. Ще бъда там.

— Добре — почти прошепна. — До скоро.

Прекъснах разговора с Гарет и превключих на другото обаждане.

— Райли?

— Здравсти, огнено момиче. — Звучеше изморен. — Успяхме. Още ли искаш да тръгнеш с нас?

Преглътнах буцата в гърлото си.

— Да. И Данте ще дойде.

— О, смаян съм. Не вярвах, че ще го убедиш. — Прозвуча неохотно впечатлен и разочарован в същото време. — Сега сме в Залива на самотната скала, в пещерата. Наложих се да изплаша няколко тъпанари и вече плажът е пуст. Уес намери кола. Тръгваме веднага щом пристигнете.

— Дай ни един час. — Потиснах внезапната вина, имах чувството, че го предавам. — Аз... искам да се сбогувам с някои хора. Ще приключа бързо.

— Не можем да чакаме дълго, огнено момиче — каза Райли. — Ще сме тук, но елате възможно най-скоро.

— Ще дойдем. До скоро.

Данте стоеше на прага, когато затворих и се обърнах. На гърба му имаше раница, а на главата — бейзболна шапка. Изглежда мрачно телефона в ръката ми.

— Отцепникът ли беше?

Кимнах.

— Те са при Самотната скала. Трябва да идем там, но...

— Но... — намръщи се Данте.

— Гарет се обади. — Пъхнах телефона в джоба на джинсите си. — Искан да се видим, каза, че е важно. Обещах да се срещна с него на Скалата на любовниците след двамазет минути. — Прехапах устна, разкъсвана в две посоки. — Не бива да караме Райли да чака, не и когато Орденът е тук. Но ми се ще да видя Гарет за последно и да се сбогуваме.

— Защо не го направиш? — попита Данте и ме изненада. Примигнах, а той сви рамене. — Отцепникът ще чака — добави нехайно. — Аз ще ида в залива, ще му кажа, че си на път. Че трябва да поговориш с Гарет.

— Данте. — Бях още смаяна и можех само да се взирам в него. — Ти... сигурен ли си?

— Вземи колата — настоя той. — Ще стигнеш по-бързо. Не се тревожи за мен; ще хвана такси или ще накарам Калвин да ме закара. Но ти трябва да отидеш. — Сви рамене и на лицето му се появи лека усмивка. — Знам, че харесваш онзи човек. Ако така ще се чувстваш по-малко виновна, трябва да се сбогуваш с него.

Исках пак да го прегърна, но не го направих. Грабнах ключовете от бюрото си, метнах раницата на рамо и погледнах несигурно Данте.

— Сигурен ли се, че нямаш нищо против?

— Да, сигурен съм.

— И ще си в залива, когато ида там?

— Ембър. — Сега звучеше нетърпелив, но не срещаше погледа ми. — Просто върви. Ще се видим скоро, обещавам.

Кимнах.

— Кажи на Райли, че няма да се бавя.

Минах покрай него и забързах по коридора към входната врата. После хукнах към седана, който чакаше на алеята. Хвърлих раницата на предната седалка, седнах зад волана и завъртях ключа. Колата оживя. Отдавна не бях карала, но си спомнях как става, донякъде.

Излязох на улицата и зърнах Данте, който ме гледаше от прозореца. После натиснах газта и се устремих към скалата и Гарет.

Малкият паркинг до скалата беше пуст, на него имаше само един черен джип. Слънцето беше залязло и блещукащата луна се издигаше в небето. Беше много тихо, когато слязох от колата и се огледах за Гарет. Не го видях, но табелата, която сочеше към стъпалата, ясно се различаваше в мрака.

Усетих пърхане в стомаха. Неотдавна бях идвала тук, за да се срещна с Кобалт, а после цяла нощ летях над вълните с него. Толкова много неща се случиха оттогава. Срещнах Гарет. Тренирах с Лилит. Научих неща за Усойниците и „Нокът“, които ми се щеше да бях знаела по-рано. Изправих се срещу Ордена. Реших да стана отцепник, да напусна всичко познато и да не се обръщам назад. Кой би могъл да предположи, че една съдбоносна среща ще доведе до всичко това?

Сега трябваше да се откажа от още едно нещо. Да се сбогувам.

Поех дълбоко дъх и тръгнах по тясната криволичеща пътека към Скалата на любовниците.

Той се облягаше на перилата с гръб към небето. Луната го озаряваше, когато изкачих последното стъпало. Сребриста светлина блестеше по косата му и ясно виждах стройното му тяло, беше облечено в черно от глава до пети. Ръцете му бях скръстени и главата сведена, но металносивите очи проблеснаха, когато ме забеляза и се отблъсна от перилата.

Усетих неясна тревога, докато прекосях скалата към самотната фигура в края ѝ. Нещо в него не изглеждаше наред. Това не беше Гарет, когото познавах, момчето, което бях целунала в океана и от

чиято усмивка изтръпвах. Това беше студен непознат и сърцето започна да се блъска в гърдите ми.

— Гарет? — попитах тихо и се вгледах в лицето му, щом приближих. Беше безизразно. — Тук съм. Добре ли си?

Той не отговори, но в очите му проблесна болка, когато ме погледна. Изглеждаше напълно съсипан, сякаш се беше случило нещо ужасно и той не знаеше какво да стори. Аз се приближих притеснена и той се скова, сякаш се... страхуваше от мен.

— Гарет. — Искях да заговори, да ми каже какво става. Нямахме много време. Въпреки че се държеше толкова странно, гърлото ми се сви болезнено от копнеж. Той не можеше да дойде с нас; не можеше да стане част от моя свят. И каквото и да чувствах, знаех, че не бива да го въвличам в това. Той щеше да се върне в Чикаго и да живее нормален живот без убийци на дракони, тайни организации и Усойници. Най-доброто, което можех да сторя за него... беше да го оставя да си тръгне.

Просто ми се искаше да ми каже какво става.

— Радвам се, че си тук — казах аз, ясно усещах изминаването на времето. — Радвам се, че се срещаме, защото искам да ти кажа нещо и трябваше да го направя лично.

— Той продължи да ме гледа, металносивите очи просветваха в мрака, все още неразгадаеми. — Аз си тръгвам — добавих и той леко сбърчи чело. Е, поне това го впечатли. — Изникна нещо и трябва да напусна града. Тази нощ. Моля те, не питай какво става, не мога да ти кажа. Искях само... да се сбогуваме.

Изражението му стана твърдо и студено. Внезапно той вдигна ръка и насочи черен пистолет към лицето ми. Щракането на метал отекна силно в тишината.

— Никъде няма да ходиш.

53

ГАРЕТ

Нападението тази вечер беше пълна катастрофа.

Не само че мишените избягаха, но и оставиха ужасен хаос след себе си. Докато дойде пожарната, имението изгоря почти до основи, като бълваше черен пушек към небето. Разбира се, бяхме се изтеглили много преди някой да усети, че става нещо, и никой не ни видя да влизаме или излизаме. Но когато имението за милиони се превърна в димящи руини, трима от моите другари бяха с тежки изгаряния, а два дракона бяха изчезнали незнайно къде.

А всичко това можеше да се избегне, ако си бях свършил работата.

Защото аз се поколебах. Видях Ембър в леговището на врага и се сепнах, вместо да я застрелям, както ме бяха учили. Видях я да се Преобразява пред очите ми, да се превръща от момичето, което познавах, в едно от чудовищата. Като всички дракони, тя беше най-опасна, когато бе притисната в ъгъла, и реагира както би реагирал всеки дракон. С огън и свирепост, за да осигури на себе си и на другия време за бягство. Изненадата бе нашето най-добро оръжие; сега, когато драконите знаеха, че сме тук, трудно щяхме да ги открием отново. Можехме да ги изгубим завинаги.

И всичко това заради мен.

Никой не каза нищо за провала ми по пътя на връщане. Камионът бе изпълнен със зашеметени, ранени и ядосани войници, миришеше на дим и на изгорена броня, но никой не ме обвини. Когато командирът попита какво се е случило, ние поехме вината като взвод. Дори Тристан, с когото се срещнахме в тайната квартира, не се досети какво е станало.

Но аз знаех защо се провалихме. И знаех още нещо, което другите не знаеха.

Ембър Хил беше внедреният дракон.

Ембър, момичето, което бях целувал в стаята си, което ме накара да се питам какъв е нормалният живот, което не излизаше от мислите ми нито за миг, откакто я срещнах, беше нашият враг.

А сега трябваше да я убия.

Не знаех какво си мислех, когато ѝ звънях толкова пъти — надявах се и се страхувах, че ще вдигне. Всъщност трябваше веднага да кажа на капитана коя е тя, къде живее и къде можем да я намерим. Ако Ембър беше внедреният дракон, това означаваше, че и брат ѝ най-вероятно е дракон. Може би в Кресънт Бийч имаше няколко дракона, не само онази, които бяхме проследили. Мой дълг бе да кажа на Ордена всичко, което знаех.

Но не можех да го направя. Не още. Макар че нямах представа какво ще правя. Особено когато тя ми се обади. Щом чух гласа ѝ, познат и същевременно непознат, аз се сковах. Какво исках? Да поговорим? Да я накарам да обясни това, което вече знаех? Тя беше дракон. Аз бях войник на свети Георги. Какво има за обясняване?

— Чакай ме на Скалата на влюбените след двацет минути — чух се да казвам. Мястото беше подходящо за онова, което трябваше да направя; изолирано и относително близо до града. Никой нямаше да чуе изстрелите, нито писъците на един умиращ дракон. Тя се съгласи, макар че очевидно бързаше. Възнамеряваше да напусне града. Но когато ми обеща да дойде сама, ѝ повярвах.

След като затворихме, няколко минути се борих със себе си. Най-умно беше да кажа на Тристан, за да ми помогне. Най-умно беше да съобщя на капитана къде ще бъде срещата и целият взвод да чака там, когато тя се появи.

Отидох сам. Не казах на никого, дори на Тристан. Той щеше да ме спре, ако знаеше. Да тръгнеш сам срещу дракон, без партньор и подкрепление, беше строго забранено в Ордена. Това беше лудост, рисковано и глупаво, но в момента не мислех разумно. Просто се качих в джипа и потеглих. Към една самотна скала насред нищото, за да се срещна с дракон, сам.

— Гарет?

Щом видя оръжието, очите ѝ станаха огромни. Тя се взираше в мен над дулото на глока, по-скоро объркана, отколкото изплашена, молеше за обяснение. Не обърнах внимание на този поглед, нито на

треперенето на другата ми ръка, и продължих да се целя точно между очите ѝ.

Дръпни спусъка, Гарет.

Гласът на перфектния войник отекна студено в главата ми.

Убий я. Тя е дракон и това е твой дълг. Това е твоята мисия.

— Гарет, какво правиш? — Ембър се взираше в мен, очите ѝ блестяха от болката от предателството. — Защо...

Замълча и пребледня. Видях как внезапно ѝ просветна и объркването се замени с ужас. Съкрушеният шепот, който последва, накара стомахът ми да се свие. Това беше обвинение, вик на отчаяние и надежда, че е просто ужасна грешка.

— Ти си... войник на свети Георги.

Тя отстъпи крачка назад, но спря, щом се приближих. Лицето ѝ стана безизразно. Насилих се да заговоря, гласът ми излезе студен и тих, в силен контраст с ужасния хаос в душата ми.

— Къде са другите?

Зелените очи просветнаха и тя вирна брадичка. Проследих лекото движение с оръжието, държах лицето ѝ на прицел. Тя стисна зъби и продължи да мълчи.

— Кажи ми. Веднага. Ще те застрелям, ако не ми кажеш.

— Така или иначе ще ме застреляш — отвърна тя и сега чух гняв в гласа ѝ и ярост от предателството. — Това е била целта ти от самото начало, нали? Ти си от Ордена и си дошъл тук да ни убиеш. — Гласът ѝ потрепери, преглътна с усилие. — Затова беше толкова заинтригуван от мен. Затова се въртеше наоколо. Всичко, което направихме, всичко, което ми каза — е било лъжа.

Не всичко. Другата ми ръка се тресеше силно и стиснах юмрук, за да се успокоя. Това беше краят на мисията. Трябваше да се концентрирам. Не можех да си позволя да мисля за това „всичко“. За танците, за сърфирането, за виенското колело, когато тя седеше до мен и аз не исках да съм никъде другаде.

Как я целунах в океана и светът спря да се върти. Как исках да съм нормален само за да бъда с нея. Защото тя ме научи не само да сърфирам, да стрелям по зомбита и да крещя, докато се спускам със скоростното влакче. Та ми показва как да живея.

Ембър още се взираше непокорно в мен.

— Хайде, давай — прошепна и видях, че и тя трепери. — Застреляй ме. Няма да ти кажа къде са другите, за да убиеш и тях.

Направи го. Гласът на войника се завърна, аз поех дълбоко дъх и стегнах ръка. Пистолетът сочеше точно към челото ѝ; беше. Нужно само едно леко движение, за да сложа край на всичко това. Тя е дракон и ти си изпратен да го убиеш. Защо се колебаеш? Убий я, веднага!

Стиснах зъби и пръстът ми се сви около спусъка. Ембър още ме гледаше, без да помръдва, но за първи път, откакто я познавах, видях една сълза да се стича от окоото ѝ и да се плъзга по лицето. Тя посветна на лунната светлина и проби дупка в мен, а ръката, която стискаше оръжието, започна да трепери.

Аз... не мога.

Отпуснах се, без да свалям пистолета, но усещах поражението си. Не мога да го направя. Не мога да я убия. Гледах я над пистолета, гледах момичето, за което знаех, че е дракон, че е наш враг.

И не можех да я убия.

Сведох очи и за миг изгубих концентрация.

Тогава Ембър се задейства.

Миг преди да спусна ръка, тя скочи, прекоси разстоянието между нас и аз веднага усетих опасността, но този път тя удари ръката ми отдолу, изви китката ми и пистолета към небето и го изтръгна от ръката ми. Тялото ми реагира инстинктивно. Щом изгубих оръжието, аз изритах ръката ѝ. Пистолетът полетя над скалите и падна на няколко метра по-надолу.

Ембър отстъпи назад, очите ѝ светеха зловещо. Видях как въздухът около нея затрептя, усетих енергията на преобразяването между нас, завъртях се и се хвърлих към оръжието. Зад мен избухна тиха експлозия, чу се яростен рев и кръвта ми се смрази. Хвърлих се към ръба на скалата, грабнах пистолета и се завъртях...

... и усетих как дъхът ми излетя от гърдите, защото нещо голямо и червено се стовари отгоре ми и ме събори на земята. Паднах по гръб, виждах огромните зъби, крилата и алените люспи. Вдигнах пистолета за последен, отчаян изстрел.

Една ноктеста лапа удари лакътя ми и го притисна към земята. Друга притисна гърдите ми и закривените нокти потънаха в ризата ми, когато двестакилограмовият съскащ, вбесен червен дракон се спусна

над мен и ме прикова. Усетих горещ полъх, когато драконът оголи зъби и изръмжа в лицето ми.

Отпуснах се, пистолетът падна от безчувствените ми пръсти. Не можех да помръдна; драконът ме притискаше с цялата си тежест. Усещах как ноктите драскат гърдите ми през ризата, макар че не се забиха... Дъхът му облъхваше лицето му, миришеше на дим и пепел, а тясната челюст, изпълнена със смъртоносни остри като бръснач зъби, бе на сантиметри от гърлото ми. За миг се зачудих как ще ме убие. Дали ще ме разкъса, ще забие тези нокти в гърдите ми или в гърлото? Или челюстите ще се раззинат и ще ме изпепели с огън?

Но драконът не направи нищо такова. Стаих дъх и чаках болката от разкъсването или изгарянето, но той само стоеше над мен и ме гледаше. Сякаш не можеше да реши какво да прави. Вдигнах очи и срещнах погледа му.

Той беше същият смарагдовозелен, ярък и настойчив поглед, само че зениците бяха продълговати като на влечуго. Съвсем нечовешки. Крилете бяха разперени за баланс и хвърляха сянка над нас.

— Какво чакаш? — попитах през зъби и драконът примигна. Поех дъх с усилие, дробовете ми бяха смазани от огромното създание. Исках да приключва. Бях изгубил тази битка и цената за загубата беше смърт, както при всички в Ордена. Явно съдбата най-сетне ме беше застигнала.

— Спри да си играеш с мен — изпъшках и се втренчих в създанието. — Приключвай.

Драконът присви очи. Отдръпна муцуна, ноздрите му потрепнаха и аз извърнах глава, готов за огнената пелена. Надявах се да свърши бързо.

Драконът стрелна глава напред и аз потрепнах неволно. Но смъртоносните челюсти се приближиха към ръката, която преди стискаше пистолета, и захапаха дръжката. Драконът вдигна глава, изсумтя почти презрително и запрати пистолета над перилата. Той просветна веднъж на лунната светлина и падна в океана долу.

Докато гледах как оръжието ми изчезва зад ръба на скалата, тежестта върху гърдите ми изчезна. Драконът се изправи на задни крака, разпери криле и отстъпи. Аз се надигнах смаян на лакти, гледах

го и се чудех дали е някакъв номер. Дали продължава да си играе с мен.

Драконът затвори очи. Тялото му затрептя и запотрепва като мираж, после започна да се свива. Ставаше все по-малко и по-малко, крилете изчезнаха, люспите и ноктите се стопиха, докато отново гледах Ембър. Тя беше с тъмен костюм, който обгръщаше тялото ѝ като втора кожа и очертаваше измамно крехката му форма. Зелените очи блестяха, когато ме погледна.

Не помръднах. Бях невъоръжен и крехкото момиче, което стоеше пред мен, беше не по-малко опасно, отколкото преди миг. Трябваше ѝ само миг да скочи отново и да ме разкъса. Но тя не помръдна, продължи да ме гледа с тъжни, яростни зелени очи, и мускулите ми бавно започнаха да се отпускат. Беше нелепо, но... явно този дракон, мишената, която трябваше да убия, момичето, което преследвах, за да го унищожа, щеше да ме пощади.

Не — възрази перфектният войник. — Не ѝ вярвай. Това е лудост. Драконите нямат милост, не и към нас. Но в какво да вярвам тогава? Преди секунда бях безпомощен, притиснат към земята от три пъти по едро от мен създание. Едно издишване, един замах, и с мен беше свършено. Не знаех защо не го направи. Аз бях войник на свети Георги. Би трябвало да ме убие дори само заради това.

Вдигнах глава и срещнах погледа на врага си. Гласът ми беше накъсан и дрезгав, когато попитах:

— Защо?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Щом се налага да питаш — прошепна, — значи не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш. — Замълча и добави още по-тихо: — Вие не ни познавате толкова добре, колкото си мислите.

— Ембър...

— Сбогом, Гарет. — Тя отстъпи назад. — Не ме следвай. Не се доближавай до мен. Ако видя теб или друг от Ордена, няма да ви пощадя. Стойте далеч от нас.

Обърна се и хукна боса по скалата, без да поглежда назад. Стигна до стълбите и след миг вече я нямаше.

Надигнах се на крака, имах чувството, че са ме удряли с парен чук по главата. Облегнах се на перилата. Океанският бриз рошеше

косата ми и охлаждаше кожата ми, когато затворих очи и се опитах да проумея случилото се.

Още бях жив. Бях срещнал дракон, сам, бях се бил с него без подкрепление, бях загубил и... още бях жив. Докоснах гърдите си и усетих нещо топло да се просмуква в ризата ми. Пръстите ми станаха червени и лепкави от раната, която ноктите на дракона бяха оставили, но можеше да е много по-лошо. Можеше да ме разкъса като хартия. Можеше да ме изпепели само с едно издишване. Но не го направи. Той... тя... ме пощади.

Не ни познавате толкова добре, колкото си мислите.

— Бъркали сме — прошепнах. Беше ужасно да осъзная това след толкова години, в които вярвах, че драконите са зли и могат да бъдат единствено зли. Случилото се обаче не оставяше никакво съмнение. Драконите, поне някои от тях, не бяха зли и пресметливи чудовища, за каквито ги мислехме. Не всички дракони мразеха хората. Ако беше така, сега нямаше да стоя тук и да се чувствам сякаш светът се е обърнал с главата надолу. Бях грешил, Ордена беше грешил. Ембър знаеше, че съм войник на свети Георги, че съм най-големият ѝ враг, и ме пощади.

Тръгнах замаян към паркинга. Какво трябваше да направя сега? Да се върна в Ордена? Да се върна към войната, сякаш нищо не се е случило? Сякаш преследването и убиването на дракони нямаше да ми напомня за нея и за наученото тази нощ?

Когато стигах до джипа и още не знаех какво да сторя, телефонът ми избръмча. Извадих го и се смръщих, защото на екрана просветваше номерът на Тристан. Вече бях игнорирал едно обаждане от него, но не можех да го правя вечно.

Въздъхнах и вдигнах телефона към ухото си.

— Къде си, Тристан?

— Къде съм ли? — отвърна ядосан глас. — Ти къде си, по дяволите? Какво си мислиш, че правиш? Ако капитанът разбере, че си хукнал така, ще имаш късмет, ако получиш само петдесет удара пред целия отряд.

— Трябваше да помисля.

— Е, сега ще трябва да се върнеш в играта, партньоре. Имаме заповеди. Къде си?

Казах му.

— Чакай ме на ъгъла на „Палм“ и „Мейн“ след десет минути. Ще ти обясня всичко.

Секунди след като стигнах на мястото на срещата, един бял микробус спря до тротоара и Тристан отвори вратата.

— Влизай — нареди той и аз се подчиних, седнах на седалката до него. Тристан натисна газта още преди да затвора вратата и полетяхме от паркинга.

— Какво става? — попитах и закопчах колана. Тристан ме изгледа вбесен и поклати глава.

— Нови заповеди. — Форсира двигателя и мина на жълто. — Щабът не е доволен от нападението: Не след дълго мишените ще напуснат града и ще се измъкнат. Но знаем, че един от тях е ранен и вероятно ще се скрие някъде за няколко часа. Изпращат всички свободни войници да претърсват всяко затънтено място, пещера или изоставена сграда. Навсякъде, където биха се скрили драконите.

— Значи това ще правим? — попитах и стиснах юмрук до крака си. Тристан поклати глава.

— Не, ние имаме специална мисия. — Кимна към таблото, където стоеше отворен лаптопът му. На екрана примигваше червена точка, която се движеше по улиците към океана. — Това е нашата мишена. Ембър Хил.

Стомахът ми се сви болезнено. Принудих се да заговоря и да запазя спокойствие.

— Защо тя?

— Нямаме представа къде може да са другите — рече Тристан и погледна към червената точка, която се движеше бързо по екрана. — В момента тя е единствената ни следа. Докато бяхте в лунапарка онзи ден, аз отидох до къщата и сложих проследяващо устройство на колата ѝ. Когато получих заповедите тази нощ, знаех точно как да я открия. — Той почука по екрана и се усмихна мрачно. — Определено изглежда, че бяга, нали? Ако имаме късмет, ще ни заведе право при мишените.

Стените на микробуса се затваряха около мен и коланът внезапно започна да ме задушават. Взирах се в червената точка, която примигваше на екрана. Искях да спрем, да обърне и да се прибере у дома. Не го направи. Движеше се неотклонно към океана и края на града, и ме водеше към ужасния, неизбежен избор.

Усещах как примката се стяга около мен.

54

РАЙЛИ

Къде беше тя?

Стоях на пясъка с гръб към скалата, загледан в океана. Чаках я. Реми и Нетъл се бяха свили в пещерата зад мен. Казах им да не излизат, докато не реша да тръгваме. Уес вече беше откарал колата на безопасно място и чакаше да му се обадя, за да се върне и да ни вземе. Така беше по-добре, в случай че изникнеше нещо. Поемах огромен риск, като стоях на открито, защото знаех, че войниците на свети Георги още ни търсят. Но не исках да пропусна Ембър, когато се появи. Ако изобщо дойдеше. Вече трябваше да е тук.

Ами ако не дойде?

Щеше да дойде. Все това си повтарях. Трябваше да вярвам в това. Ордент вероятно претърсваше града за дракони, брат й сигурно не искаше да стане отцепник, а Ембър беше обикнала този град, но аз трябваше да вярвам, че моето яростно малко ще спази обещанието си и ще се върне. Защото бях абсолютно сигурен, че не мога да тръгна без нея.

Това е глупаво, Кобалт. Какво ти става? Държиш се като слабите човеци, на които винаги си се присмивал. Държиш се като влюбен глупак.

Изсумтях. Любов. Това беше нелепо. Драконите не се влюбваха. Поне в живи същества. Злато, богатство, власт, влияние, в това се влюбваха те. Дори драконите извън „Нокът“ бяха привлечени от лъскави неща и съкровища. Това не беше същото. Бях виждал много „влюбени“ човеци. Беше объркано, дразнещо и много сложно. А аз изпитвах към Ембър... това беше чист инстинкт, нещо съвсем естествено, като летенето или издишането на огън. Не го разбирах напълно, но знаех, че е нещо много по-чисто от смъртната представа за любовта. Обърканите човешки чувства нямаха нищо общо тук.

— Райли!

Сърцето ми не толкова подскочи, колкото се изпълни с огромно облекчение. Всичките ми сетива се пробудиха отново и изпратиха топлина по вените ми, когато видях, че Ембър тича по пясъка, облечена с костюм на Усойница. Хвърли се към мен.

Трепереше и едва поемаше дъх. Ръцете ѝ се вкопчиха в ризата ми. Аз я прегърнах притеснен.

— Ембър? Добре ли си?

Не отговорих, само издаде нещо като стон и аз се притесних още повече.

— Хей, погледни ме. — Отдръпнах се, но не я пуснах. — Какво стана? Какво има?

— Свети Георги — прошепна тя и аз не разбрах дали е натъжена, ужасена или много вбесена. — Той е един от тях, Райли. Гарет е от Ордена.

— По дяволите! — Този ден ставаше все по-хубав. — Нарани ли те? — Ако го видех отново, щях да го направя на въглен. — Добре ли си?

— Да... добре съм. — Тя се отдръпна и отметна косата от очите си, после се вгледа в брега. — Къде е Данте?

Смръщих се.

— Мислех, че ще дойде с теб.

— Ние се разделихме. Каза, че ще се срещнем тук... — Тя замълча и тръгна по брега, търсеше го. — Къде е? — Очите ѝ, позата ѝ, всичко излъчваше надежда и аз въздъхнах. Не исках да ѝ казвам това.

— Огнено момиче — рекох възможно най-внимателно и тръгнах след нея. — Той няма да дойде. Виждал съм такива като него. Няма да се изненадам, ако вече ни е издал на „Нокът“. Трябва да тръгваме, преди „Нокът“ или Ордена да ни открият.

— Не. — Извъртя се към мен е пламнали очи. — Ти не го познаваш. Той ще дойде. Ще дойде, обеща ми.

— Той вече е на страната на „Нокът“. — Поклатих тъжно глава. — Той е техен, Ембър. Ще предаде собствената си кръв заради организацията, ако го накарат.

— Той ми е брат, по дяволите! — Тя се взираше в мен, и драконът, и момичето отказваха да повярват. — Ти грешиш. Няма да го

изоставя. Сигурно е станало нещо и се е забавил. Трябва да изчакаме още малко. Той ще дойде.

— Не, малката — измърка друг глас, който смрази кръвта ми. — Опасявам се, че няма да дойде.

55

ЕМБЪР

— Лилит — изръмжа Райли и отстъпи, когато моята учителка, Страховитата дама от „Нокът“, тръгна към нас. Беше облечена като мен, черният костюм обгръщаше стройното ѝ тяло, а русата коса се развяваше. Нейната „работна“ униформа. Дъхът ми секна при мисълта какво ще последва.

— Къде е Данте? — попитах, внезапно ужасена. — Какво му направи? Ако си го наранила, кълна се...

— Не се тревожи, скъпа моя — усмихна ми се злобно и хищнически Лилит. — Брат ти е добре. Той си е у дома и чака да те върна в лоното.

Райли изруга. Погледнах го, после се обърнах объркана към Лилит.

— Не разбирам.

— Данте ми съобщи къде ще бъдеш тази нощ — продължи Усойницата. — Каза, че си под влиянието на отцепник, който ти е наговорил отвратителни лъжи за организацията. Беше много притеснен за разсъдъка ти, затова се свърза с мен. Умно момче. Знае на кого да е предан. — Лилит ме погледна подигравателно печално. — Ти обаче, малката... Много съм разочарована от теб.

— Лъжеш — изпъсках и разтърсих глава. — Данте не би ме предал.

— Да те предаде? — звучеше шокирана. — Той те спаси, малката. Благодарение на него ще мога да те върна в организацията тази нощ. Благодарение на него няма да тръгнеш с този предател и няма да се наложи да те убия заради заговор с отцепник.

— Ами Райли?

— Райли? — смръщи се тя, после се обърна към него със злобна усмивка. — Така ли ти е името напоследък, Кобалт? Колко... човешко. Този път обаче се надцени, като се прицели в скъпата ми повереница, нали? Трябваше да се досетиш, че накрая ще те открия...

— Ембър, бягай — изрева Райли, напрегнал всеки мускул и готов за битка. — Не се тревожи за мен. Само се махай отук, веднага.

— Да не си мръднала — нареди рязко Лилит. — Когато приключа тук, ще те върнем в организацията, където ти е мястото. Ще стоиш и ще чакаш, докато свърша. Няма да продължи дълго. — Тя сви нокти и се усмихна демонично. — Но ти предлагам да се обърнеш, малката, и да затвориш очички. Вероятно не би искала да видиш това.

Тя наистина ще го убие. Озърнах се към Райли и той ми кимна примирено. Стомахът ми се сви. Щеше да ме разбере, каквото и да направех. Ако се върнех в „Нокът“, нямаше да ме вини, но и нямаше да избяга. Не можеше да победи Лилит, но щеше да се бие заради мен, заради Нетъл, Реми и Уес и заради всички други отцепници. Щеше да се бие с най-добрата Усойница на „Нокът“, за да им даде шанс да бъдат свободни.

Преглътнах страха си и отстъпих от Лилит. Обърнах се да ги погледна.

— Не — казах и тя вдигна вежди. — Първо ще трябва да убиеш и мен.

Лилит се усмихна.

— Колко жалко — измърка тя и отстъпи крачка назад. — Надявах се, че тази нощ ще се вразумиш, но виждам, че Кобалт вече е покварил непоправимо ума ти. Много добре тогава. — Очите ѝ засияха зловещо, отровназелени. — Щом решаваеш да обърнеш гръб на „Нокът“ и да застанеш на страната на тези престъпници, значи и ти си предател. Е, сега ще можеш да умреш с тях!

И тя скочи във въздуха така бързо, че едва проследих движението. Сянката ѝ ни обгърна. Крилете ѝ се разпериха, огромни, зелени мембрани, които завихриха въздуха и ме накараха да се почувствам дребна и незначителна. Заострена като стрела глава се издигна в края на дълга, извиваща се шия. Шипове започваха от шията и стигаха до изящната млатеца опашка. Очите с издължени зеници се взираха безмилостно в нас, когато шестметровият, отровназелен дракон нададе ужасяващ боен рев и ни връхлетя.

Кобалт се хвърли пред мен вече в истинската си форма и изръмжа предизвикателно към двойно по-едрия възрастен дракон. Вдигна се пясък, когато острата глава на Лилит се стрелна ужасяващо бързо напред и щракна със зъби към шията му. Той се извърна

настрани, размахал криле и опашка, и също нападна. Ноктите му задраха по отровнозелените люспи, но не успяха да ги пробият. Лилит се извърна и изсъска като змия. Налетя отново смайващо бързо към него. Кобалт изрева и заотстъпва към океана, за да избегне свирепия вихър от удари, но не успя. Ноктите ѝ се забиха в рамото му така бързо, че едва ги видях. По пясъка закапа яркочервена кръв и Кобалт зави от болка.

Но тя беше забравила за мен.

Хукнах по пясъка и скочих към Лилит, като се Преобразих във въздуха, за да скоча на гърба ѝ и да забия нокти в шията ѝ. Но щом се откъснах от земята, опашката ѝ шибна във въздуха и ме повали. Стоварих се на пясъка, а тя се обърна, скочи и заби закривените си нокти в мен, като прикова крилата ми към земята. Беше толкова бърза. Сякаш се биех със змия, с огромна, интелигентна змия с нокти, крила и млатеца опашка. Изпищях, когато тежестта ѝ започна да прекършва крилата ми, а ноктите ѝ се забиха през люспите и потече кръв.

Кобалт се стовари с рев върху нея, златните му очи горяха от ярост. Така замахна, че щеше да я разпори, ако не се беше извъртяла. Пусна ме за миг и отскочи назад. Синият дракон застана между нас с частично отворени криле и оголени зъби.

Аз се изправих с мъка точно когато Усойницата се изсмя и ме накара да изтръпна.

— Гледай ти — изсъска на драконски и започна да обикаля около нас по пясъка. Движеше се като акула, леко и грациозно, и ние също започнахме да обикаляме срещу нея. — Много ревностно я защитаваш, Кобалт? Не се ли притесняваш, че моята ученичка ще те предаде? Все пак тя бе избрана от Древния Змей за Усойница.

— Не я слушай — изръмжах аз, без да откъсвам очи от нея. — Опитва се да те изкара от равновесие, за да свалиш гарда. Тя така прави. — Извих подигравателно устна към Лилит. — Вече ми показва този номер, не помниш ли? Няма да се вържа отново.

Усойницата се изсмя.

— Е, радвам се, че уроците ми не са отишли съвсем напразно. — Огледа ни спокойно. — Но мисля, че достатъчно си поиграх с вас. — Отровните ѝ очи спряха на мен. — Малката, това е последният ти шанс. От теб ще стане невероятна Усойница — в кръвта ти е. С брат ти сте определени за велики дела още от самото начало. Ще отхвърлиш

всичко това, ако останеш с този предател. — Гласът ѝ затихна и стана тих и увещаващ: — Върни се с мен и всичко ще ти бъде простено. Можеш да се върнеш в „Нокът“ и всичко ще си бъде постарому. С брат ти няма да се разделяте, обещавам ти.

Данте. Поколебах се, а Лилит се усмихна.

— Да, малката. Той те чака у дома. Забрави за тази лудост и се върни с нас. Не можеш да се бориш с „Нокът“. Данте знае това. Време е и ти да го приемеш.

Извих устна.

— А драконите, които не отговарят на стандартите на „Нокът“? Женските за размножаване и нежелателните? И те ли го приеха?

— Това не е твой проблем. — Тя присви очи и гласът ѝ се промени, стана заплашителен, когато сведе глава. — Започвам да губя търпение, малката — изсъска Лилит. — Продължиш ли да се биеш, ще умреш. Ще унищожа и теб, и Кобалт, и онези жалки малки, които се крият в пещерата. — Кобалт се сепна и тя се усмихна. — Да не си мислиш, че не знам за онези отвратителни слабаци? Не, няма да покажа милост към предателите, малки или не. Те ще умрат, и то пред очите ти. Ще ги одера живи, ще ги прекърша със зъби и ще отнеса потрошените им кости в организацията, като напомняне какво очаква предателите.

Кобалт изрева и оголи зъби.

— Безсърдечна кучка! — изрева той и пламъци облизаха зъбите му. — Няма да ги докоснеш. Първо ще те убия!

Хвърли се към Усойницата, раззинал челюсти към дългата, изящна шия, която беше изкушаващо близо до земята. Лилит се ухили и аз осъзнах, твърде късно, че точно това е искала. Щом Кобалт се устреми към врата ѝ, главата ѝ се стрелна назад с бързината на змия и челюстите му изщракаха във въздуха. Лилит се издигна, разпери криле и стовари цялото си тяло върху по-дребния дракон, като го повали на пясъка. Видях как главата и шията на Кобалт се мятат рязко, той нададе писък и падна неподвижен на земята. Крилете му се размахаха веднъж и замряха.

Изпищях и се хвърлих към Усойницата, не знаех какво да направя, исках само да я откъсна от Кобалт. Лилит се извърна от него, за да ме посрещне, беше оголила нетърпеливо зъби в кръвожадна усмивка. Изръмжах и се втурнах към нея; тя отстъпи встрани ухилена.

Пак налетях и щракнах със зъби към предния ѝ крак, надявах се да строша кост, за да я забавя. Тя се извъртя и стовари ноктестата лапа върху муцуната ми. Избиха ми сълзи. Гневът ми лумна и аз скочих към нея е писък, за да дера, разкъсвам и хапя, докато не остане нищо, освен купчина кости и люспи.

Усойницата ме посрещна наскоро скока, заби рогатата си глава в корема и гърдите ми. Сякаш ме връхлетя камион и ако не бяха плочите на гърдите ми, вероятно щеше да строши всичките ми ребра. Но дори така въздухът излетя болезнено от дробовете ми и аз политнах назад, стоварих се на пясъка близо до водата и се претърколих. Замаяна и останала без дъх, усетих остра болка в задния си крак, когато ноктите на Усойницата се сключиха около глезена ми. Изръмжах и опитах да се надигна, но пак паднах и тя ме повлече по пясъка. Обърна се и отново ме захвърли. Светът се превъртя пред очите ми, после се стоварих в самотната скала с ужасна сила.

Свлякох се на пясъка със стон, пред очите ми се разстиляше чернота. Светът още се въртеше трескаво и тялото ме болеше силно там, където се бе ударило в скалата. Опитах да се надигна, но краката ми поддадоха и пак се свлякох, съскайки от болка.

— Това ли беше? — отекна гласът ѝ в главата ми, кух и звънтящ, но все така развеселен и самодоволен. Видях през чернотата смъртоносния зелен дракон да се приближава към мен, очите ѝ сияеха в тъмното. — Само това ли можеш, малката? — пропя тя на драконски. — Вероятно все пак съм те надценила.

Изскърцах със зъби и се повлякох покрай скалата. Крилата и опашката се влачеха след мен. Ноктите ми се хлъзгаха по пясъка и затрудняваха движението ми, а болката в едната ми страна не утихваше. Чух, че Усойницата приближава, и трескаво задрапах по пясъка.

— Вече бягаме? — извика Лилит. — Би трябвало да знаеш, че не можеш да избягаш от мен. Предай се, малката. Нека те убия сега, ще го направя бързо.

Свивах се до скалата и опитвах да се успокоя, докато стъпките ѝ шумоляха по пясъка от другата страна.

— Колко си жалка — рече тя, беше опасно близо. — Доста съм разочарована.

Поех дълбоко дъх и усетих жегата в дробовете си.

Драконите никога не са жертви — помислих си, щом дългата шия се подаде иззад скалата и заострената глава ми се усмихна. — Драконите винаги са хищници.

— Ето те — измърка Лилит. — Виждам те, малката.

Вдигнах глава и избълвах огън към Усойницата над мен. Пламъците, разбира се, не могат да ни наранят, защото люспите ни са огнеупорни, но внезапната експлозия я накара да изсумти и да се отдръпне. Скочих върху Самотната скала и се хвърлих към гърба ѝ.

Ударих я встрани, между ставите на крилата и шията, и забих нокти между люспите ѝ, за да се задържа. Шиповете ѝ щръкнаха към мен, докато драпах, за да се захвана по-добре, мятах се и хапех с всички сили. Лилит изсъска и се извърна, отстъпвайки диво, но аз се бях вкопчила здраво в нея. Захапах силно и усетих как острият вкус на кръв изпълва устата ми. Лилит изпищя от ярост.

Дългата ѝ шия се мятеше, челюстите изщракаха към мен и ме откъснаха от гърба ѝ. Увиснах за миг във въздуха, преди тя да се изправи и да ме запрати към земята.

Стоварих се по корем и преди да помръдна, една ноктеста лапа ме прикова долу, а друга ме стисна за гърлото. Нокти се забиха в кожата ми и проникнаха под люспите. Обърнах се задавена към Усойницата, която вече не се усмихваше.

— Успя да ме ядосаш — изрева тя, докато аз се мятах отчаяно, забивах нокти в пясъка под мен и блъсках с опашка. Без полза. Тя беше твърде голяма. — Не се тревожи, скъпа. Ще го направя бързо. Щом ти разпоря гърлото, вече няма да усещаш нищо.

Ноктите се забиха в гърлото ми и изби кръв. Аз се мятах трескаво, блъсках с крила, но не можех да помръдна.

— Жалко — рече тя и се намести над мен. — Имаше такъв голям потенциал. Предполагам, че сега ще трябва да разчитаме само на Данте.

Данте?

— Чакай — рекох задавено и усетих как ноктите леко се отпускат. — Какво искате от Данте?

Лилит пак се усмихна.

— Това вече не те засяга, малката. — Стисна пак гърлото ми и в мен лумна болка. — Защото след малко ще си мъртва. Защо не умреш като истински дракон? „Нокът“ това биха искали.

Ноктите ѝ разкъсаха врата ми и проникнаха между люспите, знаех, че този път няма да спрат. Затворих очи и се стегнах да посрещна края си с надеждата, че наистина няма да боли.

Зад нас прогърмяха изстрели.

56

ГАРЕТ

— Ето я колата й.

Тристан свърна от пътя и спря зад познатия бял седан. Взирах се през прозореца и се борех с ужасното предчувствие. Тук нямаше нищо, само празен път, пясък и скали, но аз познах мястото. Знаех какво има след тясната, почти невидима пътечка, която криволичеше към скалите. Заливът на Самотната скала, мястото, където за първи път срещнах Ембър.

— Тя вероятно е долу. Хайде. — Тристан излезе от микробуса и плъзна вратата на задните седалки, където пушката му лежеше на пода. Взе я, праметна я на рамо и ми подаде автомата, когато отидох при него. Поех го изтръпнал, опитвах се да прочистя мислите си и да реша какво ще правя. Не можех да убия Ембър и не можех да се обърна срещу Ордена. Бях в капан между два невъзможни избора.

— Какъв е планът? — чух се да питам.

Тристан пхна един деветмилиметров в кобура си, но първо провери дали е зареден.

— Ще огледаме мястото, за да видим дали заподозряната е тук, какво прави, и ако е необходимо, ще заемем позиция, докато екипът пристигне. Ако е тук, предполагам, че ще е в пещерата на брега. — Огледа цивилните ми дрехи, бях оставил жилетката и униформата в апартамента, когато тръгнах да се видя с Ембър. Той се смръщи. — Не си особено защитен срещу драконов огън, партньоре. Ако се наложи да се бием, внимавай.

После се обърна и тръгна към скалите, вървеше бързо по камъните и пясъка. Поколебах се за миг и поех след него, ужасното усещане в стомаха ми нарастваше с приближаването ми към залива.

Тристан не тръгна по пътеката между скалните стени, която водеше до плажа, а започна да се катери. Легна близо до ръба и се вгледа през уреда за нощно виждане. Аз прекланех и зачаках неспокойно зад него. Отчаяно се надявах тя да не е тук.

— Бинго — прошепна Тристан и сърцето ми се сви. Посочи напред и ми подаде уреда. Взех го и погледнах, усещах гърдите си като стегнати в менгеме.

Заливът беше озарен от огромна сребърна луна, затова лесно забелязах трите фигури на пясъка близо до водата. Познах Ембър веднага и сърцето ми забумтя в гърдите. Тя беше с младия мъж, когото бях видял на партито на Кристин, момчето, което танцуваше с нея и се би с Колин и приятелите му заедно с нас. Говореха с една стройна жена, облечена със същия черен костюм като на Ембър. Не виждах добре лицата им, но позата и резките движения на Ембър говореха за разгорещен спор.

— Е, открихме и нея, и приятелчетата ѝ — прошепна Тристан, взе пак уреда и се вгледа в тях. — Всички са хора, поне засега. Чудя се дали тя ще направи нещо интересно...

Тя не направи нищо интересно, но жената внезапно избухна и сърцето ми се качи в гърлото. Напрегнах се, не можех да повярвам на очите си, защото в тъмното един чудовищен възрастен дракон разпери кожестите си крила и разтърси скалата с рева си.

— Мамка му! — Тристан се отдръпна от ръба. — Е, явно това отговаря на въпроса ми, нали? Изглежда момичето е нашият внедрен дракон! — Мълчах, не можех да откъсна очи от сцената долу. Гледах как зеленият дракон се хвърля към Ембър с оголени зъби, после момчето се Преобрази в синия дракон, който бях видял в къщата, и нападна големия.

— Открихме ги — рече Тристан по телефона. — Три мишени, при Залива на Самотната скала. Единият е възрастен. Да останем ли на позиция, докато дойде отрядът?

— Замълча, слушаше, а моето сърце биеше все по-бързо.

— Разбрано.

Погледнах отново към битката долу. Ембър, сега в истинската си форма, скочи към гърба на големия дракон, но беше отхвърлена настрана от дългата му опашка. Сърцето ми пропусна удар, когато тя се претърколи по пясъка и, огромният възрастен скочи яростно върху нея. Тогава синият налетя с рев, изблъска го и аз пак успях да си поема дъх. Все пак бе очевидно, че нямат шанс. Възрастният беше много по-голям, по-бърз и по-яроsten от тях. Ако слезех сега там, щях да предам Ордена. Но ако останех тук, Ембър щеше да умре.

— Да, сър. Сейнт Антъни, край. — Тристан остави телефона и опря снайпера на рамото си. Легна по корем до ръба на скалата. Сърцето ми подскочи, когато той сведе пушката и се вгледа през мерника към трите дракона долу.

— Какво правиш? Нали щяхме да чакаме отряда.

— Промяна в плана — отвърна той, без да ме поглежда.

— Казах в щаба, че трите мишени се задействаха. Наредиха да опитам да ги убия, преди да са отлетели. Това може да е единствената ни възможност.

— Но това е против правилата. Ние сме само двама, а драконите са три, единият възрастен. Трябва ни цял отряд, за да се бием с тях.

— Не се тревожи — усмихна се Тристан и пръстът му се плъзна около спусъка. — Ще убия малките, преди да са разбрали какво им се случва. Това беше нашата мисия, Гарет. Не можем да ги оставим да се измъкнат. Ако успеем да повалим поне един, ще е победа. Сега млъквай и ме остави да отстрелям някой дракон.

Хвърлих отново поглед към битката долу. Възрастният обикаляше около другите двама като вълк и мятеше опашката си, а те се бяха свили в центъра и се взираха в нея. Изглежда ги болеше, а зеленият дракон си играеше с тях.

— Спри — прошепна Тристан, концентриран върху мишените си. — Само за малко. — Възрастният спря и откри двете малки, а Тристан се усмихна. — Да.

Аз взех решение.

Скочих, сграбчих дулото на пушката и я притиснах надолу точно когато изгърмя изстрелът. В същия миг от плажа прозвуча писък от болка и сърцето ми се сви. Реших, че някой от драконите е уцелен. Но не беше така. Възрастният се бе издигнал и стовари синия на пясъка, а писъкът му бе заглушил изстрела. Още не ни бяха забелязали.

Тристан се извърна рязко към мен с пламнали очи.

— Гарет, какво ти става? — изсъска той и се опита да издърпа пушката. Аз обаче не я пусках. — Ти си луд! Какво правиш?

— Не мога да ти позволя това.

Взираше се в мен, все едно му говорех на суахили.

— Такива са заповедите — сопна се накрая. — Върша си работата, правя това, което ми нареди капитанът.

— Ордeнът грeши — казах аз. Лицeтo му прeблeднeя и тoй мe зяпнa смаян, сeкaш нe мoжeшe дa мe пoзнae. — Тoвa нe e рeднo, Тристaн. Дрaкoнитe нe сa изцялo зли.

Някoи oт тях прoстo сe oпитвaт дa oцeлeят. Нe бивa дa ги избивaмe бeзoглeднo.

— Кaквo гoвoриш, пo дeвoлитe? — Тoй нaй-сeтнe си взe пушкaтa и скoчи нa крaкa с бeзумeн пoглeд. Аз гo пoслeдвaх, дoкaтo oтстъпвaшe нaзaд и клaтeшe глaвa. — Гaрeт, нe гoвoриш сeриoзнo. Тe щe тe убият.

— Нe ми пука. — Изпрaвих сe с гръб към скaлaтa, чух рeвa и пишъцитe нa дрaкoнитe зaд мeн, и изглeдaх с укoр пaртнъoрa си. — Нямa дa ти пoзвoля дa стрeляш пo тях, Тристaн. Aкo искaш дa ги убиеш, щe трeбвa дa минeш прeз мeн.

Тoй сe втрeнчи смаян в мeн и зa миг си пoмислих, чe щe сe oткaжe. Нo пoслe видях кaк изрaжeниeтo му сe прoмeни, в oчитe му сe пoявихa студeн гняв и oмрaзa и тoй пoсeгнa към пистoлeтa си.

Аз вeчe бях дo нeгo, сгрaбчих киткaтa му и извъртях oръжиeтo нaстрaни. Тристaн изпуснa пушкaтa и зaмaхнa с другaтa си ръкa към слeпooчиeтo ми. Блoкирaх удaрa, свих кoлянo и гo удaрих в кoрeмa. Тoй изсумтeя и сe привeдe; аз изтръгнах пистoлeтa oт ръкaтa му и хaлoсaх гo пo глaвaтa с нeгo, тoчнo зaд ухoтo. Тристaн сe свлeчe нa кaмeнистaтa зeмa и нe пoмръднa.

Прeкрaчих гo, бeз дa смeя дa мислeя зa стoрeнoтo. Грaбнaх aвтoмaтa и хукнaх към плaжa. Пишъцитe нa oтчaянитe дрaкoни кънтяхa зaд мeн.

57

ЕМБЪР

Отворих очи, щом изстрелите отекнаха над пясъка. Лилит изпищя и тежестта отгоре ми изчезна, ноктите се откъснаха от гърлото ми.

Претърколих се задъхана и се вгледах с изумление. Лилит отстъпваше към океана и тръскаше глава, кръв и искри хвърчаха от тялото ѝ и от бронираните гърди. Към нас по брега вървеше и изстрелваше кратки, контролирани откоси Гарет.

При вида на най-омразния си враг Усойницата изпищя. Отвори уста и изпрати огнена струя към Гарет. Той отскочи точно преди пламъците да го погълнат. Претърколи се на колене и пак стреля в нея, но Лилит се хвърляше първо на една страна, после на друга, като тичаше на зигзаг по плажа. Войникът опитваше да се цели в нея, но бързите ѝ трескави движения затрудняваха задачата му. Тя се приближаваше към него с раззинати челюсти. Ужасена, аз се надигнах на крака и изкрещях на Гарет. Знаех, че няма да стигна до него на време.

И тогава едно люспесто синьо тяло налетя към Лили, удари я в ребрата ѝ и я извади от равновесие. Лилит се препъна и почти падна, а Кобалт се извъртя със съскане и рев, за да застане между нея и Гарет. Лилит изрева и се обърна към него, но се извърна отново, защото към нея полетя дъжд от куршуми, част от които избиха искри от рогата и гърдните ѝ плочи, но някои успяха да се забият в нея.

Въпреки болката в гърдите и врата, аз се спуснах към бившата си учителка, скочих на гърба ѝ и забих нокти в хълбоците ѝ. Тя изпищя отново и ме изрита със задния си крак в корема. Аз пак се претърколих на пясъка. Потреперих и се изправих, готова да продължа битката...

Но като че ли Усойницата не искаше да продължава. Сега бе изправена пред войник от Ордена И пред два упорити дракона. Сви се и полетя към небето, крилата ѝ вдигнаха пясък след нея. Срецнах

погледа ѝ, когато увисна над мен, и видях как отровнозелените очи се присвиха с омраза.

— Не сме приключили, малката — предупреди ме тя на драконски. — Не можеш да избягаш от „Нокът“. Ще се върна за вас, скоро.

След това замахна силно с криле, издигна се покрай скалата, отблъсна се и се понесе над океана. След секунди най-добрата Усойница на „Нокът“ се превърна в далечен силует в нощното небе и изчезна.

Аз изпъшках и се свлякох на хладния пясък. Имах чувството, че са ме прегазили стадо слонове. Ребрата ми пулсираха, хълбокът ми гореше, а гърлото бе болеше там, където Лилит бе опитала да го разкъса. Бях пребита и окървавена и исках само да си ида у дома, да си взема един дълъг душ и да се свия в леглото.

Само че... не можех да го направя. Никога вече. Данте беше у дома. Братът, който ме бе изоставил, който ми бе обърнал гръб заради „Нокът“. Той беше част от организацията. А аз, особено след тази нощ, вече бях отцепница.

Оклюмах се още повече, искаше ми се да се зароя в хладния пясък, за да обмисля всичко, но внезапен гневен рев ме сепна. Кобалт беше на крака, с напрегнато тяло и оголени зъби. Очите му сияеха, когато пристъпи напред.

Взираше се във войника на няколко метра от него.

58

ГАРЕТ

Това беше най-голямата глупост, която съм правил.

Трябваше да съм мъртъв. По силата на логиката беше невъзможно да оцелея в тази битка. Да се изправиш дори пред едно малко сам, беше сигурен начин да умреш. Може да извадиш късмет, но дори най-малките в „Нокът“ бяха бързи и опасни, въоръжени с огън, нокти и зъби. Можех да ги убия, но и те можеха да ме разкъсат на парчета.

А да се изправиш пред възрастен дракон, без подкрепление на цял отряд, си беше чисто самоубийство. Нямаше начин да оцелееш. Възрастните бяха твърде могъщи за сам човек. Дори с два дракона на моя страна, пак извадих много, много голям късмет. Ако Ембър и другият млад дракон не се бяха включили в битката, с мен беше свършено.

Въпреки това — помислих си, докато адреналинът губеше силата си и започнах да осъзнавам случилото се. — Вероятно пак съм свършен.

Бях предал Ордена. Не се бях подчинил на заповедите, ударих партньора си, хвърлих се срещу врага без подкрепление и му позволих да избяга. Безразсъдно и безотговорно, но дори това не бе най-лошото. Ако това бе единственото ми престъпление, щяха да ме изправят пред военен съд и да ме хвърлят в затвора на Ордена за няколко месеца, дори години. Но моето предателство стигаше много по-дълбоко.

Бях помогнал на врага. Съзнателно се включих в битка с единствената цел да помогна на яростния червен дракон, който ме беше пощадил. Бях се бил заедно с тях срещу врага им. Нямах значение, че техният враг беше друг, по-могъщ дракон, и не знаех защо се опитва да убие своите. Моята намеса вероятно им спаси живота.

Струваше ли си? Погледнах към Ембър, която лежеше на пясъка на няколко метра от мен и дишаше тежко. Ембър, не „дракона“. Тя си имаше име, личност и обикновен живот. Или поне преди имаше

обикновен живот. Преди да разбием вратата и да се опитаме да я убием само защото съществува.

Усетих огромна тежест. Ако имах време, щях да ѝ кажа, че съжалявам, че съм грешил. Макар че никакво извинение нямаше да е достатъчно за стореното от мен, за безбройните убийства и за кръвта по ръцете ми. Ембър щеше да ме намрази, заслужавах го, но не можех да се върна в Ордена и да продължавам да убивам дракони. Тя ми беше отворила очите и аз не можех... аз нямаше да се върна към това.

Рев разкъса тишината и косата по тила ми настръхна. Извърнах се и видях, че синият дракон ме гледа озъбен. Напрегнах се и потиснах инстинкта да вдигна оръжието. Разбира се, той виждаше в мен само най-големия си враг, войник от Ордена. Може да им бях помогнал, но когато „Нокът“ и Ордена се изправеха едни срещу други, винаги се стигаше до смърт.

Принудих се да сваля автомата и вдигнах ръка.

— Не съм дошъл да се бием — казах на дракона, който изсумтя с очевидно презрение.

— Глупости — изрева той и думата прозвуча нелепо от драконова уста. Рядко ги бях чувал да говорят в истинския си вид; усещането беше странно. — Предполагам, че и по-рано днес не се опитваше да ни убиеш. — Той тръгна към мен с присвити очи. — Доколкото разбирам си дошъл тук, защото си очаквал един дракон, а не три. Сега си сам, без подкрепление, и се опитваш да се измъкнеш. Е, няма да стане — изсъска драконът. — Не очаквай да те пощадим, след като ти се опита да ни убиеш.

Вдигнах оръжието и заотстъпвах, той се приближаваше заплашително.

— Не искам да стрелям по теб. Спри.

— Вече ме простреляха два пъти тази нощ отвърна драконът, страховитият блясък в очите му се засили, докато ме принуждаваше да отстъпвам към скалата. — Не мисля, че още една рана би имала значение.

Напрегна се за скок. Свих пръст около спуська.

И Ембър скочи между нас.

59

ЕМБЪР

Кобалт спря рязко, щом скочих пред него и препречих пътя му към Гарет. Изръмжах, сведох глава, разперих криле и седнах. Златните очи примигнаха изненадано, после се присвиха от гняв.

— Ембър, какво правиш? — изръмжа на драконски. — Той е от Ордена. Махни се, преди да те е застрелял в гръб.

— Знам, че е от Ордена, и няма да ти позволя да направиш това. — Забих крака в земята. — Той ни помогна, Кобалт. Прогони Усойницата. Лилит щеше да убие и двама ни.

— Това няма значение! — Той се взираше ужасен в мен, изглеждаше объркан и отвратен. — Той все още е част от Ордена. Убил е десетки като нас! Сега не се опитва да ни убие само защото е сам. — Аз стиснах упорито челюст и Кобалт изръмжа. — Мислиш, че щеше да ни пощади тази нощ? Ако алармата не се беше задействала, щяха да ни избият. Теб, мен, малките, Уес — щяха да избият всички ни.

— Значи и ние сега трябва да го убием хладнокръвно, така ли? С какво ще сме по-различни от тях?

— По дяволите, Ембър! — Той понечи да се приближи към мен, но аз оголих зъби, изсъсках и той спря. Бях напълно сериозна. Нямах да го оставя да убие Гарет, въпреки че той бе от Ордена. Той ни беше спасил. Нямах представа защо. Той вече знаеше, че съм дракон. Знаеше, че Орденът се опита да ни убие; по дяволите, сигурно и той бе участвал.

Но сега не стреляше по нас. Беше ни помогнал да прогоним най-страшната Усойница на „Нокът“. И когато го погледнах, видях, че човекът, който стоеше кротко на пясъка, вече не е войникът, с когото се бях срещнала тази вечер.

Бяхме врагове. Знаех го. Но не можех да позволя на Кобалт да го нападне сега. Стига толкова битки и кръв. Стига толкова.

— Ембър.

Гласът на Гарет отекна зад мен тих и мрачен. Погледнах през рамо и видях, че ни гледа. Леко смръщеното чело ми подсказа, че не е разбрал изръмжалия и изсъскан разговор между двата дракона, но вероятно беше схванал същността.

Исках да говоря с него, но не така. Не като смъртни врагове, дракон срещу Ордена. Обърнах се леко, опитвах се да се движа спокойно и незаплашително. Преобразих се и чух как Кобалт изръмжа предупредително зад мен. Но докато се смалявах и накрая се озовах коленичила в човешката си форма между него и войника, Гарет пристъпи напред и си спечели изсъскване от Кобалт.

— Недей — каза ми бързо и аз го погледнах объркана. — Не се преобразявай, Ембър, няма време. Трябва да тръгвате, веднага. — Погледна с тревога към скалата и пътеката, по която беше дошъл. — Моят отряд идва насам. Трябва да вървите.

Примигнах, но Кобалт изрева проклятие и отстъпи.

— Знаех си — изсъска той и изгледа яростно Гарет. — Знаех си, че не бива да му вярваме. Хайде, огнено момиче. Преди да са дошли и да започнат да стрелят по всичко живо. — Извъртя се и пое към пещерата, изящното му тяло се носеше по пясъка като огромна люспеста котка.

Но аз се поколебах, обърнах се към войника.

— Защо? — Трябваше да знам. — Защо ни спаси? Ордена ли те изпрати? Или просто ми се отплащаш? Искаш да изчистиш съвестта си, преди пак да започнеш да стреляш по нас?

— Не. — Той бързо поклати глава. — Никога вече. Аз... — Замълча и прокара ръка през косата си, после ме погледна. Сивите очи гледаха трескаво. — Аз приключих — рече твърдо. — Никакви мисии повече. Никакви нападения, удари и убийства. Никаква смърт. Вече няма да преследвам твоя вид.

Аз се взирах смаяна в него.

— Наистина ли?

Той не се усмихна, но погледът му леко омекна.

— Как бих могъл, след като те срещнах? — почти прошепна.

Буца заседна в гърлото ми и едва преглътнах.

— Ами Ордена?

— Това няма значение. — Вече звучеше примирен, изморен. — Вече не вярвам в тяхната истина и не мога да оправдая действията им.

Знаех какво правя, когато дойдох тук. — За миг изражението му помътня, може би от страх, после се съвзе и въздъхна дълбоко. — Знам какви ще са последствията. И пак бих го направил, ако се наложи.

— Ембър! — чух нетърпеливия глас на Кобалт. Обърнах се и видях, че стои до водата, разтворил крила и готов да полети. Зад него откъм пещерата се задаваха съвсем слаб черен дракон и по-дребен мъжки с мътнокафяви люспи. Нетъл и Реми в истинската си форма се взираха в мен с широко отворени очи.

— Какво чакаш? Хайде!

— Върви — каза Гарет и кимна към тях. — Забрави за мен. Аз вече съм мъртъв. Върви.

— Гарет...

Вик отекна от другата посока и ние се обърнахме. От скалите се изсипваха хора с насочени към нас оръжия. Потреперих, Гарет се обърна и присви очи.

— Ембър, върви! Веднага!

Прехапах устна, обърнах се и се затичах. Нетъл и Реми се издигнаха във въздуха. Кобалт ме чакаше, въпреки че първите изстрели прогърмяха зад мен. Преобразих се, докато тичах, размахвах крила и се издигнах. Видях, че Кобалт направи същото. Извисих се покрай скалата, куршуми свистяха покрай мен и избиваха искри от нея. Усетих болка, защото нещо проби дупка в края на крилото ми и ме накара да потрепна. Изсъсках от страх, размахвах крила и задрачих с нокти по скалата, очаквах всеки момент някой куршум да прониже гръбнака ми.

Кобалт се издигна над скалата, кацна там и се извъртя. Надникна от ръба въпреки дъжда от куршуми. Изстрелите отекваха около мен, избиваха искри от скалата и изпращаха назъбени парчета и прах във въздуха. Изръмжах, размахвах за последно крила и почти изпълзях през ръба. Отдалечих се на няколко метра от него, най-сетне спасена от Ордена и техните оръжия, и се сринах на прашната земя.

— Ембър. — Златните очи на Кобалт се взираха в мен, притеснени и тревожни. Рогата и крилата му като че ли обгръщаха луната и светлината потрепваше по металносините люспи. Може би от адреналина, или защото отново бях оцеляла, но реших, че определено го предпочитам в истинската му форма. Исках да остане в това тяло завинаги.

— Ембър — рече той отново, опашката му панически удряше в прахта. — Ранена ли си? Уцелиха ли те? — Побутна ме нежно. — Кажи нещо, огнено момиче.

— Добре съм — изпъшках и се изправих. Дясното ми крило, близо до последната става, пулсираше от раната в мембраната, но не беше сериозно. Разперих крила, размахах ги, за да се уверя, че още функционират, и ги свих към гърба си.

— Май още съм цяла.

Нетъл и Реми се промъкнаха към нас: слаб черен дракон с корона от шипове на главата и дребен кафяв дракон с ивици по шията и опашката. Раниците висяха на вратовете им и щеше да е смешно, ако не се намирахме в толкова опасна ситуация.

— Сега какво? — попита Нетъл, съскащият ѝ глас бе напрегнат от страх. — Какво ще правим сега?

Кобалт се отдръпна от мен и се обърна към пустинята.

— Ще бягаме — отвърна просто. — Далеч оттук. Възможно най-далеч от Ордена и от „Нокът“. Да намерим Уес и да се омитаме. Имам едно малко местенце в Невада, където ще сме в безопасност поне за няколко месеца, докато решим какво ще правим. Не е най-прекрасното място, но е по-добре от нищо. Огнено момиче? — Обърна се да ме погледне и се усмихна храбро. — Готова ли си да тръгваме?

Да тръгна. Да напусна Кресънт Бийч. Стомахът ми се сви. Това беше. Вече бях отцепница, напусках „Нокът“ завинаги и вечно щях да се крия като престъпник. С Кобалт и двама други от моя вид, но все пак... Дали щях да видя брат си отново? Или някой от приятелите си?

Не. Не, нямаше. Времето ми като човек беше свършило. Бях избрала пътя си и последствията, които вървях с него. Вече нямаше да има сърфиране, волейбол, купони и излизане с приятели. Нямаше да целувам момчета в океана и да усещам пеперуди в стомаха си, да ми се иска целия свят да спре за малко. Лятото беше свършило, както и знаех, че ще стане, и трябваше да продължа напред.

След като се погрижа за едно последно нещо.

— Не още — казах на Кобалт и очите му се разшириха от изненада. — Трябва да свърша още нещо.

60

ГАРЕТ

Тя избяга.

Гледах я как отлита и сърцето се качи в гърлото ми, докато войниците от моя отряд тичаха около мен с вдигнати оръжия и откриха огън. Гледах, без да помръдна от мястото си, как Ембър хукна по пясъка, скочи във въздуха със синия дракон и се понесе по скалното лице. Сърцето ми спря за миг, защото видях, че я уцелиха, тя се олюля във въздуха и заби нокти в скалата. Но се съвзе, прескочи ръба като червен проблясък с криле и алени люспи и изчезна от поглед.

Издишах бавно от облекчение.

Махни се от града, Ембър — казах й мислено. — Бягай, възможно най-далеч от нас и не поглеждай назад.

— Себастиан!

Отрядът се връщаше и изпълваше пак пясъка, бяха свалили пораженчески оръжия. Нямаше смисъл да чакат драконите да се появят отново, те вече бяха заминали, всички го знаеха. Водачът вървеше с широки крачки право към мен и цялото му тяло беше напрегнато от овладян гняв. Аз се изпънах пред него, очите му пробиваха дупки в главата ми.

— Обясни! — нареди той тихо и напрегнато, а останалите се събраха около нас. Бяха гневни и объркани.

Повечето ги познавах от години, цял живот. Братя по оръжие, с които бях влизал в битка, които ме бяха спасявали от сигурна смърт, и аз тях. Никой сега не беше приятелски настроен. Неколцина изглеждаха смаяни, не разбираха какво става, но повечето се взираха подозрително в мен. Не трябваше да съм тук сам и заради моето безразсъдство мишените бяха избягали. Те не се досещаха за истинската причина, все още.

— Зададох ти въпрос, войнико — продължи водачът на взвода, когато не отговорих. Казваше се Майкъл Сейнт Франсис и беше добър

човек: търпелив, честен и много разбран. Не бях имал проблеми с него преди тази нощ.

— Предполагам, че имаш основателна причина да си тук сам. Предполагам, че има основателна причина за това, че двата дракона не са те направили на въглен, преди да се появим. И предполагам, че имаш адски основателна причина да ги оставиш да избягат и да върнеш цялата кампания с месеци назад. — Наведе се към мен и заговори по-тихо, но все така яростно: — И ще ми обясниш веднага, защото на мен ми се стори, че разговаряше с враговете.

— Горещия му дъх загрея ухото ми, а сред войниците се понесе шепот. Продължих да се вирам право напред с безизразно лице, а Сейнт Франсис отстъпи назад. — Това ли правеше, войнико?

— Да, сър.

Шепотът веднага затихна. Настана пълна тишина.

— Себастиан — каза Сейнт Франсис с напълно лишен от емоция глас. — Току-що призна, че си говорил с врага и си им позволил да избягат. На твое място бих обмислил много, много внимателно следващите си думи. — Студено копие се заби в корема ми, но аз се вирах право напред.

— Какво точно правеше тук?

— Аз мога да ви кажа — чу се глас някъде зад кръга от войници.

Студеното копие се разпръсна към всички части на тялото ми, когато Тристан пристъпи от сенките и разбута мъжете, за да се доближи до нас. Потръпнах вътрешно. Под носа му имаше засъхнала струйка кръв, а на слепоочието му се виждаше огромна синя издутина, която стигаше чак до окото. Той влезе в кръга и ме изгледа, преди да се обърне към водача на взвода.

— Гарет е предател на Ордена — обяви ясно и категорично Тристан. — Той ми попречи да застрелям една от мишените, които имах заповеди да убия. Опитах се да говоря с него, но той каза, че Ордена греша, като убива дракони, че всички ние грешим. Когато опитах да го спра, той ме нападна.

Стаих дъх, знаех, че съм в капан, но се запитах колко ще разкрие Тристан. Не ставаше дума само за безразсъдно поведение и настроението на войниците определено се промени. Те се вираха в мен смаяни, някои със съжаление, други с отвращение и гняв. Сейнт Франсис обаче остана спокоен и кимна на бившия ми партньор.

— Това ли е всичко?

Тристан се поколеба, после кимна.

— Да, сър.

— Разбирам. — Сейнт Франсис се обърна към мен и рече студено: — Имаш ли какво да кажеш в своя защита, войнико?

Нищо, което бихте приели. Нищо, което би смекчило вината ми, само ще я затвърди. Тристан не ви каза всичко.

— Не, сър.

— Вземете му оръжията — нареди Сейнт Франсис и даде знак на войниците до мен. Те пристъпиха напред, взеха автомата и извадиха пистолета от кобура. Не помръднах, войниците отстъпиха и се прицелиха в мен. — Гарет Ксавие Себастиан — продължи Сейнт Франсис, — арестувам те за заговор с врага и предателство към Ордена. Ще те отведем в щаба и други ще решат съдбата ти.

Срещнах погледа на Тристан и той се извърна. Дори след всичко между нас тази нощ не можех да го виня. Той знаеше, също като мен, каква ще е съдбата ми. Щяха да ме върнат в метрополията, където щяха да ме изправят пред трибунал от висши офицери, които да решат какво ще е наказанието ми. Ако ме сметнеха за виновен в измяна, щяха да ме отведат до дългата тухлена стена зад плаца, щяха да ми предложат превръзка за очите и след това щях да застана пред взвода за разстрел. Подходящ край за онзи, който съчувстваше на драконите.

Така да бъде. Винаги бях знаел, че смъртта ще ме застигне по-скоро рано, отколкото късно. Щяха да ме разстрелят и нямаше да загина в челюстите на дракон, както винаги бях мислил, но поне щях да умра, когато спасявам някого, а не докато се опитвам да погубя живот.

Докато ме отвеждаха, се озърнах отново към върха на скалата, където бяха изчезнали Ембър и другите дракони. Сигурно отдавна вече ги нямаше, бяха се отървали от Ордена, и това ми донесе някаква утеха. Надявах се тя да се сеца за мен понякога, макар че бяхме врагове и така и не разбра, че причината за всичко това, за всеки мой избор, за всяко решение, което бях взел тази нощ, беше тя.

Защото свети Георги се влюби в дракон.

Лека усмивка подръпна устните ми. Откъснах поглед от небето и последвах бившите си другари през скалите, към сенките. Отдалечавах

се от плажа, където за първи път срещнах едно яростно, зеленооко момиче дракон.

61

ЕМБЪР

Лежах по корем зад една пясъчна дюна и гледах как войниците вървят към голям кафяв камион, паркиран зад канара. Сърцето ми блъскаше в гърдите, отекваше силно в ушите ми и ми се искаше да го накарам да замлъкне. Пак бях човек, с черния прилепнал костюм, и знаех, че от това разстояние не могат да ме забележат сред скалите и пясъчните хълмове, но въпреки това видът им още ме изпълваше с ужас. Те бяха мои врагове, вече го разбирах. Преди тази нощ войната ми се струваше далечна, нереална и недействителна.

Бях наивна; вече нямаше да съм толкова глупава. „Орденът на свети Георги“ нямаше да покаже милост. Щяха да ни избият до крак. Отсега нататък можеха да очакват същото и от мен.

Освен един.

Видях го почти веднага, вървеше между двама въоръжени войници. Следваше ги по пътеката със сведена глава. Сърцето ме заболя от копнеж, тъга и вина. Защото бях поискала да бъда човек заради него, макар и за малко. Защото споделените моменти бяха съвършени, макар и лъжа. И защото помнех изражението му, когато ни спаси от Лилит и осъзна, че е предал всичко, което познаваше. Както и аз направих с „Нокът“. И тогава последните му думи, точно преди да отлетя с Кобалт и останалите, внезапно добиха смисъл.

Забрави за мен, аз вече съм мъртъв. Тръгвай.

Те щяха да го убият. „Орденът на свети Георги“ щеше да го убие, защото ни помогна. И той го знаеше. Той съзнаваше последствията и все пак го направи. Избра да спаси заклетия си враг и да бъде убит от своите... защо?

Не вярвам вече в тяхната истина и не мога да продължавам да правя това. Знаех какво върша, когато дойдох тук тази нощ.

— Все още не мога да повярвам, че успя да ме убедиш — изръмжа глас до мен.

Откъснах очи от Гарет само колкото да се ухилия на човека до мен. Проснат по корем, Райли беше облечен с черни джинси и сива тениска, които бе извадил от една раница, и определено не изглеждаше доволен, че е толкова близо до войниците. Не отвърна на усмивката ми.

— Мислех, че си Василиск — прошепнах му. — Нали преди си вършил точно такива неща?

— За „Нокът“, да — сопна се той. — Не за забавление. И определено не за да спася копеле от Ордена, което стреля по мен тази вечер. Не се отразява добре на здравето.

— Той ни помогна, Райли — напомних му аз. — Знаеше какво го чака, но все пак ни помогна. Ордена ще го убие заради това.

— Не ми пука — отвърна безсърдечно Райли. — Да се избият всичките, колкото повече, толкова по-добре. Съгласих се с този откачен план само защото знаех, че няма да те убедя да се откажеш. — Вдигна ръка и леко ме погали по бузата. — Е, тук съм. Явно готов да умра.

Рев на двигател ме откъсна от мислите ми. Погледнах точно навреме, за да видя как Гарет се качва в камиона с войниците и вратите се затръшват след него. Фаровете се включиха и камионът подскочи няколко пъти, когато пое напред и ускори към мрака.

— Тръгнаха. — Изправих се и бързо се преобразих. Разперих крила и погледнах към Райли, който се изправи по-бавно и неохотно. — Хайде, Райли! Не можем да ги оставим да се измъкнат. — Той въздъхна и аз се озъбих нетърпеливо. — Остани или ела, но реши нещо. Ще го измъкна и без теб.

Той извъртя очи и Райли изчезна. На негово място се възправи Кобалт. Присви подразнен златните си очи.

— Добре, огнено момиче. Печелиш. Нека самоубийството започне.

Разперих криле, топлият пустинен въздух погали мембраните ми. Поех си дълбоко дъх и изпълних дробовете си с жегата и огън. Вгледах се към пътя, усмихнах се свирепо и изсъсках предизвикателно по вятъра. Войниците от Ордена цял живот бяха преследвали дракони. Да видим как щеше да им се отрази, когато драконите решат да отвърнат на удара.

Идвам, Гарет. Дръж се.

И се издигнах с един порив на вятъра.

ЕПИЛОГ

ДАНТЕ

— Знаете ли защо ви доведохме тук, господин Хил?

Кимнах сковано. Зад бюрото седеше русият мъж, когото вече бях виждал, и ме гледаше хладно и безизразно, скръстил ръце пред себе си.

— Да, сър — отвърнах спокойно и любезно, както ме бяха учили.
— Предполагам, че има нещо общо със сестра ми.

Устните му изтъняха.

— Вашата сестра, Ембър Хил, ни предаде — заяви той и сърцето ми се сви. Знаех го, разбира се. Още когато „Нокът“ дойдоха за мен онази нощ, вече го знаех, и все пак отново ми призля. — Тя отказа да се върне с Лилит и напусна града с опасен отцепник, бивш агент на „Нокът“, на име Кобалт. Не знаем къде са в момента. — Той замълча, преценяваше реакцията ми. Аз стаих дъх и зачаках. Той се усмихна.

— Сега Ембър Хил е отцепница, предател в очите на „Нокът“. Ако не се вразуми и не се върне в организацията, ще бъде убита. Обаче Древният змей иска това да бъде избегнато. — Студените му очи се присвиха, гледаха ме оценяващо. Вече се досещах какви ще са следващите му думи: — Затова, Данте Хил, бихме искали ти да я върнеш обратно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.